

**Srirangam Srimath Andavan Asramam
Covai
(Achaarya Vruksham-Monthly E Magazine)**

Swamy Desikan with Lord Oppiliappan and Bhoomi Devi Thayar

**755th
Thirunakshatra vaibhavam of
Swamy Nigamaantha
Mahadesikan 2023
Special Supplement**

**WITH THE BLESSINGS AND ANUGRAHAM OF
HH SRI VARAHAMAHADESIKAN**

Contents

S. No	Topic	Page No.
1	List of contributors	1
2	Swamy Desikan's Art Gallery by Malathy Balaji	2
	English Part	
3	ChitrA punarvasu – avatAra dhinam of ShrimAn VEnkata Thaniyan	6
4	Swamy Desikan is Purushottaman	7
5	Swamy Desikan's similies "UPAMA" by Anbil Ramaswamy	8
5A	KAVITARKIKA KESARI'S KISHKINDA KANDA by S.Chitra Bengaluru	12
6	Swamy Desikan & Mahakavi Kalidas by Dr.S.Sundarrajan	15
7	Swamy Desikan & Dindima kavi by Dr.S.Sundarrajan	18
8	Exploring Swamy Desikan-107 by Praveena	22
9	Exploring Swamy Desikan-58 by Praveena	24
10	Proclaiming the path of surrender by Shyam Krishnakumar	26
11	Saranagathi Deepika of Swamy Desikan by N.Krishnamachari	28
12	Sri Vaishnava Dinasari by Opp koil Varadachari Sadagopan	35
13	Swamy Desikan's Krishna Thiru-Palli-Yezhuchi by M.G.vasudevan	40
14	Famous mathematical work-Knight's tour solution	43
15	Sri Oppiliappan Bhagavad Vishayam by Opp Koil Varadachari Sadagopan	44
16	Desikan as Sriman by G.R.srinivasan	46
17	Greatness of Sri Desika Darsanam by Anbil Ramaswamy	47
18	Sri Desikan-The great personage & the great poet by Anbil Ramaswamy	49
19	Poetry at its best -Swamy Desika's Sri PS, Chitra Paddhathi-30	52
20	Purushottaman-English translation by Dr.S.Sundarrajan	53
	தமிழ் பகுதி	
21	இதுவும் ஓர் கல்யாணகுணமே-Dr. ஹேமா ராஜகோபாலன்.	55
22	ராமானுஜ தயாபாத்திரம் -	60
23	தேசிகன் நற்பதம் வாழி- க்ருஷ்ண குமார தாத தாஸன்	66
24	ஸ்வாமி தேசிகனின் இராம காவியம்- க்ருஷ்ண குமார தாஸன்	68
25	"நான்" காட்டும் நல்ல வழி -காயார் கோமடம் சேஷாத்ரிதாஸன்,	71
26	தேசிகன் இன்னுமொரு நூற்றாண்டு இரும்-புதிர்	76
27	தேசிகன் இன்னுமொரு நூற்றாண்டு இரும்-புதிர்களுக்கான விடைகள்	77
28	தேசிகன் சரித்திரத்தில் நிகழ்ந்த வருத்தாந்தங்கள்	77
29	தூப்புலின் சுடராய் வந்தாய்- ஹேமா ராகவன்	78
30	செல்ல வேண்டிய திசையை சரியாக காட்டுபவனே தேசிகன்	80
31	தேசிக மங்களத்தை பற்றி	85
32	ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிக மங்களம்	87

Kavitharkika Simhaya Kalyana Gunasaaline
Srimathe Venkatesaya Vedanta Gurave Namaha

List of Contributors

Opp Koil U.Ve.Varadachari Sadagopan

Anbil Ramaswamy

Dr. Hema Rajagopalan

S.Chitra

Malathy Balaji

Hema Raghavan

M.G.Vasudevan

Dr.M.S.Sundararjan MS Ortho

G.Krishnakumar

Kaayar Gomadam Seshadri

Our Grateful Thanks to all the contributors.

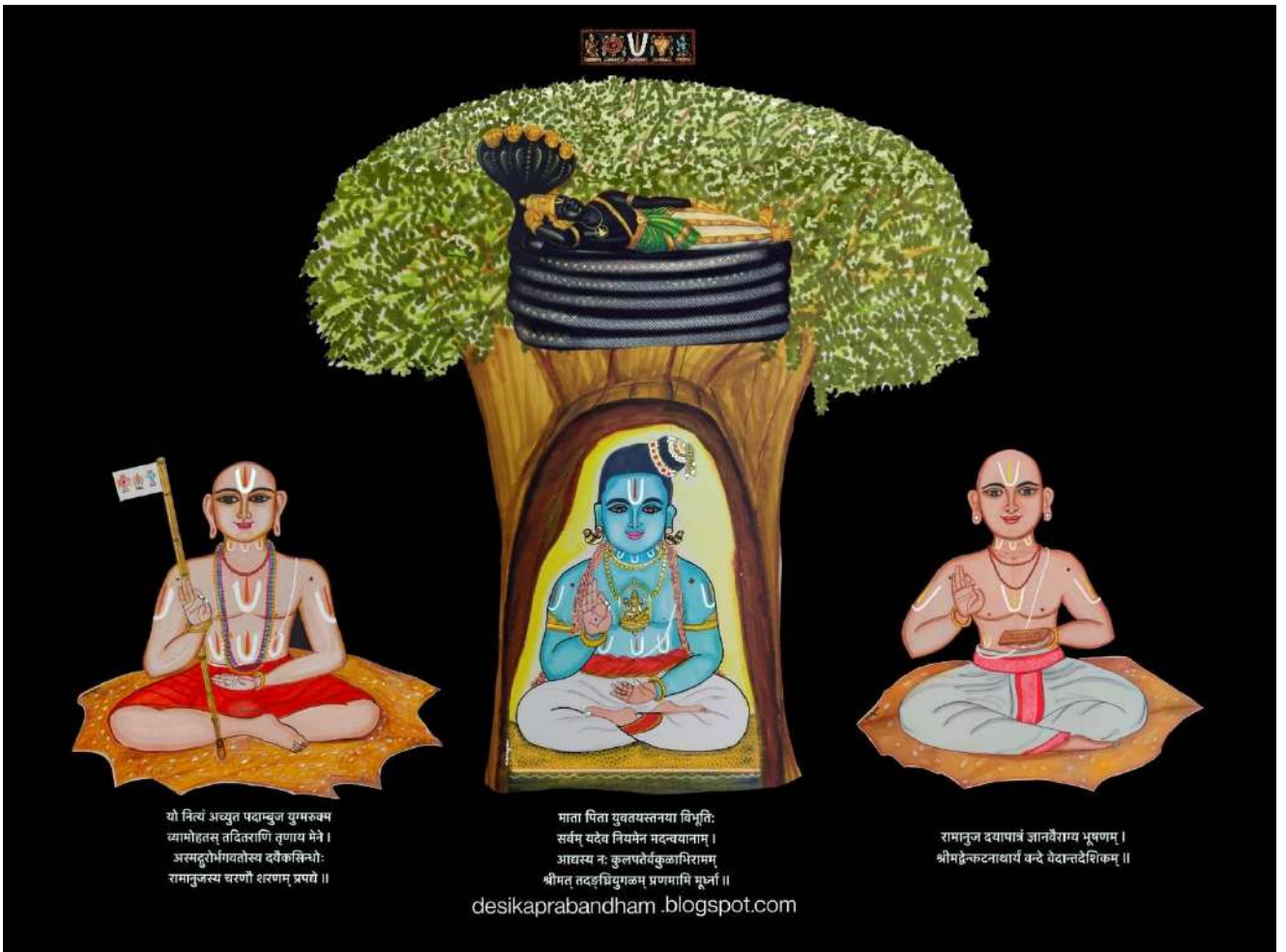
Swamy Desikan's Art Gallery by Malathy Balaji

Divya Desa Mangalasanam by Swamy Desikan

[The first] four slokas pray for the safety and well-being of the four important kshetras, Srirangam, Tiruvenkatam, Kanchipuram, and Tirunarayanapuram respectively, by the grace of the respective Deities presiding therein. These are muktaka slokas (detached verses) sung by Vedanta Desika on different occasions and find a place in his minor rahasyas.

The fifth sloka voices a fervent prayer to his own God, Varada (Varadaraja of Kanchipuram) to preserve His puja at the various kshetras free from hostile impacts, and safe, sure and secure for all time.

Swami Sri Desikan was blessed by Sri Nadadur Ammal (Vatsya Varada Guru) the nephew of Sri Ramanujar, when Swami Sri Desikan was five years old, as under:-

**Prathishtaapitha Vedantha: Prathishiptha bahirmatha: |
Bhooyaa: Thraividhyamaanya: Thvam Purikalyanabhajanam ||**

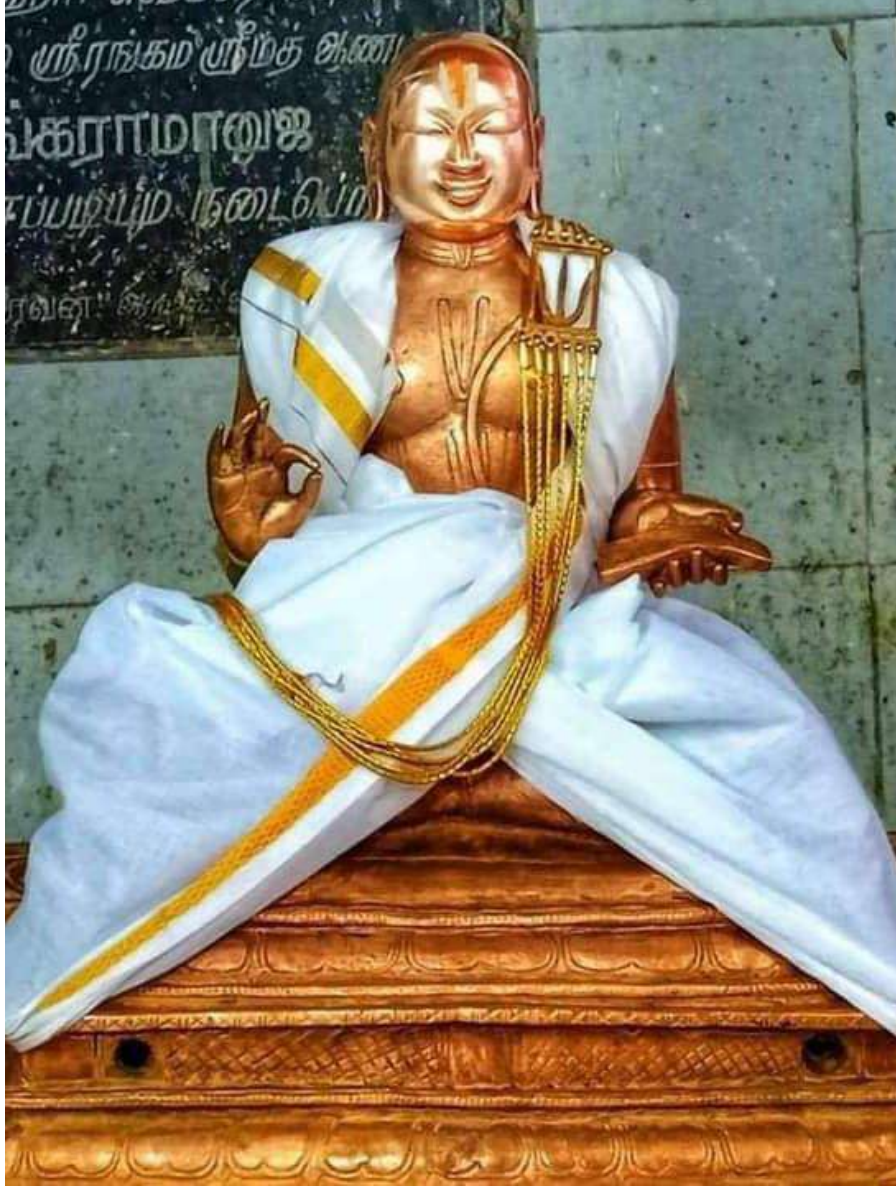
A free translation of this is:-

"You will establish Vedanta on a firm basis and refute the doctrine of its opponents. May scholars well versed in the Vedas hold you in great esteem. May you be the recipient in a great measure of all that is auspicious." (Note: A mural depicting this incident can be seen on the ceilings of Sri Varadaraja Swami Temple in Kanchipuram even today).

Chitra punarvasu – avatAra dhinam of ShrimAn Venkata Thaniyan

श्रीमान् वेङ्कटनाथर्यः कवितार्किक केसरी ।
वेदान्ताचार्य वर्यो मे सन्निधत्तां सदा हृदि ॥

ஸ்ரீமான் வேங்கட நாதார்ய: கவிதார்க்கிக கேசரீ |
வேதாந்தாசார்ய வர்யோமே ஸன்னிதத்தாம் ஸதா ஹ்ருதி ॥

கலி 4430 சுக்ல வருஷம் சித்திரை மாதம் புனர்வஸு நக்ஷத்ரம் கூடிய
சுபதினத்தில் ஸ்ரீதேஸிகனின் திருக்குமாரரான ஸ்ரீவரதாசார்யர்
ஸ்ரீதேஸிகனிடம் வேதாந்த காலக்ஷேபம் செய்ய ஆரம்பித்தார். அப்போது
ஸ்ரீதேஸிகன் விஷயமாக “ஸ்ரீமான் வேங்கட” எனும் தனியனை
விண்ணப்பித்தார். இதன் அர்த்த புஷ்டியை பார்த்து
ஸ்ரீஸ்ருதப்ரகாஸிகாசார்யர் முதலானவர்கள் ஸ்ரீதேஸிகனின் ஸம்ஸ்க்ருத
ஸ்ரீஸூக்திகளுக் கெல்லாம் இதைத் தனியனாக அனுஸந்திக்கும்படி நியமிக்க
வேணுமாய் ஸ்ரீதேஸிகனிடம் ப்ரார்த்தித்தனர். ஸ்ரீதேஸிகனும் அப்படியே
அப்யுகமம் செய்து அருளினார். அனைவரும் இத்தனியனை
அனுஸந்தித்து ஸ்ரீதேஸிகனை ப்ரார்த்தித்து இன்புறுவோம்

Sri Swami Desika is Purusottaman

by Sri U. Ve. Vidvan "Kainkarya Sriman" P. Rajagopalacariar Swami, Thiruvahindrapuram, (Vaikuntavasi). Article written 51 years ago, republished in the Sri Swami Desika 750th year celebrations malar. The English translation of this article, has been given on page of this supplement.

रामानुजदयापात्रं ज्ञानवैराग्यभूषणम् | श्रीमद्वेङ्कटनाथार्यं वन्दे वेदान्तदेशिकं ॥
श्रीमान् वेङ्कटनाथार्यः कवितार्किककेसरी । वेदान्ताचार्यवर्यो मे सन्निधत्तां सदा हृदि ॥

அன்றிவ்வுலகினை ஆக்கி* அரும் பொருள் நூல் விரித்து*
 நின்று தன் நீள் புகழ் வேங்கட மாமலை மேவி*
 பின்னும் வென்றிப் புகழ் திருவேங்கடநாதன் எனும் குருவாய்*
 நின்று நிகழ்ந்து* மண்மேல் நின்ற நோய்கள் தவிர்த்தனனே
 தொண்டருகக்கும் துணையடி வாழி* நின் தூமுறுவல்
 கொண்ட முகம்வாழி* வாழி வியாக்கியா முத்திரைக்கை*
 வண்திரு நாமமும் வாழி* மணிவட முப்புரிநூல் -
 கொண்டசீர்த் தூப்புல் குலமணியே* வாழி நின்வடிவே

நானிலமுந் தான்வாழ நான்மறைகள் தாம் வாழ*
 மாநகரின் மாறன் மறைவாழ* - ஞானியர்கள்
 சென்னியணி சேர் தூப்புல் வேதாந்த தேசிகனே
 இன்னுமொரு நூற்றாண்டிரும்

न दैवं देशिकात्परम् | न परं देशिकार्चनात् ॥

“வேதாந்த தேசிகனை மேவுவார் தங்கள் திருப்பாதாம்புயம் அடியேன் பற்று”

SWAMI DESIKA'S SIMILIES "UPAMA" By Anbil Ramaswamy

There is a SIOkam that reads as follows:

उपमा कालिदासस्य भारवेरर्थगौरवम् ।
दण्डिनः पदलालित्यं माघे सन्ति त्रयो गुणाः ॥

Meaning

"Kaalidaasa excels in employing Similes. Bhaaravi's works are fully charged with a plethora of inner meanings. DanDin's works bristle with felicity of the composition. Maagha's works excel in all these three"

If you read "**Srimad Rahasya Traya saaram**" of Our KulamaNi Swami Vedanta Desika, you will surely agree that his works excel in all these too

In this series, we commence with a few examples of similes of Swami Desika. We start with his magnum opus "**Srimad Rahasya Traya Saaram**". This does not claim to be exhaustive but represents only a random sampling. In some cases, Swami cites from other sources and employs similes to apply to the contexts.

This is a MaNipraavala grantham containing Sanskrit, Tamizh and MaNipravala (combined) passages.

They have been indicated as (S), (T) and (M) respectively against each quote. Quotes are in Italics followed by meanings in ordinary letters.

GURU PARAMAPARA SARAM

1. "*Mahaa ratna garbhamaana MaaNikka cheppu pOIE*" (M)

"**Like** precious gems encased in a casket of precious metal, the meanings of the *Rahasyas* are embedded in the *Mantras*

2. "*Siddhaantha sthOma – toolasthapaka - vigamana - vyakta –sath arthaneekaa*" (S)

"**Like** the forceful winds fluttering the flag of victory atop the mansions scatter away tufts of cotton, our *Acharyas* have dispelled faulty doctrines and made the right path clear to all"

3. "*aaraNa nool vazhi chevvai azhithiDum aidkarkku Ore vaaraNamaai avar Vaadak KadaligaL maaitha piraan*" (T)

"**Like** an elephant uprooting plantain trees, Ramanuja refuted the arguments of those who sought to wreak havoc on our system"

CHAPTER 1: UPOTKATHA ADHIKARAM

4. "*maNivara iva sourEh nitya hridayOpi jeeva:*" (S)

"**Like** the *Koustuba* gem adorning the chest of the Lord, the *Jiva* is dear to the heart of the Lord. Yet, due to *karma*, the *Jiva* indulges in its own delusions and distances itself from the Lord"

5. "anru eenra kanrukku irangi surakkum dEnuvaip pOIE" (T)

"Like the mother cow out of unmatched affection gives milk profusely to its just born calf, our Acharyas out of boundless compassion impart knowledge to the Sishyas"

6. The same simile is adopted in the Tamizh verse:

"TiruvuDan vanda sezhumaNi pOle Tirumaal idayam
maruviDam enna malar aDi sooDum vagai perum naam
karuvuDan vanda kaDu vinai aatril vizhundu ozhugaadhu
aruvuDan aindu arivaar aruL seyya amarndanarE" (T)

"Like the Koustuba gem that was born along with Thaayaar and is entitled to adorn the Lord's chest, the Jiva has lost its moorings and suffers in the whirlpool of Samsaram due to its karmas. And, the Acharyas who knew the Artha Panchakams (the five canons) have come to save the Jivas from this quagmire"

CHAPTER 2: SAARA NISHKARSHA ADHIKARAM

7. "BajEth Saara thamam SaastrE Ratnaakara iva amrutham" (S)

"Like nectar churned from the milky ocean, we should take the most valuable essence from the Sastras- (Saara Thamam)"

8. vEDuva chEriyil kiLi pOIE avargaL pazhakki vaitha paasuramE thanakku paasuramaai..." (T)

"Like the parrot nurtured by hunters develop the kind of speech they use and eat the kind of food they eat, the prince who was brought up by the hunters forgot that he was actually a prince and developed the habits of the hunter group. Similarly, the Jivas forget their rightful place at the feet of the Lord and indulge in habits associated with the mundane existence"

9. "yath Saarabootham tad upaadadeeta hamsO yathaa ksheeramiva ambu misram" (S)

"Like the swan that separates milk from water and takes only the milk, we should reject all that is not conducive to our goal of Moksham and adopt only those that help us towards that goal"

CHAPTER 3: PRADHAANA PRATI TANTRA ADHIKARAM

10, "siriya kaNNaDi periya urukkaLaik kaaTTumaap pOIE surunga teLivikkum Tirumantiram" (T)

"Like a small mirror reflecting bigger forms, Tirumantram discloses in a concise form what Dvayam elaborates"

11. 'Pradaana padathil arthangaLai Arjuna Ratathil kaNdu koLvathu" (T)

"Like the Lord in the forefront of Arjuna's chariot and Arjuna occupying the back seat, PraNavam shows Paramaatma (represented by "A") followed by Jiva (represented by "Ma").

12. "agrathah prayayou Rama: sita madhyE sumadhyamaa / prushTathas thu dhanush paaNi: lakshmaNO anujagaama ha // (S)

"Like Rama in the forefront (while on their way to the forest) and Sri Sita in the middle and Lakshmana at the last, the three letters of PraNavam stand arranged with "A" in the beginning, "U" in the middle and "Ma" in the last"

CHAPTER 4: ARTHA PANCHAKA ADHIKARAM

13. "eeshu kshayaath nivartantE na anthariksha kshiti kshayaath" (S)

"Like archers who return crestfallen having exhausted their quivers (not because of lack of space in the sky or on earth), those who started to recount the auspicious qualities of the Lord return for want of vocabulary (not because of lack of qualities to describe)"

14. "thannODu okka ozhugu sangaliyilE kaTTuNDu uzhalugira kshEtrajnar kaalilE vizhap paNNiyum" (T)

"Like cows tethered together by a common chain (*Ozhugu Sangili*), where one cow at the fag end falls at the feet of the cow before it for some favor, all deities other than Sriman Narayana are as dependent on Him as any other soul (incapable of granting *Moksham*). Falling at their feet is a "Praapti Virodhi" (hindrance to attainment of *Moksham*)"

15. "abishEkathukku naaLiTTa Raja kumaaranukku siraiyilE eDuthu Kai neeTTina sEDimaar pakkalilE kaNNOTTam uNDaanaap pOIE" (T)

"Like the prince whose coronation day has already been fixed casting his glance at the servant maids who attended on him while in prison, is the plight of those who fall for Siddhis half way on the royal road to *Moksham*, the ultimate goal"

16. "muppathu iraNDu aDiyaana thuravu tathuvaar munn aDiyilE vizhundadOdu muppathaam aDiyilE vizhundadODu vaasi illaathaap pOle" (T)

"Like it makes no difference when one who tries to jump over a well with a 32' diameter falls within either rim of the well (1st or 30th), so also, those who fall for *Siddhis* whether at the beginning or near the end of *Upaasana* will make no difference. Both share the same fate of falling through"

CHAPTER 5: TATTVA TRAYA CHINTANA ADHIKARAM

17. "aparichEdhyamaana kaDaliilE paDagODuvaar vazhi mudalaaga vENDuvana teLiyumaap pOIE" (M)

"Like a pilot-sailor needs to know just enough about the limitless ocean as would enable him to steer the ship along the right path, we have to understand no more than what is necessary for understanding the *Tattvas* with unshakable conviction"

18. "krishi paNNaatE uNNa viraguDaiyavan krishi chinthayai viDumaap pOIE virivikarkku eeDaana Saastraabhyaasaadhi karmamgaLil uparathanaaik kaDuga MokshOpaayathilE moo La praaptamenrapaDi" (M)

"Like a man who has enough to eat without tilling the soil would never think of tilling it, we should not waste our time over what is unimportant and adopt as soon as possible the means prescribed for attaining *Moksham*"

CHAPTER 6: "PARADEVATAA PAARAMARTYA ADHIKAARAM"

19, "ediri kaiyaalE viDu theeTTaana paDiyE avargaL thangaL paasurangaLaalum siddham" (T)

"Like a deed of release written by the opponents with their own hands, the other deities have themselves acknowledged and declared time and again the supremacy of Lord Narayana and their own subordination to Him"

20. "viDaai theera Gangaa snaanam paNNa paapam pOmaap pOIE" (T)

"Like a person who bathes in the Ganges for physical purification obtains thereby purification of soul purely as a bonus, a *mumukshu* realizing the supremacy of Lord Narayana will get rid of *RajO and*

Tamo gunas and will become governed by *Satva guna* and in course of time attain *Moksha*"

21. "*chaarvaakanaai iruppaan oru sEvagan Raajavin uDambilE chandanaadhigaLai prayOgikka Raaja sareerathil aathmaa preetham aanaap pOIE ...*" (M)

"**Like** a *Charuvaaka* (a materialist who believes that there is nothing other than the body) when he anoints the body of the king with sandal paste etc., does not realize that it is his master's soul (and not the body) that is pleased with the service, so also, devotion to other deities is really the worship of *Bhagavan* who is their soul and they His body"

CHAPTER 7: MUMUKSHVA ADHIKARAM

22. "*naachchaadayati koupeenam na damsa-masakaapaham/ suna: puchchamiva anartham paaNDithyam dharma-varjitham*" (S)

"**Like** a dog whose tail does not hide its private parts nor drives away flies and mosquitoes, mere knowledge of *Upaayam* will have no meaning if not followed up with *anushTaanam* as laid down in the *Dharma Sastras*"

23. "*vishamadhu bahishkurvan dheerO bahir vishayaatmikam...*" (S)

"**Like** honey mixed with poison, are all other extraneous attachments for a *Mumukshu* (one desirous of *Moksham*): (The use of the simile is significant because these extraneous attachments though may taste sweet as honey are really tainted with poison in the sense that they detract a *Mumukshu* from the goal of *Moksham*)

(From the E Book "Swamy Nigamaantha Mahadesikan" Volume 2 By Anbil Ramaswamy. To read the complete e book, please visit www.anbilramaswamy.org and download the book)

KAVITARKIKA KESARI'S KISHKINDA KANDA

by S.Chitra Bengaluru

Srimad Valmiki Ramayana is a perennial river of knowledge flowing in our country. As sage Valmiki himself says, reading or listening to Srimad Ramayana will yield all desires, please celestials and ancestors.

Swami Desika has written these works on Ramayana—Paramarthastuti which is a Stotra in verse form, Abhayapradanasara, in Manipravala prose and Sri Mahaveera Vaibhavam, also known as Raghuveera gadhya in gadhya style; a sort of poetic prose.

Bhagavad Ramanuja's Gadhyatrayam must have apparently inspired Desika to author Raghuveera gadhyam. Since gadhyaas are majestic when recited, Swami Desika could have chosen the quality of valour (veerya) of Sri Rama for his gadhya. The very recitation of this melodious hymn will foster the feeling of courage in the reader.

Mahaveera Vaibhavam, extolling the gunaas of Lord Rama, was composed by Swami Desika while he was worshipping at the temple of Sri Devanatha at Tiruvahindrapuram. Possibly, Desika felt impelled to sing on Lord Rama's extraordinary traits which Lakshmana said had 'enslaved him to his brother' (Kishkinda kanda 4.12: **गुणैर्दास्यं उपगतः** *gunairdaasyam upagatah*)

The expression 'Mahaveera' is an address reserved for a person who shows extraordinary valour or prowess. Here, it refers to the Supreme Person Himself as could be seen from the names cited for Him in 'Sri Vishnusahasranama' namely Mahabalah (verse 18), Mahavīryah (verse 19) and Vīrah (verses 43 and 70). It is relevant to recall here that the great poet Bhavabhūti named his drama on Lord Rama as 'Mahavīracarita'.

Sri Vishnu's incarnation as Lord Rama is termed as 'full and complete' (pūrṇāvatārā). He exhibited His innate compassion towards His devotees and destroyed all their enemies, demonstrating His valour. He is hence 'Mahaveera' or the 'Great Valourous one' besides 'Ramabhadhra' or 'Blessed, Beloved, Propitious' Rama.

Swami Desika has compressed the entire Ramayana in 94 churnikas or addresses to Sri Rama, bringing out all the events and utterances of the characters of the epic.

Srimad Ramayana has seven kandas---Bala kanda, Ayodhya kanda, Aranya kanda, Kishkinda kanda, Sundara Kanda, Yuddha kanda and Uttara kanda.

Kishkinda kanda is taken here in this article for a close observation. At this juncture, Lord Rama and Lakshmana meet Hanuman and Sugreeva. Rama befriends Sugreeva in the kingdom of monkeys.

Rama to imbue confidence in Sugreeva hurtles his arrow that penetrates seven sala trees and also the subterranean planes of earth and returns into his quiver.

Athi pruthula bahu vitapi giri dharani vivara yuga padhudhaya vivrutha chithra punkha vaichithrya, jaya , jaya (45)

Sugreeva obliging the prowess of Rama submits himself to Rama, who encourages Sugreeva to challenge Vali for a duel. Accordingly, a duel ensues wherein Vali assaults Sugreeva and chases him off. Battered and belittled, Sugreeva implores upon Rama as to why he did not come to his rescue. Rama apologetically states that he could not make out difference between the two brothers for they are alike. Rama asks Sugreeva to wear a garland and again challenge Vali, so with that identification of garland he could aim his arrow at the other dueller. Again, they all advance towards Kishkindha for the duel with Vali.

vipula bhuja shaila muula nibiDa nipiiDita raavaNa raNaraNaka janaka chaturudadhi

viharaNa chatura kapi-kula pati hR^idaya vishaala shilaatala-daaraNa daaruNa shiliimukha (46)

Sugreeva, did as advised and roared his presence at the gate of Kishkinda. Ignoring the words of his Tara, Vali proceeded to fight with his brother Sugreeva. The duel began and grew intense in a short while. With her proverbial strength, Vali pounded Sugreeva within an inch of his life.

Sugreeva cast his eyes piteously here and there sending a mute appeal to Sri Rama. Lord Rama saw that Sugreeva was in dire distress and decided that He should not delay standing Vali any longer. He filled a powerful arrow to his bow and shot at Vali's chest. The arrow found Vali's heart and pierced it. Vali hit the ground like a felled tree, unconscious and weltering in his own blood. In the throes of death, Vaali looks at the arrow that has entered his body, and sees Rama namam inscribed on it.

In this cūrnikā, one of the most controversial episodes in the Ramayana is discussed- i.e. Sri Rama killing Vali while hiding behind a tree. Swami Desika does not touch any of the debatable issues at all. He rather lauded Vali as being very agile by calling him **chaturudadhi viharaNa Chatura** (meaning who can playfully span the four oceans) and **kapi-kula pati** (meaning ruler of monkeys). This establishes Sri Rama's right to kill Vali for what he did.

Let us now look into this scene from a different perspective.

Mummai sAI ulagukkellAm mUla mandhirathai

mutrum thammaiyE thamarkku nalgum thanipperum padhathai thAnE

immaiye ezhumai nOikkum marundhinai

rAmA ennum semmai sEr nAmam thannai kaNgalil theriyakkandAn (Kamba Ramayanam)

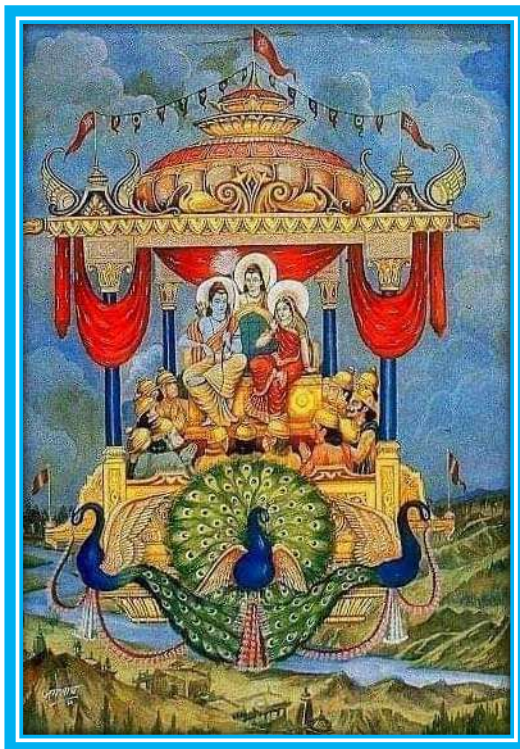
This is a beautiful verse from Kamban's Ramayanam that explains the glory of Sri Rama Nama.

Had Kamban been a mere poet, he could have just said "Vaali saw Rama's name inscribed on the fatal arrow" or something to that effect. But, being the great devotee that he was, Kamban chose to use this opportunity to dwell upon the greatness of Sri Rama Nama.

According to Kamban, Rama namam has the following greatness:

- It is the fundamental, primordial mantra for all the worlds
- It is a unique word that grants everything to the chanter
- It assures freedom from all sins and evils in this birth and whatever follows
- It is a glorious, auspicious name.

As mentioned earlier, Raghuveera Gadhyam is an epitome of the entire epic of Valimiki. It can be deemed to be a mirror of the commendable qualities of Lord Rama and probably could also be named – 'Rama guna Darpanam.'

श्रीमल्लक्ष्मणयोगीन्द्र सिद्धान्तविजयध्वजम्। विश्वामित्रकुलोद्भूतं वरदार्यमहं भजे ॥२॥

सर्वतन्त्रस्वतन्त्राय सिंहाय कविवादिनाम्। वेदान्ताचार्यवर्याय वेङ्कटेशाय मङ्गलम् ॥३॥

नभस्य मासि श्रोणायां अवतीर्णाय सूरये। विश्वामित्रान्वयायास्तु वेङ्कटेशाय मङ्गलम् ॥४॥

Swami Sri Desika and Mahakavi Kalidasa

-Dr.S.Sundar Rajan MS Ortho, Trichy

LIFCO has published Kalidasa's Mahakavya Raghuvamsa with a Tamil commentary written by Sri V.S. Venkata Raghavacharya, under the title "Raghuvamsa Mahakavyam" in Sep. 2008. Sri U. Ve. Venkata Raghavacharya swami, was the professor of Sanskrit at Vivekananda college, Mylapore and was given the title "Sahitivalabha" by Kanchi Paramacharya. He is a recipient of "Samman" from the President of India for proficiency in Sanskrit and was also the Head of Central Sanskrit Vidyapeeth, Tirupati.

On page 736, commenting on the 93rd sloka of the 12th Sarga (p735), beginning with Vikramavyathiharen... the author comments:-

"This is one of the slokas of Kalidasa where the meaning is difficult to understand. The upamana - simile, in this sloka is difficult to comprehend. Vedanta Desika who had a special affection for Kalidasa, has in his kavya, poem, explained the import of this sloka, removing just the upamana, simile, thus - 'kasya kena paribhutihapateth kascha veda ranavarrthinimithi. Sandihanmanasaiva tatkshanam madhyasimni vijayasriya sthitham'. [Yadavabhyudayam 17 - 16]."

The copy of Swami Sri Desika's Mahakavya, Yadavabhyudayam that one has, shows that this is actually the 76th (not 16 as printed above) sloka of the 17th sarga describing Lord Krishna's war with Indra over the Parijatha tree. In this, the commentary by Sri U.Ve. Uttamur Verraraghavachariar, Abhinava Desika swami, is as follows - "Of the two, who will lose to whom? Who is better at the ways of war? Unable to decide, Jayalakshmi- the Goddess of victory, did not go to either side, and stood in between for a moment." The meaning is crystal clear as always with Swami Sri Desika.

Compare this with the original sloka, in which Mahakavi Kalidasa is describing the war between Lord Rama and Ravana, and its meaning -

*Vikramavyathiharen samanyabhudvayorapi
Jayasriantara vedirmathvaranyoriva.*

Vedi – stage. Mathvaranayoriva – between two male elephants in mushth. Antara – amidst(common to both). Jayasri – Victory that is Lakshmi. Vikramavyathiharen – changing skills (changing from one to another). Dvayopi – between the two. Antara – amidst. Samanya – commonly. Abhut – was present.

Those who make the elephants fight, place a wheeled wooden platform between them and make them head butt one another. Just like the wooden stage between the two butting elephants, when Rama and Ravana where fighting one another, victory did not go to either and stood on common ground. Because at one moment Rama and at another Ravana appeared to be more strong. Thus, Jayalakshmi stood undecided as to whose side she must go. They fought one another so seriously that it was difficult to ascertain who would win or lose – this is the import of this sloka.

Elaborating further the learned translator says –

Vedi – stage or platform. Some commentators have called it wall, which is inappropriate here. That is why it has been taken to mean a wooden wheeled platform or stage, instead of just stage or platform. If two male elephants fight, due to their strength they may kill one another. So a platform was kept in between and their strength assessed by making them to push it. This is the opinion of this commentator. This wooden apparatus was narrow in the middle and broad at the top and bottom to make space for the tusks of the elephants and allow them to head butt.

Some others interpret this sloka as “Because the fighting skills were seen changing between the two, the Goddess of victory went at one time to Ravana and at another time to Rama. She did not stand steadfast with one.”

Thus, this is one example of the clarity of Swami Sri Desika’s poetry, wherein he helps to clear the doubt of the import of Kavikulaguru Kalidasa’s works.

In another instance Swami Sri Desika completes the unfinished work of Mahakavi Kalidasa.

It is a well documented fact that Swami Sri Desika, who was himself a poet par excellence, looked up to both Adikavi Valmiki and Kalidasa. Swami Sri Desika wrote his prose, gadya, composition Mahaveera Vaibhava alias Raghuveera gadyam based mainly on Valmiki Ramayana. He deviates from it minimally, here and there but principally follows it. Gadya doesn’t imply mere prose, but prose with ornamentation if one is permitted to say so. It is a work with 94 “churnikais” or sentences or axioms as it were, in which Swami Sri Desika has crystallized the whole of the 24000 slokas strong Valmiki Ramayana. He has essentially concentrated on the qualities, gunas of Lord Rama. That too, mainly on two – veerya, valour and karunya, mercy or some are wont to say, affability irrespective of class or creed, soushilya. This is evident by the use of two appellations Mahaveera and Ramabhadra.

Mahakavi Kalidasa has described the whole lineage of Raghuvamsa from Dilip onwards in his Mahakavya, epic poem, Raghuvamsa. It has 19 chapters and the one exactly in the center, like the effulgent central gemstone, madhya mani, in a necklace, is the 10th sarga that details the advent of Lord Rama until He returns to Ayodhya after marrying Sitadevi. He too has mostly followed Adikavi Valmiki, for whom he has very high regard.

Now let us look at the commentary for the 2nd sloka of the 10th sarga of Raghuvamsa p 510.

*Na choplebhe purveshamrinnirmokshasadhanam
Sutabhidhanam sa jyotissadhyashokathamopaham*

Sa – that Dasaratha. Purvesham – of the manes. Rinnirmokshasadhanam – a method to remove the debt. Sadhya – immediately. Shokathamopaham – that which removes the darkness of sorrow. Sutabhidhanam – as a son. Jyoti – light. Na upalebhe cha – did not get. Men have three debts when they are born. They are called – the debts to the deities, the debts to the manes and the debt to the sages. Of this, the debt to the manes is overcome

only when a son is born who then does tarpana and shradda etc., necessary rituals to be done to the predeceased forefathers. Because a son had not been born to Dasaratha, until then, there was no way this debt to could be overcome. Moreover, it is said that the sight of the countenance of one's son will drive away any type of sorrow. Thus Dasaratha did not have a son who was the means to remove the debt and who would wipe away his sorrow. The commentator then explains these three debts and their neutralization by means of scriptural statements.

The point is, that after this Kalidasa does not mention that Dasaratha's debts were wiped out when Rama and his brothers were born.

Swami Sri Desika removes that debt, shortcoming, of Mahakavi Kalidasa by writing this mellifluous 7th churnikai in his incomparable prose, gadya, Sri Mahaviravaibhava :-

Divisadadhipati rana saharana catura dasaratha carama rna vimocana

Divisadadhipati – the ruler of the group of gods, Indra; rana – war; saharana – moving together; catura – capable; dasaratha – King Dasaratha, one who was capable of driving his chariot in 10 directions; carama – highest; rna – debt; vimocana – one who removes.

O! Ramabhadra who helped to discharge the final debt of Dasaratha, who ably supported the celestials in their fight against the demons. (Translation by Sri. U.Ve. Dr. M.K.Srinivasan, Sri Mahavira Vaibhavam, published by Sri Nrisimhapriya Trust.).

Here, carama rna is the main debt of Dasaratha, the debt to the manes, that Kalidasa mentioned in his sloka, detailed above. Swami Sri Desika hails Ramabhadra as the remover of that principal debt. Sri Mahaviravaibhava, though a prose work is more pleasant to the ears than the poetry of many.

Swami Sri Desika wrote the first sarga of his own Mahakavya, Yadavabhyudayam, in Anushtup meter following the footsteps of Kalidasa who did that in his Mahakavya, Raghuvamsa. Our Kavisimha patterned his Hamsa Sandesa on Mahakavi's Meghadoota. Sanskrit scholars can enumerate many instances of Swami Sri Desika being indubitably influenced by Mahakavi Kalidasa. But one can say categorically that our Kavisimha developed his own style and can be counted as one of the greatest poet in Sanskrit, for all times to come.

Swami Sri Desika and Dindimakavi

Dr.S.Sundar Rajan MS ortho, Trichy July 19 2018

*“VEdEsanjata-khede muni jana vacane prapta nityAvamAne
sankIrne sarva varne sati tadanugunNe nishpramaNe purANe !
mAyAvAde samOde kali kalusa vasat sunya vAde vivAde
Dharma trAnAya yo bhut sa jayati bhagavan Vishnu ghantavatAra!”*

Swami Sri Vedanta Desika was bestowed the title “Kavi tharkika simha” by Sri Ranganatha and again by the learned ones at Srirangam after he created his magnum opus of poetry, “Sri Ranganatha Paduka Sahasra” in about three hours in one night. 1008 of the most beautiful stanzas in chaste Sanskrit with layers and layers of meanings. How he found time to include magical slokas of word pictures in the 30th chapter, Chitra Paddathi, is beyond human ken. Only a Divine poet could accomplish that. A lion among poets is too tame an appellation for our Sri Swami Desika! Hamsa Sandesa – where he matched Kavikulaguru, “Anamika” Kalidasa stanza for stanza. Because innate spirituality is what we relish, Swami Sri Desika’s messenger poem is far more superior to Kalidasa’s earthly “Cloud Messenger”, for the likes of us. Then we come to Swami Sri Desika’s “Yadavabhyudaya” a “maha-kavya” epic poetry, with all the prescribed “lakshanas” salient features. It is a magnificent opus of lyrical transcendence. Based on the 10th chapter of Srimadh Bhagavatha it tells the life story of Lord Krishna as only Swami Sri Desika can. The canvas is humongous and it contains all the “rasas” but as always “shanti” rasa, devotion, is subtly woven in everywhere. One could spend a lifetime trying to imbibe all the beauty in these three works, it would be woefully insufficient! What to say of all the other works of Swami Sri Desika that numbers nearly a century and quarter! One can safely say that never has this planet seen such a prolific writer and poet in any language!

It is generally said that “Yadavabhyudaya” was written in response to the “Ramabhyudaya” by one Dindimakavi. This seems unlikely for one very incontrovertible fact. Swami Sri Desika and Dindimakavi did not inhabit this blessed world at the same time. Our Kavi-simha was much

before the kavi's times. On searching the internet we repeatedly come across the fact that "Ramabhyudaya" was written by one Saluva Narasimha, a king, much after Swami Sri Desika's times. It is possible that he was also hailed as Dindimakavi. Another fact, Dindimakavi doesn't refer to one individual, it actually points to a clan of poets whose arrival was announced by the beating of "dindim" – drums, hence the name Dindima.

A family of poets called Dindimas from north Arcot flourished from Harihara I to Achuta Devaraya. Rajanatha Dindima II wrote Saluvabhyudayam (poems on the wars of Saluva Narasimha), Rajanatha Dindima III wrote Achyutabhyudaya (also called as Achyutarayabhyudaya) on king Achyuta Raya. Gowda Dindima was a well-known poet during this time and was defeated by Srinatha, a scholar in Telugu as well as Sanskrit. Let us not get embroiled in dates and names as Indian history is notorious for inaccuracies in these matters. Suffice it to say that one Dindimakavi is connected to Swami Sri Desika in at least three ways – 1. The great Yadavabhyudaya was probably written as a counter to his work. 2. Dindimakavi confronted our Kavitharkika simha and was defeated and 3. He apologized and hailed Swami Sri Desika and wrote a sloka on him that is included and recited daily in Swami Sri Desika's "mangalam". The article begins with it.

First let us study the 706th nama in Desikasahasranama, the thousand laudatory names of Swami Sri Desika. This is unshakable proof for us of Sri Desika Sampradaya that Dindimakavi met

Swami. <http://www.ibiblio.org/sripedia/ebooks/vdesikan/tdesikan/dsahasranama/ds706-720.html>

(706) (*PraNavam*) *RaaghavaabhudhayOthkrushta YaadhavAbhyudhaya pradhAyanamah.*

(Meaning): Salutations to that AchAryan, who blessed us with the Kaavyam of YaadhavAbhyudyam, which is better than the RaamAbhyudhayam composed by DiNDima Kavi.

(Commentary): A well known poet by the name of DiNDiman gave his literary work named RaamAbhyudhayam to Swamy Desikan and was full of praise for his own kaavyam. Swamy Desikan browsed it and created his own kaavyam dealing with the noble charithtram of Lord Krishna in 24 sargams. When DiNDima Kavi read it, he prostrated before Swamy Desikan and apologized for

his haughtiness and admitted that the title of Kavi-Taarkika Simham is only fit for Swamy Desikan. The great Advaitin, Sri Appaya Dheekshithar admired YaadhavAbhyudhayam so much that he wrote a scholarly commentary on the Swamy's magnificent Kaavyam. Swamy Desikan introduced this kaavyam as "KshEmatam Kaavya rathnam" (The Kaavyam that blesses one with KshEmam).

On searching the internet one came across the exchange, supposedly, between Swami Sri Desika and Dindima kavi – <http://prekshaa.in/stories-verses-acumen-argument/#.W09QHqqBM6I>. Here it is, in an edited version:-

In the current episode, Dindima – Bhatta, bristling with pride over his a great work called Abhinavarāmābhyudaya comes to Śrīrangam to taunt Vedānta-deśika. He picks up a fight with Deśika, with the intention of defeating and humiliating him.

Dindima – Bhatta –

*Chithva sarvanyaranyanyathi vishamalathagulma durgani sadhyah
praptham man pakkanantham bath bashakathathirbhukkanairdhikkarothi
lajjante hantumenam madhkaratigatakumbapitvipata-
kridadhoureayadhara mama khalu nakarah kim karomi kvayami*

"I have come raging through a dense forest,
destroying the trees and creepers that have come in my way,
and the dog guarding the house of an outcast barks at me!

If these finger-nails that have torn through

the heads of intoxicated elephants with ease
are shy to kill a dog, what shall I do, where shall I go!"

*Pragyanameva ragyam sadasi na sahthe jalpamalpetharesham
Kshudreshvakshepamudram na khalu ganayethe Dindimah sarvabhaumah
Bhankurvadekkukshibharishu bhayabharodbhranthanhogindra subru-
bhrunabhramshi kimambah fanishu pathagarat sambhrami bambhramithi?*

"I, Dindima, who cannot tolerate even what great scholars blabber in the courts of kings –
will I pay any heed to the criticisms levelled by the lay?

Does Garuda, who has destroyed the fetuses of great snakes, take pride in killing a water-
snake that has feasted on frogs?"

Vedānta-deśika, who was a calm and peaceful person by nature, gave Dindima fitting replies.

Vedanta Desika

*Spardhantam sahajam nu kunjara taiya dhikkunjaraih kunjara
gramyava vanavasino madajalapravinnagandasthalah
ha kalasya viparyayam sunu sakhe prachina palimala-
svadasnigdha kapolabhithiridamah koloapi samspardhathe*

"May the intoxicated wild beasts that live in forests and the tamed ones that live in cities
call themselves 'elephants' and compete with the diggajas. But, alas! The parody of Time!
Even the dirty pigs that have relished their lethargic but luxurious dip in the waters of the
village sewers want to compete with the diggajas!"

*Bahyaivarnardamba rairmabhramanthu
Chhithva garbabhyantaram shodayanthu
nirnettharo neerasatven ko va
dindiranam dindimanam cha bhedah*

"May the critics not get carried away by external attributes, but examine the real essence
What is it that lacks essence – a water bubble or a drum?"

Thus started the debate with caustic words. Finally, it was Vedānta-deśika who won.

Dindima, who now understood his mistake, praised and eulogized Deśika in these words:

Dindima-bhatta

*Ghotidhatikatorsfuta vikatakathatopavachatkoti-
kotiraghatapetiputaghatithamani sanghasanghatithanghrih
kharvikurvan sagarvam jayathi kavithasesarvatantrasvatanthro
vedantacharyavaryo vighatithajadadhisankato venkateshah*

"In a debate that goes on like a gamble on racing horses, you kick the diadems on the heads
of the rival debaters You are the best among poets, Śrī-venkatesa, you help poets
get rid of their false pride and cause them agony."

Having lost the debate, Dindima even slapped himself on his cheeks and to demonstrate his
penitence, he said the following:

*Dvichatushpadaparivartana-
garvithakavisharaba gandabherundah
khandanakhandana kavirih
dindimakavigandadindimo jayathi*

“I, Dindima, slap myself, fall at your feet and seek your apology You are like the Gandabherunda, who quells the pride of unworthy poet-sarabhas who consider themselves to be great by having dabbled with two or four words.”

This demonstrates the great humility of Dindimakavi sarvabhauma! No wonder that he hailed Swami Sri Desika with this awesome mangala sloka, laudatory stanza, which we repeat day after day, while reciting Sri Vedanta Desika mangalam. Here is the sloka with the meaning –

“*VEdEsanjata-khede muni jana vacane prapta nityAvamAne
sankIrne sarva varne sati tadanugunNe nishpramaNe purANe !
mAyAvAde samOde kali kalusa vasat sunya vAde vivAde
Dharma trAnAya yo bhut sa jayati bhagavan Vishnu ghantavatAra!*”

There was confusion all around as a result of turbid nature of Kaliyuga; the Vedas were in great distress; (because of misinterpretation); wise saying of the seers were completely ignored; there was an unholy inter mixture of all castes; and quite in consonance with this sorry state, all sacred epics and puranas lost their validity; the maayaavaada was in all glee; and the school of nihilism (soonya vada) was having undisputed acceptance by all. It was at this critical juncture that Sri Vedanta Desika came into this world as an incarnation of the great ringing divine bell of VishNu for the establishment of Dharma and its protection. He shines all victorious.

Many of us feel that Swami Sri Vedanta Desika has not been given the status, he deserves, as a supreme poet in Sanskrit. The reason may be that most of his writings are on philosophy and the need to quell opponents of Visistadvaita school. But he was no less than Kalidasa, the gold standard of Sanskrit poetry.

Experiencing Swamy Desika -- #107

<https://www.ibiblio.org/sripedia/ebooks/vdesikan/esd/107.html>

SrI:

Shrimate Shri Lakshmi Nrusimha Parabrahmane Namaha:
 Shrimate Shri Seetha Ramachandra Parabrahmane Namaha:
 Shrimate Shri Ramanujaya Namaha:
 Shrimate Nigamantha Maha Desikaya Namaha:
 Shrimate Shrivana Satagopa Shri Narayana Yateendra Mahadesikaya
 Namaha:

"SrimAn VenaktanAthArya: kavithArkika kEsarI!
 VedAnthAchArya varyO mE sannidhatthAM sadhA hrudhi"!!

Swami Desika's paramapadasOpAnam made us get the feel of being in Srivaikundam. ParamapadasOpAnam is almost like a summary of Swami's magnus opus => RahasyatrayasAram.

Swami Desika has written thirty two Rahasya granthas in Manipravala style which contain the teachings of the Upanishads about the tattva, Hita and Purusharta. Of these the RahasyatrayasAram is of great importance. Swami elaborates the treatment of the three Rahasyas viz., Moola mantra, Dvaya and Charama Sloka in the RahasyatrayasAram.

KalakshEbam of RahasyatrayasAram from a sadAchArya will make a person gain knowledge to lead a religious life. It will also make one understand the realities and choose the correct path which leads to eternal bliss. In the concluding verse of Rahasyatrayasara Swami reveals his own identity!

"Rahasyathraya sArOyam vEnkatEsa vipascita
 saraNya dampati vidAm sammath samagrahyata "

Swami states that he is an incarnation of Shri Venkateshvara and explains the essence of the three secret mantras => AshtAkshara, Dvaya and charama sloka. Swami states that this work has the approval and admiration of great seers like Parasara and vyasa and the ancient sages and the revered Alvares who have realised the great truth that the creators and protector of all are the Divya Dampati's => Goddess Lakshmi and Lord Narayana.

Swami has blessed us with many other unique works like abhayapradanasara, Rahasya shikhamani, Anjali vaibhavam, Upakara sangraham, Virodhapariharam and Paramapada sOpAnam.

Swami has written numerous works covering various subjects. In the field of philosophy his chief works are TattvamuktAkAlApa, sarvartha siddhi, Nyaya parisuddhi, nyaya siddhanjana, sesvara mimamsa, mimansa pAduka and satadusani.

Swami has himself written commentary for TattvamuktAkAlApa => Sarvarthasiddhi. Swami has written this in the form of a verse,

containing five hundred stanzas in five chapters. This gives an exposition to the nature of Jada, Jiva, Isvara, Buddhi and adravya.

The 32nd Rahasya namely the Paramata Bhangam is a magnificent work. Here, the doctrines of the different schools of thought with their arguments are given first. Then it is stated how they are against the teachings of Vedas and other scriptural texts there by explaining why they cannot be taken as authoritative.

At the end the final view according to our sampradayas is given. Swami thus makes a critical examination of the different systems of philosophies and demolishes their positions.

Swami criticises advaita very forcefully. In satadusani one hundred philosophical issues have been chosen for systematic criticisms directed against the school of advaita. Satadusani goes hand in hand with Paramatabhangam. At present 66 arguments are available in this work. Swami Desika has exposed the weak position of advaitam.

Not just Sanskrit and manipravala, Swami Desika has also composed nineteen works in Tamil. They are Prabandhas popularly known as Desika Prabandham.

Desika has marvelously summarised the essence of each verse of Shri Nammalvar's Thiruvaimozhi in his work Dramidopanishad Tatparya Ratnavi.

Swami Desikar considers Shri Nammalvar's Thiruvai Mozhi as "Dramida Upanishad". In the introduction to the works on "Dramidopanisatsara"; and "Dramidopanishat Tatparya Ratnavali" our Swami states that the Alvars are Seers and their works are Upanishads. Since the Alvar's works spells out the Bhagavad Gunas, Swami says they are Upanishads!!!

Swami Desika held dramida Veda in equal esteem with Vedas and propagated it. Swami's Adhikara Saravali is a master piece where he summarises the teachings of several adhikaranas of the Brahma Sutras along with clarifications and explanations where ever necessary.

Swami's Desika's contribution to our sampradAyam is so vast that adiyal is not even able to make a mention all his works. What to speak of Swami's greatness!!!

This write up is based on "Advaita and VishtAdvaita" by Shri S.M.S Chari, the "Life and works of Nigamanta maha Desika by Shri A. Srinivasa Raghavan and from an article "Vedanta Desika's contribution to VisistAdvaita" by Dr. N.S. Anantha Raangachariyar in "Sri Vedanta Desika - a specialnumber" which was published by Shri Vedantha Desika research center.

"Kavi Taarkika Simhaaya Kalyaana guna SaalinE!
Srimate VenkateshAya VedAnta Gurave nama !!"

.....Praveena nAmni Ramanuja dasi

Experiencing Swamy Desika -- #58

<https://www.ibiblio.org/sripedia/ebooks/vdesikan/esd/58.html>

SrI:

Shrimate Shri Lakshmi Nrusimha Parabrahmane Namaha:
 Shrimate Shri Seetha Ramachandra Parabrahmane Namaha:
 Shrimate Shri Ramanujaya Namaha:
 Shrimate Nigamantha Maha Desikaya Namaha:
 Shrimate Shrivana Satagopa Shri Narayana Yateendra Mahadesikaya
 Namaha:

"SrimAn VenaktanAthArya: kavithArkika kEsarI!
 VedAnthAchArya varyO mE sannidhatthAM sadhA hrudhi"!!

'sama:' is the next Kalyana guna of our Lord as described by Shri Alavandar.

A person who does not see discrimination can be viewed as 'Sama:'.

Our Lord is like a mirror. It is our 'bAvam' that gets reflected by the Lord. Once we surrender to our Lord we become a recipient of our Lord's over whelming Love. Our Lord protected even an elephant for the saranAgathy made by it. So, all Prapannas are the same to our Lord. Our Lord does not discriminate a Prapanna based on wealth or poverty, learning or ignorance - 'sama:' !!

The following are a few points taught by Lord Krishna to Arjuna, in the ninth chapter of Bhagavad Gita which explains very clearly that all his devotees are the same for our Lord and should be highly respected -

"But the worship of Me leads to eternal bliss; and it is not so difficult. After all, a leaf (Tulasi), a flower, a fruit or even a drop of water offered to me in true sincerity satisfies me. He who dedicates every act of his to Me, when he eats, sleeps or does any act of sacrificial character, has all his sins burnt up, and he attains me." (9th chapter 26-28)

"Such a person may be anybody, or belong to any caste. I am equally well disposed to them, who worship Me with sincere Bhakti. Even if such a Bhakta swerves from correct performance of daily conduct, he is really a virtuous man and be respected for his firm devotion. He will duly improve or correct his conduct and immediately reach the true path. Therefore proclaim, Oh! Arjuna! that my devotees never perish." (26-31)

Our Swami had the same trait. Swami Desika treats everybody equally. But now the question is how are we to say that Swami treated every one as equals when all of us are aware that Swami condemned the theories of opponents? Here, when we say 'all', it means 'all Prapannas.

All those who have surrendered to our Lord are the same in Swami Desika's eyes.

Swami Desika's compassion towards us knows no bounds. Swami has given us so much of details anticipating the questions that would arise in our minds. By giving us clarity of thought our Swami makes us do what the Lord commanded us to do 'sharanam vraja'.

Swami himself, explained in the gadyavyAkyAnam thus:

"jAdi guna vruttAdi nimnOnda tatvAnAdareNa sarsama: AcraNIyatvam samatvam".

There is no discrimination among those who take refuge (in Sriya:Pathi).

In this context Adiyal would like to share an interesting incident mentioned by Shri D. Ramaswami Aiyangar that took place a few years ago.

An AchArya was performing Prapatti for a number of disciples. Among them was a great Pandit and scholar and also a few ladies who had lost their husbands. The Pandit felt that it was demeaning for him to be granted moksham along with those ladies and shouted "what? the same moksha for me and them" The Acharya coolly replied "You are right. They will obtain moksha; you will not. So, no Prapatti for you." The Pandit was learned, but he had not learnt the nature of Lord-His easy accessibility to one and all with out difference.

A lot of pramAnas have been quoted by Swami Desika to show that a Vaishnava should be adored irrespective of his caste. Swami Desika adored the devotees irrespective of their birth - 'sama:' !!

"Kavi Taarkika Simhaaya Kalyaana guna SaalinE!
Srimate VenkateshAya VedAnta Gurave nama !!"

Proclaiming the Path of Surrender: 750 Years of Vedanta Desika

Shyam.Krishnakumar@ifrc.in | Shyam Krishnakumar Indology | 21-09-2018

The sheer panditya that Vedanta Desika embodied and the austerity of his living illustrate the richness of the Bharatiya Jnana Parampara, that even 700 years ago, produced acharyas of the highest spiritual illumination flowing from a spirit of loving surrender and service.

On this Shravana nakshatra of the month Bhadrapada, we celebrate the 750th birth anniversary of Sri Vedanta Desika, one of the foremost acharyas in the Srivaishnava Sampradaya and one of the greatest luminaries to have graced this land. Living a hundred and one years, he exemplified the spirit of Sharanagati (surrender unto the Divine), Jnana and Vairagya (detachment). The Indian tradition of smarana, of simultaneous remembrance and reflection, helps us, like the Hamsa, to draw the timeless essence from the contextual lives and actions of great beings. This piece is a humble attempt at grateful reflection on the life of Sri Vedanta Desika.

Sri Vedanta Desika was born in 1268 CE as Venkatanatha to Anantasuri and Totaramma of the Vishwamitra gotra fulfilling a divine prophecy that the temple bell of Lord Venkateshwara would incarnate as their son. Thus in the Srivaishnava sampradaya, Vedanta Desika is the Vani of Sriman Narayana, born to clearly proclaim the supreme path of Sharanagati or complete surrender.

As a precocious young child, Venkatanatha impressed the learned acharyas of Kanchi with his brilliance. At the age of seven, after upanayana, he began his formal studies under his uncle, the great acharya Atreya Ramanuja. By twenty, he had mastered the Vedas with all the six Vedangas and the 4000 Divya Prabhandas of the 12 Azhwars. As his allegorical passages in Sankalpasuryodaya tell us, he gained a knowledge of his school of Vedanta along with five other vaidika darshanas (schools) – Nyaya, Vaisheshika, Purva Mimamsa, Yoga and Sankhya. After completing his studies, he entered Grihastashrama by marrying Kanakavalli. The couple took up the rigorous life of Uncha Vritti, living by seeking bhiksha and not storing even grains beyond a single day. For 80 years, Swami Desikan lived this life of austerity.

Post marriage, his acharya initiated him into the Garuda Mantra and asked him to do tapasya to seek the grace of Garuda, who is considered to be Veda Swarupa, the very embodiment of the Veda. Swami Desika left Kanchi for Tiruvaheendipuram, where he sat in tapasya for days meditating on the Garuda Mantra. He was blessed with a vision of Garuda, who initiated him into the mantra of Hayagriva, the horse-faced incarnation of Vishnu who presides over all knowledge, para and apara. Seen at one level, it is fascinating how the incarnate, living spirit of the Veda leads to the supreme brahman, Sriman Narayana. After tapasya on Hayagriva Mantra, Venkatanatha was blessed with a vision of Hayagriva, who gave him the amrita of jnana. Spontaneously, sublime poetry surged forth from Vedanta Desika's tongue as the Hayagriva Stotra, his first work. In this stotra, he beseeches Hayagriva to enthrone himself on the tip of his tongue and inspire the flow of speech – jihvagra simhasanam abhyupeya.

A veritable Jnana Pravara (stream of jnana) flowed for the rest of his life. The sheer vastness of scope and the depth of insight that pervades Desika's oeuvre of a hundred plus works, has to be glimpsed to be believed. He wrote across languages, in Sanskrit, Tamil, Prakrit and Manipravala. There are devotional works like the Garuda Dandaka, Rahasya Granthas (esoteric texts on Srivaishnava philosophy) like Rahasyatrayasaaram, Kavyas like Yadavadhbudaya, Gadhya poetry including Raghuvēera Gadhya, the allegorical drama Vedantasuryodaya on the journey of the atman towards moksha, vaada texts, texts on Nyaya, Mimamsa, Agamas, medicine, sculpture and even diet (Ahaaraniyamam). It is no wonder then that he was celebrated as Kavi Tarkika Kesari, the rare combination of being both a master aesthete and dialectician. Being acknowledged as a Kavi was no small task – one had to have mastery over poetic meters, alamkaras and other demands. He is equally celebrated as a Tarkika, a person who excelled in Vaada. His Shatadushani is a Vaada text that details the 100 shortcomings in Shankara's Advaita. What makes it utterly fascinating however, is that the entire text is written in poetic metre!

The sheer brilliance of his work brought him fame and prominence. Madhava Vidyananya, the acharya of Sringeri who mentored Harihara and Bukka to set up Vijayanagara, invited Vedanta Desika to adorn the Vijayanagara Sabha. There was also a personal equation to the invite as both were supposed to have been classmates. However, Vedanta Desika spurned the offer of kingly hospitality and all the wealth and fame that accompanied it, sending a five verse response, the Vairagya Panchakam. In a shloka he says,

**“Nasthi pithrarjitham kinchith, Na maya kinchith arjitham
Asthime Hasthisailagre, Vasthu paithamaham dhanam”**

No wealth did I get from my father, nor have I sought to earn any/ the only ‘thing’ my ancestors/ Brahma bequeathed is the treasure on top of Hastigiri, Varadaraja of Kanchipuram. No wonder he was extolled as Jnana Vairagya Bhushana, the one adorned by ornaments of Jnana and Vairagya (dispassion).

His learning and erudition earned him the title of Sarvatantra Swatantra, the master of all arts and sciences, a claim that was constantly put to test in numerous ways. The challenges ranged from building a well with misshapen bricks to handling tantra prayogas to snake charmers who let their reptiles loose on him to a sculptor who challenged him to make a scale metal image of himself. In each of these he came out with flying colours. His erudition was recognised in both Kanchipuram and Srirangam and he became the Simhasanadipati(head of the lion-seat of learning) of both cities.

During his stay in Srirangam, he was challenged by a fellow Srivaishnava pandita to compose a thousand poems within the span of one night. Ever gracious, Desika, allowed his opponent to choose his topic first. When the rival pandita chose the feet of Sriman Narayana, Desika choose the Paduka (the slippers). At the break of dawn, Vedanta Desika had completed 1008 verses, which became known as Paduka Sahasram, while his rival had managed around 300 shlokas.

During Desika’s time, Srirangam, the heart of the Srivaishnava community, became the repeated target of Muhammadan invasions fuelled by the the dual quest of iconoclasm and wealth. The second invasion by Ulugh Khan in 1320 was considered to be one of the bloodiest. When the acharyas of Srirangam came to know of the impending invasion, they quickly planned and divided themselves into groups. One group under the leadership of Pillai Lokacharya left Srirangam with the Utsava Murthis while Desika stayed behind to build a wall to cover the huge, immovable Mulava Murthi. When the invasion reached the shores of Cauvery, it was merciless and barbaric, with the slaughter of over 12, 000 people in a single day. Desika managed to flee with the last remaining copy of Srutaprakashika, Sudarshanasuri’s great commentary on Sri Ramanuja’s magnum opus, the Sri Bhasya. He stayed for a while in Satyamangalam near Coimbatore and eventually made his way to Melkote. Finally, when word got around that the Vijayanagara empire under the leadership of Kumara Kampanna and his brahmin general Gopanarya had managed to free Srirangam, Desika finally returned to Srirangam to spend his years in writing and teaching.

In the year 1369, at the ripe age of 101, Desika decided to give up his physical body. Resting on his son and disciple Kumara Varadacharya’s lap, to the chanting of the upanishads and the Divya Prabhandha, Swami Desikan gave up his physical form. His legacy was continued by his shishyas including Kumara Varadacharya his own son, Brahmatantra Swantantra Swamy and Pradivadibhayangaram Anna.

The sheer panditya that he embodied and the austerity of his living illustrate the richness of the Bharatiya Jnana Parampara, that even 700 years ago, produced acharyas of the highest spiritual illumination, the widest breadth of knowledge and the highest quality of poetry and dialectics, all flowing from a spirit of loving surrender and service. Everything was a sacred pursuit done at the ahnika, the divine command of and finally offered as a samarpana unto Sriman Narayana.

Let us end with contemplating on Vedana Desika the way thousands of his followers do every day:

**Shriman Venkata Natharyaha Kavitarika Kesari
Vedantacharya Varyome Sannidattam Sadahridi**

The peerless Venkatanatha, a lion among both poets and tarkikas,
A true acharya of vedanta, may he forever live in the shrine of our hearts

Saranagati Deepika of Swami Desikan

Sri N. Krishnamachari • TBF

Introduction

This stotram is in praise of Lord dīpa-prakāsha of tirut-taṅkā, the birthplace of svāmi deshikan. SrI rāmadeshikācārya svāmi has translated the name "dīpa-prakāsha" in tamizh as விளக்கொளிப்-பெருமாண் . "viḷakkoḷi" means the light from the lamp. "perumān" means Lord. Thus, the name can mean "One who is the Guiding Light" or "One who is the tejas behind all things that shine", etc. SrI deshika has named this stotra as sharaṇāgati dīpika, or the "torch that shows the path for sharaṇāgati", instead of, for instance, SrI dīpa-prakāsha stotram. This is because the stotram enlightens or reveals the path of sharaṇāgati. In fact, in the very first Slokam, svāmi deshikan says that this stotram will reveal the path of sharaṇāgati handed down to us from the yatishvara, SrI rāmānuja.

The different concepts conveyed to us by svāmi deshikan through this stotram cover a wealth of information. Following is a summary of these as I understand them. Not having been initiated by an ācārya, I am sure I am making many mistakes, but this is not going to keep me from going through the stotram-s of svāmi deshikan with the objective of doing the best I can for now.

Concepts

Bhagavān Srīman nārāyaṇa is brimming with dayā towards us with no obvious act on our part to deserve this dayā from Him. All we have to do is re-visit our summary on dayā Satakam to see the innumerable instances of this. The key phrase in Slokam 2 of this stotram conveys this: निर्व्याज निर्भर दया भरितम् . nirvyāja - natural and without any obvious reason, and nirbhara - absolute, full; dayā bharitam - filled with dayā.

Srīman nārāyaṇa "surrenders" to those who surrender to Him - sharaṇokti vashyam -(Slokam 3). Again, each word of svāmi deshikan conveys a ton of ideas. Just saying that we surrender to Him (ukti) suffices for Him to be pleased with us.

Pirāṭṭi and bhagavān are inseparable. Bhagavān's kānti is because of His association with Pirāṭṭi. Pirāṭṭi lives in His vaksha-sthalaṁ, and His tejas or kānti (dīpa sama avabhāsam- Slokam 4) is because She is inseparably with Him.

Bhagavān is the purushottama who is the Cause of the Universe, its Supporter, dwells in everything, Lord of everything, and in fact everything in this world is His body (Slokam 6).

All the beings and all the objects of this Universe constitute His body. All the praise and all the worship to all the gods are ultimately His praise. He is the antaryāmi in everything (Slokam 7).

Bhagavān is the foremost of all the deities (सर्व अधिकः त्वम् - Slokam 7, 19). Bhagavān is the only one who can give moksha. Brahma, Siva and other gods can only give lesser benefits to those who worship them (Slokam 13).

Bhagavān is the Abode of all the sad-guṇa-s or desired attributes such as jñāna, bala, aishvarya, vīrya, Sakti, tejas, etc. in their perfection (Sloka 8).

Bhagavan is the one who created the Universe with Brahma as the first one, and taught us the veda-s out of His dayā (Sloka 9).

Bhagavān is the prathama ācārya in the ācārya paramparā, and those who desire moksha become His followers and attain Him through sharaṇāgati (Sloka 9). Nothing else is needed for attaining Him than just prapatti or sharaṇāgati (Sloka 10, 13).

Bhagavān is both the means and the end for His devotees. He just looks for the vyāja (pretext) of simple sharaṇāgati, and hurries to bestow moksham on the prapanna (Sloka 14).

Moksha is attained by one who observes either bhakti yoga or prapatti mārga, and in prapatti, through any one of the four paths - स्वनिष्ठा (acquiring the knowledge oneself and surrender to Him through this knowledge), उक्ति निष्ठा (uttering the words of prapatti as instructed by an ācārya), आचार्य निष्ठा (surrender to the ācārya and leave it to him to present you as a prapanna to Him), and भागवत निष्ठा (entrust this responsibility to a bhāgavata who is not the ācārya) (Sloka 16).

In spite of His greatness, He mixes with even the lowliest of people in stature, which is His quality of saushīlya. svāmi deshikan observes that this is most astonishing (hanta! - Sloka 18).

The ācārya or guru is to be treated like Bhagavān Himself. It is Bhagavān's dayā that He becomes accessible to us in the form of an ācārya in order to give us the instruction to do kaimkaryam to Him so that we can derive permanent happiness throughout our lifetime (Sloka 20).

Even living in a puṇya kshetram in the vicinity of Bhagavān's sacred temples will lead to bhagavān's katāksham (Sloka 47).

The avatāra rahasya (The Principle Behind His Incarnations)

Bhagavān has taken different incarnations out of His sheer Mercy in order to be accessible to us in many ways. The six rahasya-s behind His incarnations (avatāra rahasyam), are (Sloka 17):

नाना-विधिः - The incarnations are of different forms, including matsya, kūrma, rāma, kr*shṇa, etc.;

आत्मीय रक्षण, विपक्ष विनाशनार्थैः - The incarnations are taken by Him for the protection of His devotees and for the destruction of their enemies;

अकपटैः - These incarnations are real, and not a display of trickery or magic;

अजहत-स्वभावैः - In these incarnations He retains all His qualities intact;

अप्राकृतैः - He is not made of the pañca bhūta-s as we are; they are pure Suddha-satva and not contaminated by rajas, tamas etc. and

निज विहार वशेन सिद्धैः - His 'births' or incarnations are not a result of pūrva karma-s but are taken because of His samkalpa or līlā (leelā).

Bhakti mārga vs. prapatti mārga

Bhagavan can be realized by bhakti yoga, which has the following eight aṅga-s (Slokaṁ 21):

yama - Leading a life of ahimsā, truthfulness, brahmacarya, etc.

niyama - Purity in mind, being satisfied with what one has, observing vrata, tapas, etc.

Asana - Performing yogic exercises such as padmāsana, bhadrāsana, etc.

prāṇāyāma - Practicing breath control

pratyāhāra - Control of the five senses

sthira dhāraṇā - Steadfast diversion of one's mind on Him

dhyaṇa - Uninterrupted meditation

samādhi - Ultimately accomplishing His nearness through the above seven steps

With a pure mind, if one meditates on Bhagavān's tirumēni, with His lotus face and eyes, His beautiful form with His divya Ayudha-s and divya ābharaṇa-s, this is one way to realize Him and derive unending peace of mind. This is called sālambana yoga, and is simple to follow. All sins are removed from such meditation (Slokaṁ 22).

Those who practice bhakti yoga meditate on His svarūpa or True Nature instead of meditating on His tirumēni. His divya svarūpa is unlimited by the constraints of location, time, and shape or object (tri-sīma rahite - Slokaṁ 23). In other words, He is mediated on as one who is everywhere, in everything, and at all times (bhūta, bhavya, bhavan- nāthah). Meditation on bhagavān's divya svarūpa is called nirālambana yoga. Those who meditate on His divya svarūpa are relieved from the three types of tāpa or torment (tāpa trayeṇa vihatim na bhajanti - Slokaṁ 23). Srī rāmadēshikācārya svāmi points out that these three tāpa-s are associated with samsāra or being born in this world. These are: 1) bodily and mental afflictions such as diseases, desire, anger etc.; 2) those that are caused by birds, beasts, men etc.; and 3) those that are caused as a result of nature, such as weather, wind, rain, etc. Since those who adopt this meditation overcome the miseries associated with samsāra, they attain moksha.

Srī rāmadēshikācārya svāmi gives the following additional interpretation. karma yoga consists of acts such as sacrificial offerings or yāga-s, tapas, dhānam, etc. which are done with the clear realization that all these are done as a part of His

worship, and are done because of His will. Performing karma yoga with this state of mind and without expecting anything in return leads to the development of the ability to perform jñāna yoga, which involves control of the mind and meditation on the soul with a clear recognition of the difference between body and soul. The result of observing jñāna yoga is the realization of the true nature of the self and the development of the mind that will be conducive to observing the rigors of bhakti yoga (whose aṅga-s were outlined previously). Selfless bhagavat-kaimkaryam (i.e., kaimkaryam done without expecting any benefit to

oneself in return) such as construction of temples, helping in keeping temples clean, decorating the temples, establishing nandavanam in the temple, helping in other aspects of devotional worship in the temple, etc. will all lead to further realization of the bhakti mārga.

Prapatti mārga Introduced

Bhagavān blesses those who worship Him through whichever path they choose with whatever fruit they aspire for - be it through karma yoga, jñāna yoga, or bhakti yoga, or through any other means whatsoever (Sloka 24). However, when one considers the rigors required for bhakti-yoga, and remembers the length of time it may take to attain moksha through bhakti yoga, even the great mahāns resort to the easier path of prapatti (Sloka 28).

Prapatti mārga or sharaṅgati is the means available to those of us who cannot observe the rigors needed for realizing Him through karma yoga, jñāna yoga or bhakti yoga (Sloka 25). svāmi deshikan refers to the prapatti mārga as the "shadaṅga yoga" - the path with the six aṅga-s. He points out that this path is fit for even the ever-lazy (nitya-Alasa arham), with no need to fear about the consequences of not observing any rules or strictures (abhayam), not requiring the help of other objects or people to guide (anyaih nirapeksham), vishva adhikāram (fit to be observed by any one without distinction of caste, creed or sex), can be easily learned and practised (shikshā vishesha subhagam), and is capable of bestowing anything that is desired, including moksham (akhila abhimata prsūtim) (Sloka 26). Thus in one single Sloka svāmi deshikan introduces us to the ease and greatness of prapatti at the same time.

The anga-s of prapatti

The following aspects of prapatti are outlined in Sloka 27 -

Giving up whatever is antagonistic to any of His creations or to Him (tvat prātikūlya vimukhāh) - प्रातिकूल्य वर्जनम्

The resolve to do good to all beings. The realization that all beings are in actuality the body of God, and the resolve to live in accordance with the will of God (sphurat ānukūlyāh) - आनुकूल्य सङ्कल्पम्

Absolute humility bordering on lowliness and honest awareness of one's own natural ignorance, impotence and impurity partly because of stains acquired through countless births (kr̥paṇatām kṛtvā) - कार्पण्यम्

Irrepressible and great faith in Godhead. Involves the understanding that God is the benefactor of all beings, and His compassion is always and readily available. The firm conviction that He will not fail to protect us (vigata atishankhāh) - महा विश्वासम्

The conscious and mindful selection of Him as our Sole Protector, and the realization that He and only He can protect us - (svayam upāyah bhava iti) - गोप्तृत्व वरणम्

Giving up independent ownership in matters of actions or fruits thereof, and placing oneself completely and directly under His care. This is sharaṅgati, but is traditionally included as the sixth aṅga of prapatti and is called Atma-nikshepa or nyāsa - (tavayi nija-bhāram arpayanti) - आत्म-निक्षेपणम्

Prapatti further elaborated

Once a person has surrendered to Him, He takes the responsibility to embrace the jīvan when it leaves the body, and guide the jīvātmā to SrI vaikunṭham to the accompaniment of all the deva-s (Sloka-s 37 - 39). In fact, He has given His word in SrI rāma incarnation that it is His dharma to protect those who have surrendered to Him (Sloka 45). Irrespective of the enormous sins committed, He protects those who surrender to Him without fail, as evidenced by the incident of kākāsura (Sloka 46). Even if one just pretends to be a prapanna, this is sufficient for Him to offer His protection (Sloka 50). Among His guṇa-s that corroborate the above are: He is the svāmi - One who owns everyone and everything; dayā jala nidhih - The Ocean of dayā or Infinite Mercy; madhurah - Sweet like nectar; kshamāvān - Infinitely forgiving; SIla adikhah - Possessed of Infinite good character; Srita vashah - One who willingly becomes subject to the wishes of His devotees; Suciḥ - Pure; atyudhārah - Infinitely generous; anaghah - Flawless (Sloka 52).

A prapanna reaches equality (sāmyam) with Bhagavān in SrI vaikunṭham by being able to enjoy the same paramānanda anubhavam that He enjoys, by just being able to do kaimkaryam to Him uninterruptedly (Sloka 40).

Different Types of prapatti

There are three types of prapatti that are described. These are - sva-nishṭhā, ukṭi-nishṭhā, and ācārya nishṭhā. sva nishṭhā involves gaining the requisite knowledge for this through one's own learning from an ācārya etc. prior to performing this upāya. ukṭi nishṭhā involves one's use of one's general knowledge in the absence of specialized knowledge of the first type. One way of practicing this is for a disciple to repeat the prapatti mantra after an ācārya. Unlike the other two, if an ācārya undertakes to present us to Bhagavān, this is ācārya nishṭhā. This is by far the easiest mārga for prapatti.

The Practice of prapatti

A brief outline of how a sharaṇāgatan leads his/her life is given in Sloka 36. They consider themselves the dāsa-s of those who have surrendered to Him (dāsānudāsan) - ānukūlya sankalpam; they avoid, like snakes, those who indulge in acts that are counter to His worship - prātikūlya varjanam; they consider worship of other devatā-s as not worthy of their time - gopṭṛtva varaṇam; and they spend their life in bhagavad and bhāgavata kainkaryam.

Bhāgavata kainkaryam during their brief life in this world is an important aspect of those prapanna-s who have thus surrendered to Him (Sloka 30). svāmi deshikan compares this aspect of a prapanna's life to the zeal with which a married woman cherishes her māngalya-sūtra (kinkaratvam māngalya sūtramiva bibhrati). In fact, the prapanna is not just satisfied by being His dāsa, but derives great pleasure in being the dāsa of His dāsa-s - aḍiyārkkku aḍiyan, dāsānudāsan (Sloka 35).

One who performs His worship with devotion while following one's own Agama (pāñcarātra or vaikhānasa), sūtra (Apastamba, bodhāyana etc.), varṇa (brāhmaṇa, kshatriya etc.), and ASrama (brahmacarya etc.), pleases Him in the

process since Bhagavān accepts these different offerings as a garland of flowers strewn with different flowers (Sloka 33).

A prapanna's trust in shrīman nārāyaṇa is that of a pativrata towards her husband. Thus they do not resort to worship of other gods such as Brahma, Siva etc. This is because they have realized that shrīman nārāyaṇa is the only one who can give moksha, while the other deva-s can give only lesser benefits which will still get us back to the ocean of samsāra after this benefit is enjoyed (Sloka 34).

The Ultimate Choice - Temporary Pleasures vs. Eternal Pleasure

The choice between the lesser worldly pleasures (including svargam), and the alternative of devoting ourselves to His service, is very clear (Sloka 56):

The pleasure from the first category is trivial (अल्प) compared to that derived from the anubhavam of Bhagavān

They are impermanent (अस्थिरैः)

One has to strain one's body and indriya-s in attaining these (असुखजैः)

In the end they lead to sorrows (such as re-birth) (असुख अवसानैः)

Even while enjoying them, there is no peace of mind because of the worry of what will follow after this temporary enjoyment is over (दुःख अन्वितैः)

These are not the kinds of experiences that are desired by those who want His anubhavam to start with (अनुचितैः)

They give the false feeling that we are enjoying these for our own sake (अभिमान मूलैः)

Svami Desikan - The Ultimate Example of an Ideal Prapanna

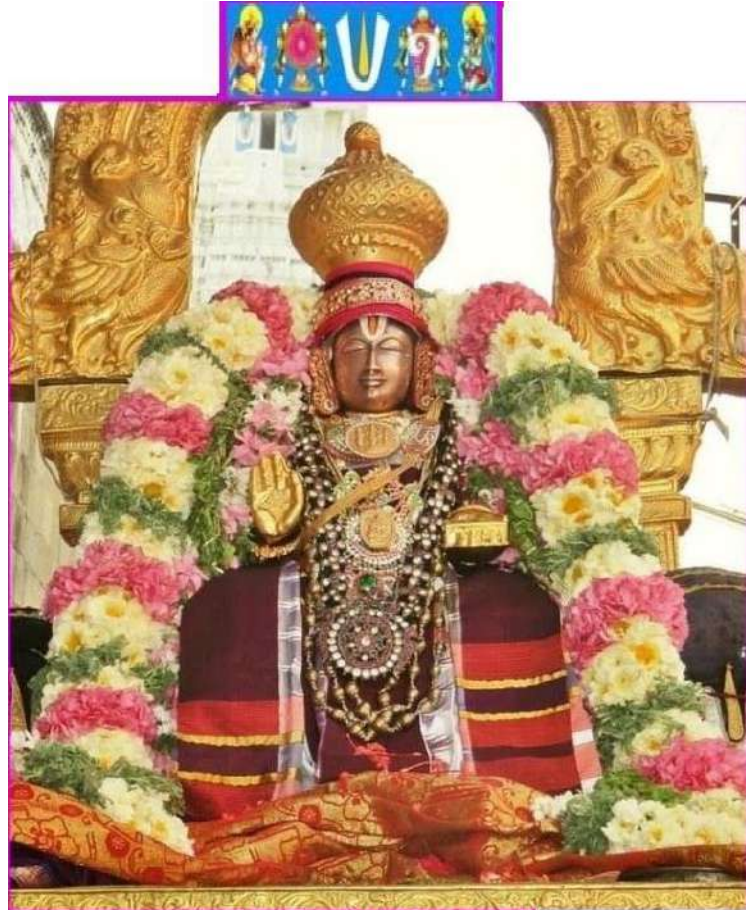
svāmi deshikan's humility (kāraṇyam) starts ringing out loud even from the first Sloka. He starts with feeling that the work will be meritorious (because it expounds Srī rāmānuja's sampradāyam), in spite of it being communicated by him (meaning he considers himself too low in qualification to expound this great siddhānta) - mad-vākya samvalitamapi. In Sloka 3, he refers to himself as a "jantu" - which generally refers to a living organism of the lowest organization. His kāraṇya svabhāvam (absolute humility bordering on lowliness), which is an aṅga of sharaṇāgati, finds expression again in Sloka-s 41 to 47. Words are inadequate to describe the extent of humility and simplicity that runs through svāmi deshikan's life as a prapanna. He asks Bhagavān's forgiveness for aspiring the great bhāgyam to do kaimkaryam to Him and considers it an aprādhm or apacāram for someone as 'low' as himself to even desire such a thing. He feels his desire to enjoy Him who is enjoyed by shrīdevi and Bhūdevi as comparable to the desire of a dog which wants to quench its thirst by drinking the waters of Ganges which is held in high esteem by Siva and Brahma. He feels that all the anushtānam and the prapatti that he has done is inadequate and may be blemished and may not be all sincere, and prays to Bhagavān to accept whatever he is doing even as a put-on and a show, but be pleased with it anyway. He prays to Bhagavān to not use His vīrya and Sakti to 'reward' (i.e., punish) him for all his

acts which can be abundantly counter to SAstra-s, but instead use His quality or guṇa of dayā and forgive all his mistakes. His humility is so absolute that he feels he knows nothing about karma yoga, jñāna yoga, or bhakti yoga, and asks for Bhagavān's Mercy nonetheless (Sloka 47).

In Sloka-s 53 and 54, we see svāmi deshikan's mahā-vishvāsam that Bhagavān will protect those who surrender to Him - period. No if's and but's. The ācārya submits to Lord dīpa-prakāsha that his sins are infinitely more than that of 100 rāvaṇa-s combined - dashānana shatān adhika Agaso'pi , but so what? He did not surrender to Bhagavān earlier (apūrvān) and waited for so long - so what? Even now, he may not be sincere in his surrender but may be doing so half-heartedly (ahr̥dayānapi)- so what? A prapanna is assured of moksham because Bhagavān has repeatedly assured us that once we surrender to Him, it is His dharma, His duty, His responsibility, His business, to protect us. He has said as much in the gītā, during vibhīṣaṇa sharaṇāgati, etc., and demonstrated as such during the abhayam to kākāsura and many others.

Summary

In Slokam 57, svāmi deshikan summarizes the step for a prapanna to follow: A prapanna should seek an ācārya to get instructions so that the right kind of knowledge is obtained. This will result in His Grace which will lead the prapanna to the path of prātikūlya varjana (turning oneself from doing anything that is not in His service), ānukūlya samkalpa (devoting oneself to His kaimkaryam in thought, word, and deed), and mahā viishvāsa (the firm conviction that shrīman nārāyaṇa is the only one who can give us moksham). Given Bhagavān's Infinite Mercy, an infinitely small act of kaimkaryam to Him is sufficient for His protection and Grace (Sloka 58).

Swami Desikan

Sri VaiNava Dhinasari

(commentary by Sri. U. Ve. Oppiliappan Koil VaradAchAri SadagOpan)

Sri Vaishnava Dinasari prbhandham is dedicated to Swami Desikan's nithya AarAdhana mUrthy , Sri Varadaraajan . At home or during his travels , Swami always performed AarAdhanam to Sri VaradarAjan and Sri HayagrIvan after his daily unchivruthti .Those AarAdhana mUrthys travelled on his head in his Madisanji (the bag made of special cloth for carrying Vasthrams , ThirumaNN petti and SaaLagramams and Aaradhana mUrthys without theetu by VaidhikAs).

Like AchArya RaamAnujA , who left for us a Sanskrit Sri Sookthi (auspicious literary work) named nithyam to instruct us on the daily observances , Swami Desikan out of his infinite mercy for us created this work called Sri VaishNava Dinasari and placed it at the lotus feet of Kanchi Sri VaradarAjan .

Structure of this Prabhandham

A day in Sri VaishNavA's life is split into five parts. Each of these five divisions in time from waking up in the morning to resting at night is allocated one observance. Thus there are five different observances for the five divisions of the time , when a Sri VaishNavan is awake . These are ordained by SaasthrAs .The other observances known as snAnam (bath) , Vasthra DhAraNam , Wearing of the PuNdrams (ThirumaNN Kaappu), Sri ChoorNa DhyAanam , Sandhya vandhanam forming part of the Ushath Kaala dharmams (rites at Dawn) are not included in the Sri VaishNava Dinasari for the sake of brevity by Swami Desikan . The manthrAs for all of these and other procedures associated with them form the heart of Ahnikam . The Ahnikam(daily observances) is learned as formal KaalakshEpam at our AchAryan's sacred feet prior to Grantha Chathutaya KaalakshEpam (Learning of Sri BhAshyam , GithA BhAshyam , The AaRAyira PaDi of PiLLAn and Srimath Rahasya Thraya Saaram by Swami Desikan) .

The ancient five observances described for our daily use are :

- (1) Abhigamanam : The Sanskrit route , " Abhigam " means going near or to approach . This is the approaching of the Lord for permission (anuj~nai) to start the day in the right frame of mind to celebrate Him . The Sri- VaishNavan prays to the Lord to remove all obstacles that might interfere with the daily observances ordained by the Lord and seeks His blessings to ward them off .
- (2) UpAdhAnam : This sanskrit word means acquisition or obtaining. It has two subdivisions :(a) The collection or acquisition of TuLasi, Flowers and other items needed for Bhagavath AarAdhanam . (b)Since one's purity of mind is very important for Bhagavath- AarAdhanam , one recites the Sri Sookthis of AzhwArs and AchAryAs for the purification of one's mind as one goes about collecting the SaamagriyAs (required materials) for the daily AarAdhanam .
- (3) Ijyai: This Sanskrit word arises from the root Yajj .Ijyai means worship. It has also other meanings such as the Supreme being and Union .For our purposes , we can translate Ijyai as AarAdhanam for the Supreme Being in the Saasthraic manner ordained by Paancha Raathra or VaikAnasa Aagamams .

(4) This celebrated Vedic word (Taittiriya Upanishad: SikshA Valli: Section 9; " SvAdhyAyam Rutham cha svAdhyAya PravachanE cha--) means the study and preaching of VedAs and Upanishads (Sanskritic and Tamil VedAs).

(5) Yogam: The meditation on the Lotus feet of the Lord and the prayer for the lord to accept our head at His sacred feet during our time of sleep as well .

Swami Desikan has two Tamil Verses for each of these five divisions of the time of the day . Thus there are 10 (5X2) verses in this Prabhandham dedicated to AthtigiRi AruLALan of Kaanchipuram presiding at Hasthigiri under PuNyakOti VimAnam along with PerumdEvi ThAyAr.

Paasurams 1&2 of Sri VaishNava Dinasari (Abhigamanam):

9.1:

varuyiruLazhivazhimanamvarumuNarvodu
karikirimaruviyakariya vanadiyiNai
parivoduparavun^aladiyavar_pazhavurai
ariyariyariyariyariyariyariE.

The dear devotees of Sri VaradarAjan's sacred feet recite Hari, Hari, Hari,Hari, Hari , Hari , Hari (a total of Seven times)with Bhakthi immediately after waking up from sleep at dawn . This way , their mind becomes tranquil . This is an ancient prctise observed by Sri VaishNavAs.

Comments: Swami Desikan states that the darkness of sleep had enveloped us during the night and after that is chased away , we should recite with reverence and affection the name of Hari seven times .

9.2:

vinaivagaiyozhukiyaveRin^ilaidaiyavum
ninaivudain^igazhvethirn^ilain^alamaNukida
manamurai kirisaikaL magizhmaRain^eRikodu
thanimuthaladiyiNaiyadipavar thamarE.

Abhigaman Prapatthi: The just awakened BhagavathAs have nirvEdam (repentance) over the time wasted due to the power of the KarmAs and compose themselves first and then pray to the Lord to bless them with the boon of uninterrupted Kaimkaryam to Him during the rest of the day . They seek tranquility and seek refuge at His sacred feet with Manas , Vaak and Kaayam (Mind, Speech and Body)in the Vedic manner to derive solace and joy.

Comments: The exact words used by Swami Desikan here are: " Mahizh maRai neRi kodu tani mudaladi iNai adaibhavar TamarE ". The HaridAsAs are sluted as Thamars or Bhagavathars. Their method of approach of the Lord is the Veda maargam, that generates Joy . The tools that they use to perform this Abhigamana prapatthi are their Mind , Vaak and Body.

9.3:

malarmakaL maruviya maRuvudaiyiRaiyavan
malaradikaruthiya manamudaiyadivar
malar_punalamuthudan vagaiyanavadaiyavum
malar mathiye mathala venavaRi pavarE.

UpAdhAnam :The Sri VaishNavan collects flowers , prasAdham (naivEdhyam) and water for Thirumanjanam , arkhyam, aachamaneeyam, paadhyam for the AarAdhanam of the Lord and understands clearly that all of the SaamagriyAs acquired by him are to please the Lord and not for them (na mama).

Comments: Swami Desikan says in this context: "Malar mathi adiyavar yemathu ala yena aRibavar ". He explains that the Bhagavatha Sri VaishNavan marked by fully blossomed Jn~Anam becomes joyous over the thought that all the AarAdhana SaamagriyAs collected by him with Love is for the arpaNam to the Lord and not for him .

9.4:

naRaiyudai malarmakaL nalamuRa maruviya
iRaiyavaninithuRaviniyavai yeNumavar
aRan^eRiyilane vanaNukilu maNukilar
thuRaiyalathenumoru thuRaipadukilarE.

UpAdhAnam:The dhArmic way to acquire the AarAdhana SaamagriyAs: The acquisition of the material for the AarAdhanam of the Lord has to be done by the strict ways laid out by the SaasthrAs . Following these injunctions, Sri Vaishnavan will not ever receive any offering for AarAdhanam from one , who has swerved from the righteous ways .He will not acquire the material for AarAdhanam by pursuing unrighteous ways.

Comments: Swami's words here are: "aRa neRi ilan yevan aNuhilum aNuhilar"(The Sri VaishNavan will stay far away from adharmic persons , when they approach him and offer material for Bhagavath AarAdhanam). " thuRai alathu yenum oru thuRai paDuhilar " (They will not travel in any path that is not righteous during their upAdhAnam related activities).

9.5:

oLimathiyena voruthiruvuda Nnuyarpavan
naLimathi mukan^agai nalan^ilavukavukaL
theLipunala muthana sezhumathiyadiyavar
kuLimuthalkirisaikaL kuRaikilarvalavE.

Ijyai:The Sri Vaishnavan will perform Thirumanjanam for Sri VaradarAjan and offer all other upachArams according to their sakthi (ability)in the proper manner prescribed by the Aagamams and present to Him naivEdhyams (different kinds of tasty food and drinks)that would please the heart of th Lord. Comments: Swami Desikan salutes these BhagavathAs as " Sezhu mathi adiyavar " (The bhagavathAs with fully developed Jn~Anam). These BhagvathAs will perform "kuLi mudhal kirisaikaL " (UpachArams like Thirumanjanam) and offer " teLi punal amudhu " (Sweet and pure water as well as adisil/paayasam et al).

9.6:

varuvathoruRavenavaLariLavarasena
maruvun^an maganenana vanamathakariyena
aruvilaimaNiyena vadiyavaradaipavar
arukaNaiyiRaivanaiyaru kaNaiyudanE.

Ijyai: The flood of Affection during Bhagavath AarAdhanam

When BhaagavathAs perform AarAdhanam for the Lord ,they invite Lord VaradarAjan as the dearest relative (Bhandhu) and are elated over that thought .They will offer salutations and upachArams to Him as though He is the young Prince , who rules the entire land .They will

express their affection to Him as a parent , who relates to his son , who was born after a long period of penance (tapas).They will be elated like the one, who sees a majestic male elephant in rut in the forest .They will be filled with pride like the owner of a rare and precious gem stone.With all these joyous feelings gushing out of every fiber of their body and mind , the Sri VaishNavAs present SaamagriyAs acquired in the most sAstraic manner to their Lord and offer upachArams and NaivEdhyams. This manner of performing AarAdhanam is known as iyyA .

Comments: The moving words used by Swami Desikan to describe the Lord , who has arrived at the Sri VaishNavan's house to receive the AarAdhanam is " aruhu aNai iRaivan " (the Lord who sits right next to the BhAgavathan in response to his invitation to accept his AarAdhanam with ease and grace).

The great poet that Swami desikan is in Tamil, Sanskrit and PrAkrutham rhymes his salutation to this "aruhu iNai iRaivan" in this paasurm as

"aru vilai maNi yena adiyavar adaibhavar
aru kaNai iRaivanai aru kaNaiudanE "

Swami points out in a state of joy over the thought of the AarAdhanam performed by the adiyavars (VishNu dAsAs) and his words match beautifully. The Lord is the priceless gem (aru vilai maNi); He is the Soulabhyan (easy of access) sitting with grace and ease next to the Sri VaishNavan to accept his AarAdhanam (aruhu aNai iRaivan). He is the aruhil amaranthuLLa EmperumAn . Swami Desikan rhymes further and says that the Sri VaishNavan surrenders himself at the sacred feet of the Lord with the SaamagriyAs acquired with love for the ThiruvArAdhanam (arukaNai udan adiyavar adaibhavar).The "aruhu iNai iRaivan ' is approached with "arukanai" by the ecstatic Sri Vaishnavan during his AarAdhanam .ArukaNai means the vasthus assembled with love for the ThiruvArAdhanam (iyyai).

Until now , we covered the the three sections from abhigamanam , upAdhAnam to Iyyai. The ThiruvArAdhanam takes place after MaadhyAhnika Sandhya-Vandhanam and ends up with the partaking of PrasAdhams offered to the Lord at the iyyai by the Sri vaishnavan and his family.

We will now cover the last four verses of Sri Vaishnava Dinasari. The first two verses are devoted to the fourth section , SvAdhyAyam and the last two verses are for Yogam .

9.7:

viraikamazhmalar_kaLmikavuRu miRaiyavan
kuraikazhal kuRukiya kuLir mathimathiyodu
varain^ilaiyadiyavar maRaikaLin maRaiyeNum
urain^irai paravuvuruLama muthuNavE.

SvAdhyAyam: The Sri VaishNavAs partake the PrasAdham enjoyed earlier by the Lord and spend their time thereafter sweetly reflecting on the noble meanings of the three rahasyams (Thiru Manthiram , Dhvayam and Charama sOkam) as taught to them by their AchAryAs.They recognize these three rahasyams as the distilled essence of the VedAs .

9.8:

thuthikaLu maRivaru suruthiyiniRuthiyin
ithayamithena muniyiRaiyavaruraikaLum
mathuramanuthaviya maRaikaLumadiyavar
vithivagai paravuvuru mikavuLamezhavE.

SvAdhyAyam: Joyous spending of their time : After reflections on the three rahasyams ,the Sri VaishNavAs recite Sri VishNu Sahasra Naamams , excerpts from IthihAsams and Saathvika PurANams and the aruLiccheyals (blessed Sri Sookthis) of the twelve AzhwArs . They will recite them and will also explain their esoteric meanings to fellow Sri VaishNavAs .This aspect of Dinasari is known as SvAdhyAyam and takes place upto evening SandhyAvandhanam and thereafter.

9.9:

aRivilar thalaimisai yayanadi yezhithiya
poRivagai yezhuvathOr poRin^ala mugavala
ruRuvadhu mudaiyadhu midhuvana varuvadhu
naRumalar magalpadhi nalamuRu ninaivE.

Yogam: After SvAdhyAyam , the Sri VaishNavan engages in the fifth and the last observance for the day known as Yogam .He knows that Brahma dEvan writes on the skulls of the jeevan at birth about what that jeevan with dEham will experience(bhOgams and sorrows) as a result of his poorva karmAs . Unlike the one without VairAgyam , the mature Sri VaishNavan rejects the perishable pleasures (alpa sukhams) and goes after the lasting pleasure of attachment to the Lord's sacred feet and thereby discredits the Brahma Lipi (the writings of Brahma dEvan on his skull).These blessed Sri VaishNavaas have unceasing remembrance(dhruva smruthi) of the Lord's sacred feet and consider that experience as their joyous nourishment.They engage in Yogam on the Lord's subhAsrayam (the meditation on the Lord's divine and auspicious ThirumEni, which chases away the sins and is easy to think about).They consider that as their ancient (pithru paithAmaham dhanam)treasure and reject the rest of the evanescent pleasures of the world .

9.10:

perukiyan^ala nilai perumaiyin mikumayal
urukiya nilaimanamuyar mukizhezhumudal
sorukiya vzhithigazh sudarmathi pugumiRai
karukiya vuruthigazh karikiriyaivE.

Yogam: The status achieved by the One observing Yogam: As their meditation (dhyAna yOgam) progresses , their mind is inundated with waves of Aanandham (aanandha lahari), their mind melts ,they experience horripulation and their eyes turn inward (the height of Yogic saadhanA)and they are immersed in that ecstatic state. This total engagement in the aanandhAnubhavam resulting from the enjoyment of Lord VaradrAjA's ThirumEni is reognized as Yogam. After that practise of Yogam, they pray to Lord VaradarAjan to place His lotus feet on their heads and experience sleep until the next dawn.

adivaravu : variyiruL, vinaivagai, malarmakaL, naRaiyudai, oLimathi, varuvathu, viraikamazh,
thuthigaLum, aRivilar, perukiya, eerulagai.
seeraar_thooppul thiruvEngadamudaiyaan thiruvadigale saraNam.

SWAMY DESIKAN'S "KRISHNA THIRUP-PALLI-YEZHUCCHI"

Vasudevan m.g.

INTRODUCTION: Dear readers – are you surprised with the title? When did Swamy Desikan carry out the thiruppaLLi-yezhucchi of Bhagavaan KrishNa? 'Yes, if I say', will you be convinced? Then, please read fully this article.

In the month of 'PuraTTaasi maasam' or 'kanyaa maasam', we celebrate the 'birthday' or the 'avathaara dhinam' of our revered

- "Aachaarya saarva bhouman" Sree VEnkaTa Naathan or
- Sree **Swamy Desikan** as Swamy is popularly known.

On the day of star 'sravaNam' this avathaara dhinam of Swamy falls, and is just similar to and / or with the supreme lord Sreeman NaaraayaNan with the name

- "Sree VenkatEswara swamy" or
- "Sree Venkatanaathan" or 'GOvindhaa' of Thirumala.

VENKATESWARA SUPRABHAATHAM: In the

- thiruppaLLiyezhucchi or
- Suprabhaatham or
- waking up sthOthram of the lord,

we already saw in my earlier article, titled 'utthishTa', the slokam 'Kousalyaa suprajaa Raama'; and that being the first slokam of Sreenivaasan's suprabhaatham sthOthram. This suprabhaatham was composed by 'Prathivaadhi Bayankaram ANNan' swamy, a disciple of well-known Sree ManavaaLa maamunigaL.

This 'kousalyaa---' addressing of Raama was done by Sage Visvaamithra while 'waking up' Raama in slokam 1-23-2 of RaamaayaNam. That same 'Kousalyaa suprajaa Raama' is used as the starting slokam of this suprabhaatha sthOthram for Sree VenkatEswara of Thirumala. As already studied in that article the next slokam 'utthishTa' is for 'GOvindhaa'.

So Raama's waking up gives the impetus for all devotees of all times, including GOvindhaa of Thirumala, to do the daily routine - 'dheivam aahnikaam karthum'.

KRISHNA's THIRUPPALLIYEZHUCCHI: Perhaps it is Swamy Desikan, who is the first to do a "KrishNa thirup-paLLiyezhucchi". Why I say this is –

- Periyaazhvaar, who has done a very detailed "baala leelaa-s" of KrishNa, in his thirumozhi, Aazhvaar did not sing any thirup-paLLi-yezhucchi.
- On the other hand, two padhikams to make KrishNa and Raama 'asking them go to sleep' by singing 'thaalEIO' are there from two aazhvaars [Periyaazhvaar and KulasEkara].
- The famous and readily available thiruppaLLi-yezhucchi by ThoNDar aDippoDi aazhvaar is on Sree Ranganaathan and not on KrishNa. Here, too, Rangan became 'arangatthu ammaa – world's mother – Visva Janani.
- In this Ranganaathan's thiruppaLLi-yezhucchi there is not even a passing remark on KrishNa in all the 10 verses. GajEndhra mOksham reference is there in 2nd verse, on Raama is there in 4th, but not even a passing remark on KrishNa. Words of 'aayargaL vEinkuzhal Osai is there – perhaps that is the reference on gOpaas and NOT their leader KrishNa. So my derivation is more and more correct.
- Any reader can counter me with proper quote.

SREE RAAMA's WAKING UP: Going back to RaamaayaNam, this waking up from sleep of Raama happens in two places / occasions.

Vandhi and Occasion 1: We read already that famous slokam from RaamaayaNam, as above, of Raama is being woken up by Sage Visvaamithra in Baala kaaNDam starting “kousalyaa suprajaa raama” 1-23-2. While Sage Visvaamithra did the job of waking Raama, he did carryout “vandhi” job. This ‘vandhi’ matter is not from my imagination or interpretation.

- The “vandhis” are the ‘servants’ – people - assigned for doing the work of ‘waking up’ the ‘king’ early in the morning in those days.
- Reference is there in sargam 2-65-1 and 2, when these vandhis went to wake up king Dhasaratha. And the second occasion reference is in 7-37-2.
- This waking up is done by singing songs and playing musical instruments besides reciting ‘mangala’ slokams.
- These days also, the “araiyar-s” are doing the same job, early in the morning, in the Sree-Rangam temple. Only the name has changed but the job is same. Please see in occasion 2 [also] as below.

More on Vandhi: When the three, [Visvaamithra, Raama and LakshmaNa], went to forest, Sage Visvaamithra acted as a ‘Vandhi’ - since only the three were in the way to forest and no other around. Once the trio reached forest wherein Sage was going to do his yaagam, Raama was on his job of protecting the yaagam, keeping himself awake; and just there was no need for a ‘vandhi’ [either by Visvaamithra or other disciples of Visvaamithra available there].

Another point -- On Visvaamithra acting as a vandhi – perhaps it is not a low-level job for the status of Visvaamithra. Consider Sree Raama as the ‘parabrahmam Sreeman NaaraayaNan’; then also he could / would be doubly happier to wake up Bhagavaan, and do that job. For, Visvaamithra is an ardent thapasvi and knows who is Raama, having announced ‘aham vEdhmi mahaathmaanam’ in Dhasaratha’s royal court. So, it is not a low-level job at all.

Occasion 2. We have another slokam of King Sree Raama being woken up [as below]. This slokam may not be familiar to many, since this is from ‘utthara kaaNDam.’

The occasion is – Sage Agasthya did a very elaborate story on RaavaNa, et al, from beginning of Utthara kaaNDam and up to 36 sargam. When the rishi and others left Raama went to sleep and next morning, this waking up slokam by Vandhis appear. [Please note the last sargam of Yuddha kaaNDam is about crowning [paTTaabhishEkam] of Sree Raama and concludes with phalasruthi].

veera soumya prabudhasya kousalyaa preethi vardhana |
Jagath hi sarvam svapithi thvayi supthE naraadhipa || slokam7-37-4

I add here, few are using this slokam in their ‘daily thiru aaraadhanam’ [or many?] after the two slokams of VenkaTEswara suprabhaatham.

Comments on above slokam: Please note the following

- ‘nara’ word in both slokams 1-23-2 and 7-37-4 is followed by ‘saardhoola’ in first and ‘adhipa’ in second. In first occasion Raama was not crowned and in second he was crowned as king. Just recall Raama was not even announced as the Prince of KOsala dhEsam at that stage of accompanying Visvaamithra; whereas in second occasion he was crowned in full-fledged manner by Sage VasishTa. Such small differences are to be noted and enjoyed.
- In slokam 7-37-4 above ‘kousalyaa preethi vardhana’ – usually Raama is said as ‘kousalyaa aanandha vardhana’ as in Sree Raama AshTOthram; but here it is ‘preethi vardhana’. Why this change? When Raama was a child, it gave pleasure or aanandham to mother Kousalyaa; and that too child Raama was born after a very long time of her married life. So it is natural for the mother. That too, when she had Raama after the puthra kaama ishTi, her aanandham is boundless.

3. As Kousalyaa, herself, said 'I waited for 17 years and now you are getting separated from me' [in ayOdhyaa kaaNDam]. This means her aanandham of seeing Raama in proximity being snatched away and she says -see below.

न दृष्ट पूर्वम् कल्याणम् सुखम् वा पति पौरुषे ।
अपि पुत्रे विपश्येयम् इति राम आस्थितम् मया ॥ २-२०-३८

na dhrihTa poorvam kalyaaNam sukham vaa pathi pourushE |
api puthrE vipasyEyam ithi raama aasthitham mayaa || 2-20-38

meaning: Kousalyaa to Raama, "Oh, Raama! I have not seen any happiness or prosperity earlier, while my husband is in power. I believed that I could see them at last when my son comes to power."

But now that Raama has grown and became a king and crowned, her 'preethi' - love towards Raama and satisfaction increased. So 'kousalyaa preethi vardhana' - that too after a gap of 14 long years.

SWAMY DESIKAN'S THIRUPPALLI-YEZHUCCHI: Dear readers, you have to pardon me for when I touch some points on Raama, I get immersed and the length of write up grows long, even though my topic is another.

This slokam is from Swamy Desikan's great kaavyam of 'Sree yaadhava abhyudhayam' - full and full on KrishNa - sargam 19 - slokam 2 [as below]. That slokam on Sree KrishNa's 'thirup paLLiyezhucchi' reads -

yaamin yapaithi yadhu naatha **vimuncha nidhraam**
unmEsham rucchathi thavOnmishi thEna visvam |
jaathah svayam khalu jagaddhitham Eva karthum
dharma pravarta nidhiyaa dharaNeethalE~smin ||
[thvam is another version instead of asmin, the last word]

Hey KrishNa,

nidhraam vimuncha -get released from your sleep, means wake up or get up from bed,

thEna swayam visvam jaatha - the world which you created or born from you,

after getting up, what you have to do is 'Jagath hitham karthum' - please do good this world,

by way of the hitham - what you have to do is 'dharma pravarta' - 'enforce dharmam' in the world.

Perhaps KrishNa should know where all these to be done, viz. hitham and dharma pravarta, -- the answer is 'dharaNee thalE' - in this world. For KrishNa is the 'dharaNeedhara' as mentioned in Sree VishNu Sahasra Naamam - which the same KrishNa heard - as a 'live' programme.

Oh, what a great 'thiruppaLLi-yezhucchi'? Are we not reciting this slokam in our daily 'thiru aaraadhanam' during the waking up of bhagavaan. Great.

SRI OPPILIAPPAN BHAGAVAT VISHAYAM

From the Bhakti List Archives [V. Sadagopan](#) • March 13, 1996

Oppilappan (Oppilaa Appan) Koil is known as Thiru ViNNagar or Vaikuntapuri. Here , on the banks of AhOratra Pushkarani, the Lord Of Vaikuntam stands under Suddhaananda Vimanam with his bride Bhoomi Devi. Four Azhwaars have dedicated 47 Pasurams to him and have received His Anugraham. He blesses us even today with His " Panchaavataaram" or five forms (Viz)., Hema (Ponnappan), Muktha (Mutthappan), Mani (Maniappan), Vyoma Pureesan (ViNNagarappan) and Matpathi: (Ennappan). One of His MangaLa slokam recognizes him in the tradition followed by Nammazhwaar as the one , who reconciles Tattvams, which normally are not reconcilable. This verse is the essence of Nammazhwaar"s ten moving Paasurams :

**GATAYITHREH DURGATAANAAM SAMAAHARTHREH CHASAMPADHAAM
VINIHANTREH CHA VIPADHAAM MAHEEBHARTHREH ASTHU MANGALAM**

Hail to the Lord, who unites those that are polar opposites, who blesses one with immense Eisvaryam (moksham), who wards off all dangers that the Prapanna encounters. Hail to that Lord, who is the Consort of Sri Bhoomi Devi.

Swami Desikan in his Tatparya RatnaavaLi summed up brilliantly the ten verses of Nammazhwaar this way and offered his MangaLaasAsanam to Sri Vaikunta Naathan of Oppiliappan Koil:

**SAMPAT DHAARIDRYA BHAAVAAT
ASUKASUKAKRUTEH: PATTANA GRAAMA BHAAVAAT
PUNYAAPUNYAADHI BHAAVAAT KAPATARUCHUTAYAA
SARVALOKAADHI BHAVAAT I
DIVYAADIVYANGAVATVAAT
SURADHITIJAGANA
SNIGDHA CHATRUTVA KEERTHYAA
CHAAAYAACCHAYAADHI BHAAVAAT AAGATITHA GATANAM
PRAAHA KRISHNAM SATAARI : II**

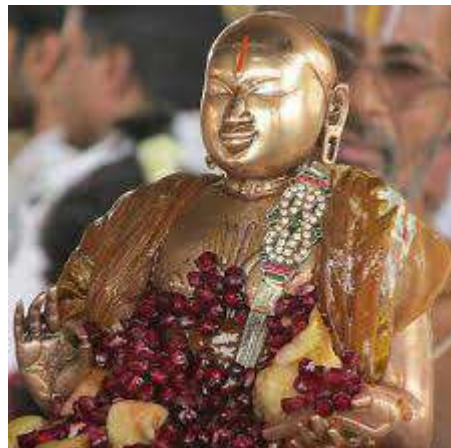
Here, Swami Desikan summarizes tersely the Bhagavad Anubhavam of Nammaazhwaar at this Divya Desam. He says: Thiruvinnagarappan is the antharyaami of opposing concepts (Dvandhvam) such as poverty-wealth, sorrow-happiness and paapam-punyam. He rules over both the city and the

village . He is the antharyami and reconciler of polar opposites such as Kapatam and righteousness. He is the indweller of all chetanas and Achetanas . He has the splendorous lustre and yet has even the lowly worlds as a part of his body .He is the unfailing protector of the Prapannas and destroys those , who cause harm to his Bhakthaas. He is of the form of both the cooling shade and the scorching heat and thus has the unique power to unite normally irreconcilable tattvaas. Swami Desikan echoes the statement of Nammazhwaar that the Lord is both Nimmittam and Upaadhaanam, he is both Praapyam and Praapakan. He is one adorable principle that has spread in many ways and shines in every corner of His universe.

In Thiruvinnagar Kshetram, He hurried to appear before Nammazhwaar , who was about abandon him out of anger at the Lord for being insensitive to his request to give him Darsanam. Our Lord could not bear with the thought of losing His Parama Bhaktha and rushed to his side and made the Azhwaar enjoy HIS Ananta Kalyaana Gunas and HIS unmatched beauty. The Azhwaar felt thoroughly appeased and specially blessed and declared :

**ENNAPPAN ENAKKAYIGULAAI ENNAI PERRAVALAAI
PONNAPPAN MANIAPPAN MUTTHAPPANENAPPANUMAAI
MINNAPPONMADHIL SOOZH THIRUVINNAGAR SERNDA aPPAN
TANNOPPAARILLAPPAN TANTANAN TANATHAAL NIZHALEH**

Azhwaar describes the Lord as Panchavataaran here and states that the Lord travelled to Thiruvinnagar in search of him to remove his dejection and united with him and gave him the comforting and cool shade of his lotus feet as his solace and refuge.

Desika as SrImAn

Why is Swami Desika "SrImAn"

Excerpts from Sri Venkatanatha Endowment Lecture of Sri Seva Swamigal, organized by Sri Vedanta Desika Research Centre and reported by Sri G.R. Srinivasan Swami

=====

There are various reasons for the appellation srImAn to SwAmi Desika's name in his Tanian SrImAn vEnkaTanAthArya: kavi thArkika kEsari. We highlight six of these here.

1. The word SrImAn reminds us of the line in TirumAlai pAsuram 11 -karuvilE tiru iLAdeer kALattaik kazhiikkinrirE. You are the one who had this karuvilE thiru. By the grace of the Lord even when you were in your mother's womb, as GanTAvatAra, you were great in chanting the name of the Lord. The word SrImAn is fully justified here.

2. AchArya vEnkaTanAtha, when barely 5 years of age, received the blessings of the greatest of Srivaishnava AchAryas (AchArya anugraham) of those days in the illustrious heirarchy of AchAryas after the great RAmAnuja. VAtsay Varad guru, popularly known as NaDAdur ammAL foresaw the greatness which awaited the young child and blessed him thus-

prathishTApitha vEdAntha: pratikshiptha bahir mathah: /
BhooyAsvai vidhyamAnyastvam bhoori kalyANA bhAjanam? //

3. BhAshyakAra had a tough time in the Gurukula system under the AchArya, ?YAdhavaprakAsa?, to put down the rising pride of Advaita, by his own power and removed the wrong interpretations of the Srutis. But, for Swami Desikan, there had been no hurdles nor problems in his learning (vidyAgrahaNam) but learned various vidyAs (nAnAvidha vidhyA0, was initiated into the Hayagriva mantra by GaruDazhwAr himself. In the 32nd SIOka of Hayagriva StOtra, Desika uses the word amlAn, the unfading splendor, compassion and love of the Lord made the AchArya great and thus he became SrImAn?.

4. The other great contribution of Swami Desika was the Sri BAshay pravachanam? which was the prime command (prathama AajnA0 of the preceptor, for as many as 30 times within his 20 years of age. trimsatvAram srAvitha SAreeraka BhAshya?. He is really a SrImAn

5. Swami Desika wrote the Grantha DramiDOpanishad tAtparya RatnAvalI which is a Divya Prabandha Sri divine work), paying great tribute to the earlier AchAryas, NammAzhwAr, NAthamuni and others with exact meaning and interpretations for wisemen who are interested in serving the Lord. Thus, Swami Desika is a SrImAn?.

6. The great AchArya Desikan with the idea of protecting the purity of RAmAnuja Darsana? erected strong barricades in the name of rakshAs namely GitArtha sangraha, Rahasya rakshA, nikshEpa rakshA, AncharAtra rakshA, and Satcharita raksh. Thus, he guarded the five great granthas from interpolations and textual variations by the later people handling the same. Thus, he is SrImAn.

**"TrayyantArtha! Bhavat pAda pankEruha jushAm satAm
Svayam mayi sadA bhooyAt anugraha parampara".**

(From" Sri PrArtthanAshtakam" by Sri KumAra VaradAchArya).

GREATNESS OF SWAMI DESIKA DARSANAM

Excerpts from the article of Abhinavadesikar Uttamur Swami-
Courtesy: "Seva Malar" 1957. Translation: Anbil Ramaswamy

Pathi Sarveswaran found that His message rendered for the benefit of humanity, in His incarnations as Sri VarAha and Sri Rama did not get well publicized. So, He reiterated the same more elaborately in His incarnation as Sri KrishNa under the pretext of advising Arjuna, explaining clearly the difficulties involved in other means like Karma, JnAna and BhaktiyOgas and rounding it up with a grand finale that Prapatti which he had earlier instructed was THE BEST means for humanity to reach Him. To reinforce this message, He appeared as ThiruvEnkaTamudaiyan.

Despite the message being so loud and clear, people were found ignorant of the full import thereof. So, He deputed Srimad NATHamuni, Srimad YAMuna muni and Sri RamAnuja muni to expound the content of the SAstras through SriBhAshya, GitAbhAshya etc. as also the means to practice (anushTAnam) Prapatti through "SaraNAGathi Gadhyam". During the days of UDaiyavar, the message did sink deep into the minds of people as seen in the affirmation-

"SrI RamAnuja DivyAjna prathivAsaram ujjwala,
dighantha vyApinee bhooyAth sA hi IOka hithaishiNee".

Therefore, the doctrine came to be known as "Sri RAMAnuja Darsanam".

But, due to the mushrooming of votaries of heretic religions frantically trying to spread their faith, due to our Scriptures lying scattered in different works without being uniformly codified and also due to the loss of the works of Sri NATHamuni hailed as the crest jewel of SAstras (Grantha rathnam), ordinary folk were misled by the spurious arguments of charlatans.

Feeling that if this were allowed to corrupt people anymore, the whole world would come to a naught, "Thirumalai ThiruvEnkaTamuDaiyan" Himself, out of infinite compassion came down as "Thooppul ThiruvEnkaTamuDaiyan". For over 100 years, as Thoopul Desika, He revealed in Himself the aspects of IlayaperumAL of RAMAvatara, BalarAma of KrishNAVatAra, and "Apara Hayagriva"- all in one.

He spent his whole life in giving kAlakshEpams in SriBhAshya, GitAbhAshya, proving the hollowness of the arguments of opponents in lively debates, creating works on our Darsanam for the benefit of posterity, writing commentaries on Bhagavad RAmAnuja's BhAshyams, erecting impregnable fortresses to protect our SiddhAntam from alien creeds through works like "NyAya Parisuddhi", "NyAya SiddhAnjanam, "SarvArtha Siddhi", "Tattva mukthA kalApam" etc as well as refutation of other faiths through "Satha dhooshaNi" etc.

The old PrathivAdhi Bhayankaram ANNan of those times selected just two of Swami Desika's works and was all praise for them- viz. "SarvArtha Siddhi" and "SathadhooshaNi."

In "NyAya Parisuddhi", Swami Desika has blessed us with 49 Sutras. This one work itself is enough for everyone belonging to Desika SampradAyam to name it as "Desika Darsanam" and publicize the same as a bounden duty because the gems hidden in these Sutras will be appreciated only by a close study. The same applies to his Paramathabhangham" and his "protective" works (Rakshai) where Prapatti has been expounded with extraordinary clarity like "NikshEpa Rakshai", "Srimad Rahasya Traya

SARam", "NyAsa Vimsathi" and other collects known as "Chillarai Rahasyangal"

Inspite of all these, if our Darsanam does not percolate among the masses, it is not because of lack of works but because of lack of interest among both the Scholars whose duty is to propagare the tenets and the layfolk who need to be taught. When such treasure is readily available for us, we see people squandering their time, wealth and energy in useless pursuits. It remains to be seen whether, at least now, in the face of potential danger of aggression by other creeds that are trying to rear their ugly heads, we awaken to the need to prove ourselves as true Desika Bhaktas.

Since, our Darsanam was established by ThiruvEnkaTamuDaiyAn Himself, it would be appropriate to call it "Sri Desika Darsanam" or "Sri VenkaTEsa Darsanam". If we look at it dispassionately, shedding narrow-mindedness, the conclusion is inescapable that this IS "Swami Desika Darsanam" ONLY.

Since it is said that Swami Desika SriSukti is "OUR" Darsanam - "NATHOpagjnam pravriytham bahubhi: upachitham yAMunEya prabandhai: samyak ThrAtham yatheendrai: idam Akhila thama: karsanam Darsanam na;" it is only proper to call "OUR" Darsanam as "SwAMI Desika Darsanam"

DESIKAMRUTHAM
"SRI VEDANTA DESIKA-
THE GREAT PERSONAGE AND THE GREAT POET - A SKETCH"
(Anbil Ramaswamy)

Sri Vedanta Desika is a great personality. He was great in thought, word and deed. His accomplishments are so varied, so many-sided and so glamorous that even today, his very name is alluring and inspiring. Above all, he lived his life in God and so he lives eternally in greatness.

His writings cover all fields of knowledge and they are so prodigious and so prolific both in content and style. His variegated knowledge?

In art, science, religion, philosophy and even in handicrafts is so amazing that even the elite are compelled to admit that he is a rare combination of all the highest powers bestowed on man. Usually, God grants these merits, sporadically with restrictions and reservations. But, Sri Vedanta Desika was an exception and he had God's grace in abundance and his life was so richly blessed and great in many ways and in many respects.

1. Was there anyone great, who was free from egoism and attachments, who was free from pride and prejudice and who was free from the pursuit of power, pelf, name and fame?

Yes. There was one. It was Sri Vedanta Desika.

2. Was there anyone great, who considered a clod of earth and a bar of gold as equal in value?

Yes. There was one. It was Sri Vedanta Desika.

3. Was there anyone great, who considered friend and foe alike, anyone who treated fame and indignity alike?

Yes. There was one. It was Sri Vedanta Desika.

4. Was there anyone great, who was pure and spotless in character, anyone who did not care to earn or to save or to own, anyone who was above pain and pleasure?

Yes. There was one. It was Sri Vedanta Desika.

5. Was there anyone great, who lived with one-pointed devotion to God, anyone who lived for enlightening and uplifting others, anyone who tried to bridge the gap between earth and heaven, by erecting a staircase with easy steps to climb and to reach the Kingdom of God?

Yes. There was one. It was Sri Vedanta Desika.

Such was his greatness and we will do well to follow his footsteps and study his teachings and sublimate our lives. He has set the standards for us all in "plain living and high thinking" for all times.

Sri Vedanta Desika's genius covered all fields of human endeavours. He adorned and enriched whatever he touched and he touched only whatever was worthwhile and noble.

- He could write with equal felicity either in prose or in poetry;
 - He can be concise and he can be dilatory;
 - He can write in simple style and also in ornate style;
 - He can use simple words and he can use compound words;
 - He can use both simple words and compound words together, in perfect unity and perfect style. (Vide Raghuveera Gadyam);
 - He was well versed in Sanskrit and equally well versed in Tamil and more brilliantly well versed in the combination of Tamil and Sanskrit (Manipravalam).
- In debate, he was unconquerable. When there was even a slightest adverse criticism of Visishtadvaita philosophy and if there was any illogical view or misrepresentation of our scriptures, Sri Vedanta Desika became as powerful as a lion and his critics and rivals would be forced to save themselves, by retracing their steps, submitting meekly and unquestionably to the overwhelmingly balanced, truthful and logical arguments of Swami Desika's master mind.
- As a poet, Sri Vedanta Desika was supreme beyond any comparison. His poetry pulsates with stately and majestic cadence and is filled with divine aroma. Hence, Sri Vedanta Desika's poetry excels that of Kalidasa, the renowned poet of our country. It excels also that of immortal poets of other countries. In imaginative skill, artistic dexterity, and emotional vivacity and in poetic excellence in all its varieties, Sri Vedanta Desika's poetry is unsurpassed. His poetry is the outcome of the dynamic call of Vedanta, to express his Bhakti, which is the crown of all Jnana. His uniqueness as a poet consists in the rare combination of "Kavita Samartya", logical dexterity and spiritual enlightenment. In his poetry, the principle of the doctrines of Visishtadvaita is everywhere diffused.
- Sri Vedanta Desika never for a moment forgot the teachings of his great predecessor, Sri Ramanuja and followed his footsteps with dogged and unswerving determination on the great path laid and trodden by the great Paramacharya. When Sri Ramanuja's teachings began to wane 130 years after his demise and when it was losing its grip on the minds of the people, Sri Vedanta Desika appeared on the scene to reinforce Sri Ramanuja's teachings by advocacy and by writing proper commentaries and thereby enriched the great works of Vaishnavite literature in an abundant measure and in a remarkable manner.
- Every line of Sri Vedanta Desika's poetry shines with a poetic beauty. But, his "Yadavabhyudayam" has a charm of its own. It is captivating from beginning to end and it is sublime in all its details. In the very beginning of this great work, he himself defines what a poem should be and no poet, except Sri Vedanta Desika, has set such high standards and such noble objectives.
- (i) It is necessary, he says, that in a poem, words must flow with ease;
 - (ii) The style must be suitable to the meaning;
 - (iii) It must be filled with nine "rasas" (sentiments) and 13 "Bhavas" to develop and strengthen the above sentiments;
 - (iv) It must be suggestive;
 - (v) It must have an exoteric and esoteric meaning;
 - (vi) It must be resonant with "Dwani";
 - (vii) It must have figures of speech and it must have a proper structure;
 - (viii) Above all this, it must be capable of delighting the whole mankind and its creator;
 - (ix) To crown it all, Swami says that to be a good poet, one must have the

blessings of Sarasvathi, and the Goddess of learning and without her grace, and nobody can become or entitled to be called a poet. This Goddess has undoubtedly blessed Sri Vedanta Desika and his poetry, therefore, transforms all human emotions into divine ecstasies and in consequence his poems shine as masterpieces of poetic art.

(x) Every Canto of "Yadavabhyudayam" is pregnant with poetic beauty and it is difficult to pick and choose. A honey-product is honey in its entirety and in parts.

For brevity's sake two illustrations are given below:

(1) Here, Sri Vedanta Desika enjoys and expresses "Avatara Rahasyam" of the Almighty, in words weighty and sentiments lofty. In any drama on the stage, the different characters acting in it put on the make-up of their cast and act accordingly, completely forgetting their real selves. The success of an actor depends on how naturally and how attractively he conducts himself on the stage to secure and fix the entire attention of the audience and also making the audience to forget all other matters not connected with the show they are enjoying. "Oh! God! Like an actor, Thou have taken Matsya, Kurma Varaha, Nrisimha and human Avatars and you tried to play your part well consistent with your cast. Besides, you tried to hide your real self, which is Omnipotent. But, in your dramatic show of your Avatara, due to your "soulabhya", the devout and the pure hearted who have taken their sole refuge in Thee saw and enjoyed your "Paratva" and also its bliss and magnanimity. Thus, you were able to hide your real personality and your divine shining qualities of your heavenly abode, the Sri Vaikuntam". Can anything be more impressive than this delineation of "Avatara Rahasya"?

(2) Here Swami Desika portrays Devaki's pregnancy. How vivid, how devoted this portrayal! It requires the depth of a great poet's imagination. It requires a devoted soul. It requires a deep understanding of nature, beauty and truth. Then only it is possible to paint this picture, in words, which are full of beauty. Devaki has in her the elixir of life, which is "Krishna Rasayanam". The prescription of this "Rasayana" is in the Vedas and properties are also well described in that pharmacopoeia. It is sure cure for all the ills and evils of life. This is not a new drug but an old patent drug well tried by Siddhas and it never failed in its cure. Devaki has taken this elixir. Without any effort on her part, this "Krishna Rasayanam" has made her Super-human and divine. Lord Krishna is the source of all "Ananda" He is a great "Rasika" Himself and He dispenses all "Rasas" to others. Association with Him will remove all the miseries of life and that will transform everything into divinity. Sri Vedanta Desika revels in such soul-stirring sentiments and paints a beautiful picture, in every line of this great poem, which is his masterpiece in thought, imagery, diction and spiritual experience.

No account of Visishtadvaita, religion or philosophy would be complete at any time, without reference to the great contribution made to it by our versatile genius, Sri Vedanta Desika. His services to enrich our great literature, and his great, glorious name will never be effaced from the annals of our spiritual lore.

May his works inspire us. May his wisdom guide us. May his blessings save us.

(This is based on an Article by Dr. V. Rama Iyengar, Bangalore in Sri Vedanta Desika 7th centenary Commemoration Volume)

Poetry at its best

Swamy Desika's Sri Paduka sahasram, Chitra Paddhathi-30

And this unbelievable *śloka* of 32 syllables uses only one consonant and one vowel in the entire verse – य (ya) and आ (ā).

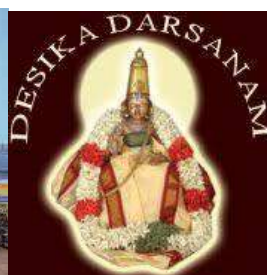
यायायायायायायायायायायायायायायाया ।
यायायायायायायायायायायायायायायाया ॥¹⁰

To enable the reader to understand this difficult verse, we give the *anvaya* or the arrangement of the words of the verse in their proper prose order.

यायाया (yāyāyā), आय (āya), आयाय (āyāya), अयाय (ayāya), अयाय (ayāya), अयाय (ayāya), अयाय (ayāya), अयाया (ayāyā), यायाय (yāyāya), आयायाय (āyāyāya), आयाया (āyāyā), या (yā), या (yā), या (yā), या (yā), या (yā), या (yā), या (yā), या (yā).

The meaning of the verse is as follows:

The sandals (*pādukā*) which adorn the Lord, which help in attainment of all that is good and auspicious, which give knowledge, which cause the desire (of having the Lord as one's own), which remove all that is hostile, which have attained the Lord, which are used for going and coming from one place to another, by which all places of the world can be reached, these sandals are for Lord Vishnu.

श्री:

Sri Tarangamukhanandini Hemabjanayika sametha Sri Devanatha Parabrahmane namah
Srimathe Ramanujaya namah
Srimathe Nigamanta Mahadesikaya namah

Purusottaman

Sri U. Ve. Vidvan “Kainkarya Sriman” P. Rajagopalacariar Swami,
Thiruvahindrapuram, (*Vaikuntavasi*)

700 years from today, *Purusottaman*, the most Supreme *purusa*, Sriman Narayana, appeared on this earth, seen by all, so that all would get attached to Him and be of service to Him, eternally, thereafter. Adiyen proceeds to experience and enjoy that *Purusottaman's Purusottamatva*, i.e. the quality of being the most Supreme of all, during this 700th anniversary festival of His incarnation. Adiyen and those like my humble self, cannot determine whether this effort will be just like a drop of supreme bliss or like a hunter finding a hive full of honey, it will be like complete supreme bliss itself. Nobody has any doubt that Sriman Narayana, *Tiruvonathan*, whose birth asterism is considered to be *Tiruvonam*, *Sravana*, is the most Supreme of all. Just like Azhwar stated what was revealed to him, thus - “*anikkuamudoorumennavukke*”, “*adiyampurutennko*”; we too can enjoy bliss by repeating *Purusottaman*, *Purusottaman*. Still, we proceed to briefly describe his *Purusottamatva*, to the extent of our knowledge, understanding and ability, just to rightfully enjoy the experience.

The etymology of the word *Purusottama*, itself is extra ordinary. The Mahabhasyam, referring to the word's fifth declension, *vibhakti*, *pancamaitiyoga*, states thus - *nagottamadvivat siddham bhavati*. The meaning of *Purusottamatva*, is also commonly derived in the forms of *purusanam uttama*, and *purusasou uttamasca*. In such derivations the quality of being the best among *purusas*, *purusottamatva*, is not uncommon. But it will not be an exaggeration to say that the uppermost limit of this *purusottamatva*, is the incarnation as Vedantacarya. By this, the special nature of this incarnation, among many such incarnations is emphasized and it will also be most appropriate to state that this incarnation is supreme compared to many other incarnations whose quality of superiority is considered extra ordinary as per the derivation *purusat uttama*. Just like this *purusottamatva* is considered to be the most Supreme in the case of *Sarveswara*, The Lord of all, as per “*yata purusata Visnou*” similarly it is shown that it is equally supreme in the case of Vedantacarya. This meaning is stated in “*venripugazh thiruvencatanathanenum guruvai ninru*”. So, Vedantacarya must be worshiped as *uttamapurusa* - best among men, *acaryasresta* - best among preceptors and *paramapurusa* - the Supreme Himself.

Additionally, it is a well-established truth that, He must be worshiped as “*paramapurusat prapya paramaphalarupa*” i.e. as the best means to attain the most Supreme. The word

“*uttama*” is used to determine the best among three choices. In spite of that rule, “*purusat uttaran*” indicates Sri Bhasyakara. Sri Swami Desika protected Sri Bhasyakara and his works from being hijacked by *bahya* - followers of philosophical schools that do not follow the Vedas and *kudristis* - followers of philosophical schools that misinterpret the Vedas. Hence, he can undoubtedly and especially be hailed as, superior to him. *Mahabhasyakara* who used the word *nagottama*, as an example, *vide supra*, seems to have covertly indicated that Sri Swami Desika who is *sesi*, is *purusottama* compared to Sri Bhasyakara, who is *sesa*. Compared to the most Supreme, *Paramapurusa*, who protects those who have exclusively sought His refuge (*saranagathi*), this Desika is certainly *purusottama*, because he firmly established that *saranagathi*, preached and himself practiced it and is considered to be the natural ocean of the art of doing *prapatti* (*saranagathi*), *prapadanakala janmajaladhi*. Sri Ramanuja himself had forecasted and elaborated on the future incarnation of Sri Swami Desika by means of the *Kongupiratti* incident. He too took all the above into consideration and stated “*kalyanagunah purusottamapidhiyate*”.

Our Lord, Emperuman’s *purusottamatva* is proclaimed as without equal or better, in the scriptures. Sri Swami Desika’s *purusottamatva* is as clear as the *amla* (Indian gooseberry) fruit in one’s own hand and can be easily understood by even lay persons because it has been told in those times and reiterated in the present, too, by means of simple books which all can understand. Sri Swami Desika was the sole commentator to explain in full detail, the meaning of the commentary on the Sri Bhasya, with proofs and precedents. In *Srimad Rahasyatrayasara*, he explained the most profound meanings which were of the highest levels for even those highly intelligent ones who were very well versed in Sri Bhasya. Sri Swami Desika himself taught his intimate disciples the most profound meanings of Sri Bhasya and showed that he himself was the highest level of validator for it. Yatipati himself was not able to explain Sri Bhasya in full detail. The Almighty, Sarveswara Himself was the only one capable of explaining it. He was the actual teacher for him. In his works like *Tattvatika* etc., Sri Swami Desika also explained everything to even those fortunate ones who were born much later than him. Sri *Srutaprakasikacariar* showed all this by his sloka “*bhasyamsamet*” and thus his *purusottamatva* is clearly seen. “*Tatbhaktat satvikojanah*” thus extol our elders. He who worships the highest level of *sattvika guna*, the quality of goodness, is himself *paramasattvika*, the most righteous one, right from the time of his birth. Compared to Sarveswara, he himself has the highest quality of goodness, *paramasattvikatvam*, hence we conclude that Sri Swami Desika himself is the *Purusottama*.

Translated into English by:

Dr. S.Sundar Rajan MS Ortho
Trichy, Feb 19, 2020

ஸ்ரீ:

இதுவும் ஓர் கல்யாணகுணமே!

Dr. ஹேமா ராஜகோபாலன், பெங்களூரு

ஸ்வாமி தேசிகனின் வாழ்க்கைச் சரித்திரத்தைக் கூறும் ஸ்ரீவைபவப்ரகாசிகை என்னும் நூலில் அவர் அருளிச்செய்ததாகத் தனியான ச்லோகம் (முக்தகம்) ஒன்றைக் காணலாம் அதனைப் பொருளுடன் இங்கு அறிவோம்!

ச்லோகம்

**தர்க்கேஷு கர்க்கசதியோ வயமேவ நான்யே
காவ்யேஷு கோமளாதியோ வயமேவ நான்யே
தந்த்ரேஷு நிஸ்சிததியோ வயமேவ நான்யே
க்ருஷ்ணே நிவேசிததியோ வயமேவ நான்யே**

இதன் பொருளாவது “தர்க்கத்தில் கூர்மையான புத்தி உடையவர் என்னைத்தவிர வேறொருவர் இல்லை; காவ்யங்களில் ம்ருதுவான புத்தியுடையவர் என்னைத்தவிர வேறொருவர் இல்லை; ஸித்தாந்தங்களில் தீர்மானமான புத்தியுடையவர் என்னைத்தவிர வேறொருவர் இல்லை; க்ருஷ்ண பகவானிடம் ஈடுபட்ட புத்தியை உடையவர் என்னைத்தவிர வேறொருவர் இல்லை” என்பதாகும்!

இதைப்படிக்கும் நமக்கு ஒரு வினாவுடன் கூடிய வியப்பு ஏற்படுகிறது! ஞான வைராக்யபூஷணமாகவும் அனைத்து கல்யாண குணங்களுக்கும் இருப்பிடமாகவும் விளங்கிய ஸ்வாமி தம்மைப் பற்றிய பெருமைகளை இவ்விதம் தற்புகழ்ச்சி என்னலாம்படி பாடியிருப்பாரா என்பதே நம் கேள்வி, வியப்பும் கூட! இதற்கு நம் இலக்கியங்களும் அறிவிற்கிறந்த ஆன்றோர்களும் தக்க விடையும் விளக்கமாக அருளிச்செய்துள்ளனர்! சிறிதும் கர்வமின்றி, தன்னடக்கமே உருவாக விளங்கிய நம் கவிகள் மற்றும் அறிஞர்களுக்கும் சூழ்நிலைக்கேற்ப சில நேரங்களில் தம்மைப்பற்றிய அறிமுகத்தை, தம் மதிநலத்தைப்பற்றித் தாமே அறிவிக்க நேரிடுகிறது! குறிப்பாக வாதப்போர் புரியும் காலத்தில் தம் திறமை குறித்த தன்னிலை விளக்கத்தைத் தாமே அவையில் அறிவிப்பது தேவையாகிவிடுகிறது என்கின்றனர்!

எனவே ஸ்வாமி தேசிகனும் இத்தகைய ஒரு சூழ்நிலையில் இந்த ச்லோகத்தை அருளிச்செய்திருப்பார் எனலாம்! மேலும் இதனை **ஸாத்தவிக அஹங்காரம்** என்றும் **தகுதி உடையோருக்கு இது ஏற்புடையதே** என்பதும் நம் பெரியோர்களின் கருத்து!

புராண இதிஹாஸங்களில் நமக்கு முன்னுதாரணமாகத் திகழும் சரித்ர நாயகர்களின் பேச்சிலும் நைச்யானுஸந்தானம் எனப்படும் தன்னடக்கம், மற்றும் ஆத்மப்ரசம்ஸை எனப்படும் தற்புகழ்ச்சி என்னும் எதிரிடையான இவ்விரு குணங்களும் வெளிப்படுவதைக் காண்கிறோம்! ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் முதலில் **குணவான்** என்று தொடங்கி அற்புதமான பல ஆத்ம குணங்கள் நிரம்பியவராக நமக்கு அறிகமுகமாகும் ஸ்ரீ ராமபிரான் மாதா பிதா குரு என்றிவர்கள் மட்டுமின்றி தம்முடன் தோழமை கொண்ட வாநரம் அரக்கர் ஆகியோரிடம் கூடப் பணிவுடன் உரையாடும் அதே நேரத்தில் தம் ஆற்றலை அவர்கள் சரிவரப் புரிந்து கொள்வதற்காகத் தம் பெருமை பேசவேண்டியதாயிற்று! **அமோகா: ஸூர்ய ஸங்காச்சா: இமே**” என்று தன் பாணங்களின் பெருமையை ஸூக்ரீவனிடமும், **அங்குள்யக்ரேண தான் ஹன்யாம் இச்சன்**” என்று தம் நகங்களின் பெருமையை, “அவைகூட எனக்கு வலிமையான ஆயுதமாகும்” என்று விபீஷண சரணாகதி சமயத்தில் வாநர ஸேனைக்கும் சொல்லி உணர்த்த வேண்டியிருந்தது! இதுபோல் அநுமனுக்கும் அசோக வனத்திலிருந்த ஸீதாபிராட்டியிடம் தன்மேல் அவளுக்கு நம்பிக்கை வருவதற்காகப் பல விளக்கங்களைத் தர வேண்டியிருந்தது . இவ்விடத்தில் நைச்யானு ஸந்தானமாக “தாயே! சுக்ரீவனிடம் என்னைவிட மேம்பட்ட வாநர வீரர்கள் பலருண்டு. அத்தனைபேரிலும் என்னைவிடத் தாழ்ந்ததான மற்றொரு வானரமில்லை” என்பதாக **‘மத்த: ப்ரத்யவர: கச்சிந்நாஸ்தி சுக்ரீவ ஸந்நிதௌ’** என்கிறார். இந்த அளவு தன்னைத் தாழ்த்திப் பேசின அனுமனும் தேவையான ஓரிடத்தில், அதாவது ஸமுத்ரத்தைத் தாண்ட வேண்டிய நேரத்தில் “ஆகாயத்தில் அதிவேகமாய் பறக்கும் வைந்தேயனையும் எளிதாகப் பிடித்துவிடுவேன் பார்” என்று தற்புகழ்ச்சியாகக் கூறியதும் உண்டு. எனவே இவ்விரண்டு பேச்சுக்களும் அந்தந்த காலத்தின் கட்டாயம்!

அடுத்து ஆழ்வார்களும் இவ்விரு நிலைகளிலும் நின்று பாசுரங்கள் படைத்தனர் என்பதைக் காணலாம். ஆழ்வார்கள் எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப ரூப குண விபவ ஐச்வரிய சீலாதி அனைத்து பெருமைகளையும் கண்ணால் கண்டதுபோல் அனுபவித்து அவ்வனுபவத்தின் வெளிப்பாடாகப்

பாடியவர்கள். இதற்குக் காரணம் எம்பெருமானின் திருவருளே என்பதால் அதன் காரணமாகத் தாம் பெற்றிருந்த அந்த மயர்வற்ற மதிநலத்தின் பெருமையையும், அதைப் பெற்ற தம்முடைய பேற்றினையும் எண்ணி மகிழ்ந்து அப்பேற்றினைக் கொண்டாடுமுகமாகவே தம்மைப் பற்றிப் பெருமையாகப் பேசிக்கொண்டனர். உயர்வற உயர்நலம் உடையவனின் திருமுன்பு தாம் எத்தனை தாழ்ந்தவர்கள் என்பதை நன்குணர்ந்து நைச்யாநுஸந்தானமாகவும், அப்பெருமானின் பெறர்க்கரிய திருவருளுக்குத் தாங்கள் இலக்கானதால் தம்மைப் பற்றிய புகழ்ச்சியோடும் பாடிக்கொண்டனர்! **தியக்கற மால் பரத்தத்தை திறமாச்செப்பிய** விஷ்ணுசித்தரும் தம்மை வித்தகன் என்று பேசுகிறார். திருமழிசைப்பிரானோ **மெய்ப்பொருளை யானறிந்தவாறு வேறு யார் அறிவார்** என்றும் **என் மதிக்கு விண்ணெல்லாம் உண்டோ விலை** என்றும் பேசும்பொழுது அங்கே த்வனிக்கும் பெருமைதான் என்னே! காழிச்சீராம விண்ணகரானைப் பாடும் கலியன் தம்மை **ஆலிநாடன் , அருள்மாரி, அரட்டமுக்கி, அடையார்சீயம், கொங்குமலி குழலியர் வேள் மங்கை வேந்தன் , கொற்றவேல், பரகாலன், கலியன்** என்று அடைமொழிகளை அடுக்கித் தம்மைப் பெருமையுடன் பாடிக்கொள்கிறார். "தேவரீரைக் கவிபாட வந்ததாகச் சொல்லிக்கொண்டு தம்முடைய பெருமைகளையன்றோ பேசிக்கொள்கிறார்" என்று திருவிளக்குப் பிச்சன் என்பான் ஒருவன் பெருமாளிடம் குறை சொல்ல, அதற்குப் பெரிய பெருமாள் "இப்பெருமைகளெல்லாம் அவருக்கு ஏற்படக் காரணம் நாம் தானே! நம்மை அனுபவித்ததால் அன்றோ அவருக்கு இப்பெருமைகளெல்லாம் உண்டானது! எனவே மகிழ்ச்சியுடன் இப்படி அவர் தம்மைக் கொண்டாடிக் கொண்டு பாடுவது நம்மைக் கொண்டாடியது போலவே ஆகும்" என்று அருளிச் செய்ததாகக் காட்டப்படும் ஒரு ஐதிஹ்யம் நமக்கு எழுந்த இந்த ஐயத்தைப் போக்கும் விளக்கமாக விளங்குகிறதன்றோ! பெருமாள் தமக்குச் செய்த அத்திருவளைக் கொண்டாடும் அந்நல்லடியார்கள் இவ்விதம் பாடுவதில் தவறேதுமில்லை, ஏற்றதே என்பது சான்றோர் கருத்து.

இதுபோல் ஸ்வாமி நம்மாழ்வாரும் **நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்** என்று தம்மைப் பலவிடங்களிலும் பேசிக்கொள்கையில் பிறிதோரிடத்தில் **எனக்கார் நிகர் நாயகரே** என்றும் **எனக்கினி யார் நிகர் நீணிலத்தே** என்றும் பாடியமைக்கு பெருமாள் அருளிச்செய்த மேற்சொன்ன திருவாக்கே விடையாக அமையும்ன்றோ!

அடுத்து ஆசார்யர்கள்! ஸ்வாமி ஆளவந்தார் **அமர்யாத: கூடூர்: சலமதி: அஸூயா ப்ரஸவபூ: க்ருதக்ன: துர்மானீ, ஸ்மரபரவசோ வஞ்சனபர: ந்ருசம்ஸ: பாபிஷ்ட:** என்று அப்பப்பா! தம்மைக்குறித்து எத்தனை தாழ்வாகப் பேசிக்கொள்கிறார். இது இவருடைய தன்னடக்கத்துக்குச் சான்றெனில் இவரும் கூட ஓரிரு சமயங்களில் தற்புகழ்ச்சி தோன்றப் பேசியுள்ளதை இவர் சரித்திரத்தில் காணலாம்! ஒருசமயம் தம்முடைய ஆசார்யரான மஹாபாஷ்ய பட்டரிடம் தனக்குக் கப்பம் கட்டுமாறு துன்புறுத்திய ஆக்கியாழ்வானுக்கு ஆளவந்தார் **“நவயம் கவயஸ்து---** எனத்தொடங்கி ச்லோகம் ஒன்றை எழுதியனுப்பினார்! அதன் பொருளாவது “நாங்கள் வெறும் கவிகள் மட்டுமல்ல! தந்தர் சாஸ்த்ரங்கள் மட்டும் கற்றுணர்ந்தவர்களல்ல! நாங்கள் வாதிக்கக்கூடிய மதம் பிடித்த யானையின் மதத்தை அடக்கக்கூடிய சிங்கங்கள் என்பதை நீ அறியவேண்டும்” என்று எழுதி அனுப்பினார் என்பதைக் காண்கிறோம். தமிழில் இத்தகைய தற்புகழ்ச்சியை செருக்குடன் பேசும் மொழிகள் என்று கூறியபோதும் தம்முடைய புலமையைக் காட்டவேண்டிய நேரத்தில் புலவோருக்கு இது தகுந்ததே , தவறேதுமில்லை என்றும் கூறப்படுகிறது. நன்னூலில் காணப்படும் இரண்டு சூத்ரங்கள் இதற்குச்சான்று.

‘தோன்றா தோன்றித் துறைபல முடிக்கினும் தான் தற்புகழ்தல் தகுதியன்றே’ என்பது ஒரு சூத்திரம்.

பெரிய வித்வான்கள் பிறருக்குத் தோன்றாத நுட்பமான பொருள்களை வெளியிட்டு பல துறைகள் அமையும்படியாக பெரிய பெரிய நூல்களை இயற்றியிருந்தாலும் தானே தன்னைப் புகழ்ந்துகொள்வது தக்கதன்று என்பது இதன் பொருள்.

இதே நன்னூலில் வேறொரு சூத்திரமும் அறியலாம். **‘ “மன்னுடை மன்றத்து ஓலைத்தாக்கிலும் , மன்னிய அவையிடை வெல்லுறு பொழுதிலும் , தன்னை மறுதலை பழித்த காலையும் , தன்னுடையாற்றல் உணராரிடையினும் தன்னைப் புகழ்தலும் தகும் புலவோற்கே’**

இதன் பொருள் மிக அழகானது! பண்டைக்காலத்தில் புலவர்கள் அரசனிடம் சென்று தம் கவிபாடும் திறமையைக் காட்டி கவிபாடி பரிசுகள் பெறுவதுண்டு! 1-அவ்விதம் முதல்முறையாக ஒரு மன்னனிடம் செல்லும் ஒரு புலவன் அம்மன்னனுக்குத் தன் பெருமைகளை உணர்த்துவதற்காகவும், 2-ஒரு சபையில் வாதம் செய்து வெற்றி

பெறவெண்டிய நேரத்திலும், 3-நல்லறிவுடன் விளங்கும் தம்மை அறியாமையால் ஒருவர் அறிவில் குறையுள்ளதாகப் பழிக்கும்போதும், 4- தன் கல்வி மற்றும் ஞானத்தைப் பற்றி உள்ளபடி உணராதவர்களிடமும் தம்மைப்பற்றி புகழ்ந்து பேசுதல் என்பது புலமை பெற்ற அறிஞர்களுக்கு ஏற்றதே' என்கிறது இந்த சூத்திரம்!

எனவே இக்கட்டுரையின் முதலில் காணப்படும் ஸ்வாமி தேசிகனின் இத்தனியான ச்லோகம் பற்பல கலைவல்ல பாவலனாய் விளங்கிய நம் ஸ்வாமியின் முன்னே நின்ற வாதியர் வேருடன் வீழும் வண்ணம் வியன் கலைகள் மொய்த்திடும் அவரது **நாவின் முழக்கமேயன்றி** மற்றொன்றில்லை என்பதை நாம் உணரலாம்!

மாரி மலை முழைஞ்சில் மன்னிக்கிடந்துறங்கும் சீரிய சிங்கமும் உரிய காலம் நேர்கையில் சீரிய சிங்கமாகி மூரி நிமிர்ந்து முழங்கிப் புறப்படுவதும் இயல்பேயன்றோ! மேலும் வெள்ளைப் பரிமுகர் இவருள் உள்ளத்தில் வேதாந்த விழுப்பொருள்கள் அனைத்தையும் எழுதியருள, அப்பரிமுகப் பெருமானாரையே தம் உள்ளத்தில் எழுதிப் பதித்துக் கொண்டவராயிற்றே இவர்! அந்த உள்ளத்தின் ஆனந்தக் களிப்பு என்பதுடன் அப்பரிமுகப்பெருமானின் பெருமையையே உட்பொருளாகக் கொண்டதே ஸ்வாமியின் இந்த ச்லோகம் என்பதால் இங்ஙனம் பெருமை தோன்றப் பாடுவதும் அவருடைய ஓர் கல்யாணகுணமே!

ஸ்வாமி தேசிகன் திருவடிகளே சரணம்.

ஆசார்ய வைபவம்

[ஸ்ரீ. உப. வே. ஸ்ரீ மதுராந்தகம். தி. ஈ. வீரராகவாசாரியர், திருவாதி]

रामानुजदयापात्रं ज्ञानवैराग्यभूषणम् ।
श्रीमद्वेङ्कटनाथार्यं वन्दे वेदान्तदेशिकम् ॥

“ श्रीश श्रीशठजिद्यतीशनिगमान्तार्य प्रभावोज्वलस्सु श्लोकोऽवततार दिव्य-
महिमा रामानुजोक्त्यादिमः । ” என்று அருளிச்செய்தபடியிலே ஸ்ரீய:பதி
முதலாக நம் தேசிகளளவாக உள்ள ஆசார்யர்களின் பெருமையைச் சுருங்
கத் தெளிவிக்கும்தாய் மஹாரத்ந கர்ப்பமான மாணிக்கச் செப்புபோலே
யுள்ளது இத்தனியன்.

இது திருநாராயணபுரத்தில் நயினூராசார்யர் ஸந்ரிதியில் பகவத் விஷ
யத்தை அதிகரிக்கும்போது ப்ரம்ம தந்த்ர ஸ்வாமியால் அருளிச்செய்யப்
பட்டது.

இதில் நான்கு பாதங்களாலும் அடைவே நம் தேசிகனுடைய ஸர்வா
சார்ய கடாஷ் ஸம்பத்தியும், கல்யாண குணங்களும், அவதார வைபவமும்,
உபயவேதாந்த ஸ்தாபன ப்ரவர்த்தனங்களும், நிரூபிக்கப்படுகின்றன.

“**ராமானுஜத்யாபாந்**” (1) இதனால் “காவலனெங்கள் கிடாம்பிக் குல பதியப்புளார்தம் தேமலர் சேவடி சேர்ந்து பணிந்தவர்தம்மருளால் நாவலரும் தென்வடமொழி நற்பொருள் பெற்ற” ஏற்றம் சொல்லப்படுகிறது. “கிடாம்பியப்புள்ளார் கிளிப்பிள்ளையைப் பழக்கிவைத்தாற்போல் பழக்கிவைத்த” என்றும், “வெள்ளைப்பரிமுகர் தேசிகராய் விரகாலடியோ முள்ளத் தெழுதியது” என்றும் ஸ்வாசார்ய கடாக்ஷத்தையே நிஷ்யானுஸந்தானம் பண்ணும் ஆசார்யனுடைய திருவுள்ளத்தை நோக்கி முகப்பில் ஆசார்ய ஸம்பந்த வைலக்ஷண்யத்தை நிரூபித்தது.

(2) அன்றிக்கே, “மாறன் துணையடிக்கீழ் வாழ்வை புகக்குமி ராமானுஜமுனி வண்மைபோற்றும் சீர்மையன்” என்கிறபடியே எம்பெருமானானுடைய திவ்ய கடாக்ஷ விஷயீபூதராயிருப்பவர், “ஏரணி கீர்த்தியி ராமானுஜ முனியின்னரை சேர் சீரணி சிந்தையினோம்” என்று அனுஸந்தித்தும் இவருடைய லித்தாந்தத்தை ஸ்ரீ பாவ்யாதி ப்ரவசன முகத்தாலே விசேஷமாக ப்ரவர்த்திப்பித்தும், சததூஷணீ முதலிய க்ரந்தங்களால் லித்தாந்த ஸ்தாபனம் செய்தும், **निर्विष्टं यतिषावभौमवचसा मावृत्तिभियौवनं, “अङ्गीकृत्य सतां प्रसत्तिमसताङ्गवोऽपि निर्वपितः”** என்று இதுவே யாத்ரையாகக் கொண்ட நம் ஆசார்யனுடைய திருவுள்ளம் குளிரும்படியாக எம்பெருமானானுடைய திவ்யகடாக்ஷத்தை முன்னிகிறது.

(3) அன்றிக்கே ‘**ராம**’ சப்தத்தால் ஸ்ரீராமமிச்சரரை விவக்ஷித்து **रामस्य अनुजाः** என்றும் **रामः अनुजः येषाम्** என்றும் விக்ரஹித்து தீத்புருஷ பகுவீஹி ஸமாஸங் கொண்டு ஜ்ஞான ஸந்ததியில் முற்பட்டவரும் பிற்பட்டவருமான ஸ்ரீய:பதி தொடங்கி அப்புள்ளாரளவுமுள்ள ஆசார்யர்களுடைய கடாக்ஷ விஷயீபூதர் என்றும், நிர்வஹிப்பார்கள்.

(4) ‘**ராம**’ சப்தமானது **रमा** ஸம்பந்தம் உள்ளவன் என்றும் யோகிகள் இவனிடத்தில் ரமிக்கிரூர்கள் என்றும், க்ரமத்திலே ஸ்ரீய:பதியைச் சொல்லுவதாய் அவருக்குப் பின்னுள்ள பிராட்டி முதலான முன்கூறிய ஸந்ததியை **अनुज** சப்தத்தாலே விவக்ஷிக்கவுமாம். இவ்வாறான பல நிர்வஹங்களில்,

(5) **राम** சப்தத்தாலே நம்பி முத்தப்பிரானைச் சொல்லி **अनुज** சப்தத்தாலே இவருக்குப்பிறகு அவதரித்தவரான கண்ணனைக் கிட்டி அவருடைய தயாவிஷயத்வத்தைச் சொல்லுகிறது என்றும் பெரியோர்களால் நிர்வஹிக்கப்பட்டது.

(6) அந்த க்ரமத்தை அனுஸரித்து ஓர் அர்த்தம் தோன்றுகிறது. அதாவது ஸ்ரீ தேவாதிராஜனுடைய கடாக்ஷத்துக்குப் பாத்ரமானவர் என்

பது. அது எங்கனே, என்னில் இத்தனியனில் மூன்றாவது பாதத்தினால் திருவேங்கடமுடையானுடையவும், நான்காவது பாதத்தினால் ஸ்ரீரங்கநாதனுடையவும் அனுக்ரஹ விசேஷம் ஆசார்யனுக்குப் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த கிரமத்தில் நம் பேரருளாளன் கடாக்ஷமும் இத்தனியனில் விவக்ஷிதமென்பது பொருத்தமானது. நம் ஆசார்யன் அதிகார ஸங்க்ரஹத்தில் கோயில் திருமுலை பெருமாள் கோயிலென்று திவ்ய தேசங்களில் ப்ரதானங்களான மூன்று திருப்பதிகளைப் பற்றி மூன்று பாசரம் அருளிச் செய்துள்ளார். அதில் அத்திகிரியைப் பற்றிய பாசரம் :—

“ உத்தமவமர்த்தல மமைத்ததோ ரெழிற்றனு வயர்த்தகணையால்
அத்திரவரக்கன் முடிபத்து மொருகொத்தென வுதிர்த்ததிறலோன்.
மத்துறுமிகுத்த தயிர்மொய்த்த வெணெய்வைத்ததுணு மத்தினிட
[மாம்

அத்திகிரி பத்தர்வினை தொத்தறவருக்கு மணியத்திகிரியே.”

என்பது. ஒரே பாணத்தினால் ராவண ஸம்ஹாரம் செய்துபோந்த ஸ்ரீ சக்ரவர்த்தித் திருமகனே வெண்ணை யுகந்துண்ணும் கிருஷ்ணாவதாரம் செய்து அவனே ஹஸ்திகிரியில் ஸ்ரீ தேவாதிராஜனாய் அர்ச்சாரூபியாயுள்ளான் என்று இதில் அனுஸந்தித்துள்ளார் ஆசார்யன். ஸ்ரீ சக்ரவர்த்தித் திருமகனை அவதாரத்தில் ஓலை கொடுத்தனுப்புவாரில்லாமையால் தூது செல்லக்கூடிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணாவதாரத்தைச் செய்து அக்குறையைத் தீர்த்துக்கொண்டானென்பதாக ஆழ்வாரும் அனுஸந்தித்தார் :—

முன்னோர் தூது வாராதத்தின் வாயில் மொழிந்தரக்கன்
மன்னூர்தன்னை வாளியினால் மாள முனிந்தவனே
பின்னோர் தூதாதி மன்னர்க்காகிப் பெருநிலத்தார்
இன்னார் தூதனெனநின்றான் எவ்வள் கிடந்தானே.”

என்று. இதை யனுஸரித்து ஸ்ரீராமாவதாரத்துக்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணாவதாரத்துக்குமுள்ள தெர்டர்பு இங்கும் அசார்யனால் அனுஸந்திக்கப்பட்டது. ஆகவே ஸ்ரீராமனும் பின்னவதரித்த கிருஷ்ணனும் பேரருளாளனாக அவதரித்திருப்பதால் ராமானுஜ சப்தத்தினால் பேரருளாளனை விவக்ஷித்து அவருடைய ஜாயமான கடாக்ஷம் முதலிய அனுக்ரஹத்துக்குப் பாத்ர பூதராயிருப்பவர் என்கிற அர்த்தமும் பொறுத்தமானது.

“ ஶானவீராய்மூஷணம் । ” என்று முன்சொன்ன ஆசார்ய கடாக்ஷத்தினால் ஏற்பட்ட ஜ்ஞான வைராக்யாதி குணங்களை பூஷணமாக உடையவரென்கிறது. இங்கு ஜ்ஞான வைராக்யங்களாவது :—

“முக்கிய மந்திரங்காட்டிய மூன்றில் நிலையுடையார்
தக்கவையன்றித் தகாதவையொன்றும் தமக்கிசையார்.”

என்று இவ்வாசார்யனாலேயே அருளிச்செய்யப்பட்ட ஸ்வரூபோபாய புரு
ஷார்த்த ஜ்ஞானமும், வைஷயிக போகங்களில் வைராக்யமும்.

“அறுமூன்றுலகில் சமையான கல்விகள் சூழ்வந்தாலும்
தொகையிவை ?.....

என்று கழிக்கப்பட்ட ஜ்ஞானம் இங்கு பூஷணமாக விவக்ஷிதமன்று.”
“ज्ञानवैराग्यराशये । नाथा य” — என்று பக்தியோக ப்ரவர்த்தகரான நாத
ருக்கு ஸ்ரீ ஆளவந்தார் அனுஸந்தித்த இக்குணத்தை ப்ரபத்தி வித்யா
ப்ரவர்த்தகரான வேங்கடநாதனுக்கும் இங்கு அனுஸந்திக்கிறார்.

(2) இங்கு ஜ்ஞான வைராக்யங்களுக்கு பூஷணமாயிருப்பவர் என்
றும் கொள்ளலாம். எப்படி என்னில் “பொற்றாமரைப் பூவில் பரிமளத்
துக்கு அல்லாதாமரைப்பூவில் பரிமளத்தைக் காட்டில் ஆசார்யவைல
க்ஷணயத்தாலும் அதிசய முண்டாயிருக்குமிதே” என்று அபயப்ரதான
ஸாரத்தில் இவ்வாசார்யனே அருளிச்செய்தபடியிலே ஜ்ஞான வைராக்யங்
கள் இவ்வாசார்யனை யடைந்து தறம் பெருகின்றன. “भूषा गुणै रधिगतं
निजकान्तिहेतोः” என்று ஸ்ரீ தேவநாயக பஞ்சாசத்திலும் அருளிச் செய்
தார். गुणास्सत्यज्ञान प्रभृतय उत त्वद्गततया शुभीभूयं याताः” என்று ஆழ்வா
ணும் பேரருளாளனிடத்தில் அனுஸந்தித்தார். “आभरणस्याभरणं प्रसाध-
नविधेः प्रसाधनविशेषः” என்றான் மஹாகவி காளிதாஸனும். அந்த ரீதி
யிலே இந்நிர்வாஹமும் ஸ்வரஸம். இப்படிப்பட்ட குணவிசேஷங்க
ளுக்கு ஹேதுவான அவதார வைபவம் சொல்லுகிறது.

“श्रीमद्वेङ्कटनाथार्य” என்பதால் “वेङ्कदेशावतारोय” என்கிறபடியே
திருவேங்கடமுடையான் திவ்யாவதாரமாகையால் அத்திருநாமம் பெற்ற
வர். இங்கு श्रीमत्வ மாகிறது:—திருவேங்கடமுடையான் சேதனருக்குக்
கரணகளேபரப்ரதானம் செய்தும் சாஸ்த்ரங்களைக் கொடுத்தும் திரு
வேங்கட மலையிலே அர்ச்சாரூபியாய் நின்றும் தன்க்ருஷிபூர்ணமாய் பஸி
யாமையால் பிறகு ஸ்ரீ தேசிகனாய் அவதரித்து दुर्मतदुर्वाद ரோகங்களைப்
பரிஹரித்தருளின்மையால் ஏற்பட்ட புகருடமை. இவ்வர்த்தத்தை—

“அன்றிவ்வுலகினை யாக்கியரும் பொருணூல்விருத்து
நின்றதன்னீள் புகழ்வேங்கட மாமலைமேவிப் பின்னும்
வென்றிப்புகழ் திருவேங்கட நாதனெனுங் குருவாய்
நின்றுநிகழ்ந்த மண்மேனின்ற நோய்கள் தவிர்த்தனனே.”

என்று ஸ்ரீ குமாரவரத தேசிகன் அருளிச்செய்தார். “பயிலுந் திருவுடையார்” என்கிறபடியே ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பத்தான கைங்கர்ய லக்ஷ்மி இங்கு ஸ்ரீமத் சப்தார்த்தம் என்றும் கொள்ளலாம்.

“வேदान्तदेशिकम्” இப்படி இவ்வாசார்யனுடைய உபய வேதாந்த ப்ரவர்த்தனாதிகளால் உகந்து அழகிய மணவாளன் ப்ரஸாதித்தருளிய வேதாந்த தேசிக பிருதத்தைப் பெற்றவர். “வேदान्तदेशिकपदेविनिवेश्यबालं” இயாதிகளான இவர் ஸூக்திகள் அனுஸந்தேபங்கள். இப்படி அழகிய மணவாளன் ப்ரஸாதித்த வேதாந்தாசார்ய பதத்தை இவ்வாசார்யன் நிர்வஹித்துப் போந்தபடி எப்படி என்னில்—“येना भाणि द्विशतं ब्रह्म भाष्यंतं वेदान्ता चार्य मीडे सदाहं” என்று இவருடைய வைபவ ப்ரகாசிகையில் மஹாசார்யர் ஸாதித்திருக்கிறபடியே தாம் இருநூறு தடவைகள் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தை ப்ரவசனம் செய்தருளினார். இதனால் த்ரிஷதார் த்ரிஷித-शारीरक भाष्य:” என்று ஸங்கல்ப ஸூர்போதயத்தில் ஸாதித்ததும் அந்த க்ரந்தம் செய்தருளும் ஸமயத்தில் முப்பது தடவை ச்ரீபாஷ்ய ப்ரவசனம் முடிந்திருப்பதைக் குறிக்கின்றதென்று கொள்ளவேண்டும். தத்வடிகை, தத்வமுக்தாகலாபம் ஸர்வார்த்தவலித்தி. சததூஷணி முதலிய க்ரந்தங்களாலும் வேதாந்தாசார்ய பதத்தை நிர்வஹித்துக் காட்டினார். “तेन देवेन दत्तां वेदान्ता चार्यं संज्ञामवहित बहुविस्सार्थं मन्वर्थयामि” என்று தாமே ஸாதித்திருப்பது அனுஸந்தேயம். இவ்வாறாகவே “अन्वै-इचतुस्सततिभिस्सहस्रैश्चतुस्सहस्रार्थविशेष युक्तैः। यषट्सहस्रस्य चकार वृत्ति तन्देशिकं नौमि शतं सहस्रं” என்று வைபவ ப்ரகாசிகையில் மஹாசார்யர் ஸாதித்தபடியே பகவத் விஷயம் திருவாறாயிரப்படிக்கு எழுபத்தினாலாயிரப்படி என்று வ்யாக்யானம் செய்தருளி அந்த வ்யாக்யானத்துடன் பகவத் விஷயத்தை பல தடவைகள் ப்ரவசனம் செய்தருளினார். இவ்வாசார்யனுடைய க்ரந்தங்களின் பெறுமை “तत्रालमेकः खलु भुक्ति मुक्तयोः” என்றும் “ஓரொன்றுதானே யமையாதோ தாரணியில் வாழ்வார்க்கு வானேரப் போமளவும் வாழ்வு” என்றும் பின்புள்ள மஹான்களால் கொண்டாடப்பட்டது அனுஸந்தேயம்.

இத்தனியனிலுள்ள வேதாந்த பதம் உபயவேதாந்த ஸாதாரணமாயிருக்கச் செய்தேயும், ப்ரக்ருதத்தில் இச்லோக ப்ரவர்த்தகரான ப்ரம்ம தந்த்ர ஸ்வதந்த்ர ஸ்வாமி இத்திராவிட வேதாந்தார்த்தங்களை தம் முடைய திருவுள்ளத்தில் தங்கி ப்ரவர்த்திக்கும்படி தமக்கு அதுகாஹித்த க்ருபா பரீவாஹத்தி லீபெட்டு இப்பாசாரத்தை வெளியிட்டதாக ஸ்ரீவ க்ரந்தங்களில் ப்ரவலித்தமாய் சிஷ்டானுஷ்டானமும் அப்படியே யிருப்ப

தால் வேदानுதேசிக் என்று த்ராவிட வேதாந்தார்த்த ப்ரதர்சகத்வத்தை
 விசேஷரூபேண காட்டுகிறதென்றும் பூர்வாசார்யர்கள் நிர்வஹித்தார்கள்.

“வந்நு” இப்படிப்பட்ட மஹா குணரிதியாய் பரமோபகாரகரான
 ஆசார்யன் விஷயத்தில் நித்யரிணியான அடியேன் செய்யவடுப்பதொரு
 ப்ரத்யுபகார மில்லையாகையால் “போற்றியுகப்பதும் புந்தியில் கௌள்வதும்
 பொங்குபுகழ்சாற்றி வளர்ப்பது” மாக கிஞ்சித்காரம் செய்கிறேன். இது
 நித்யானு வருத்தமானது என்றபடி.

“ஆசார்யவான் புரூஷுவேந்” என்று முக்ய காரணமா யோதப்பட்ட
 ஆசார்ய ஸம்பத்து முதல் பாதத்தினால் சொல்லப்பட்டது. “ஆத்ரியம்
 ப்ரஹ்மிணம்” என்று சொல்லப்பட்ட வேதாந்தார்த்த ஸ்ரவணமும் “பரமாத்ம-
 நியோக்தோ விருக்தோ஽பரமாத்மநி” என்கிற ப்ரஹ்மநிஷ்டையும் இரண்டாம்
 பாதத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டது.

ஆகவே இவருக்கு வேதாந்த தேசிகத்வத்தை இவ்விசேஷங்களாலும்
 ஸமர்த்தித்ததாகிறது. இவ்வாறான பற்பல அர்த்த விசேஷங்கள் சிறிய
 கண்ணாடி பெறிய உரு காட்டுமாப்போலே தெளிவிக்கிறது இத்தனியன்.

ராமநுஜத்யாபாந்ர சூக்யர்தாம்த வாரிதே: |
 சுவாது த்ரிநகணாசுவாத்மாத்ரமேதக்துதம் மயா ||

ஸ்ரீமதே ஸ்ரீநிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீமதே ஸ்ரீவராஹ மஹாதேசிகாய நம:

தேசிகன் நற்பதம் வாழி!

கவிதையாக்க முயற்சி: க்ருஷ்ண குமார தாத தாஸன், புண்ணியபுரி(பூனா)

தேசிகரின் பாசுரங்கள் தெய்வதமிழ்ப் பசுந்தேன்,
வாசிக்க யானுமே வாஞ்சையோடு வந்தேன்!
காசினியில் நம்கருமங்கள் கழியும் நிலைவருமெனில்
பேசிக்கழிக்க ஏன்இனிநாம் பேரருளே, பெறுவதன்றி?! (1)

உபயவேதம் தமிழிதுவே உதவுகின்ற வகையெல்லாம்
அபயகரம் அளித்தருளும் அச்சதன்தன் புகழோங்க
விபவம்அருச்சை.நிலைகாட்ட விருத்தாந்தமதை விருந்தாகப்
பவபயமகற்ற மருந்தளித்தார் பரிமுகனருள் தேசிகரே! (2)

சீரொன்று சொல்லுவாழ்வில் தூப்புல்குல மணியானார்,
வாரொன்று வடம்பற்றி வரதன்தேவ நாதனையும்,
பாரென்றுப் பாரினிலே பத்தியோடு அடைக்கலத்தால்,
காரென்று அருள்தந்தவரை களிகண்டோம் தேசிகராய்! (3)

அள்ளவள்ளக் குறையாதொரு அருநிதியாய் மாநிதியே!
வள்ளல்என்ற வான்முகிலே வளம்மாறாநல் நான்மறையே!
கொள்ளும்மனம் கொள்ளவே குணம்மாற்ற நறுமுகையே!
தெள்ளருவித் வேங்கடத்துத் திருமணியாம் தேசிகரே! (4)

தொகுப்பாக்க துணைவருமே தூமறைபோல் பாசுரங்கள்
உகப்பாக்கும் வகைசெய்தார் உத்தமன்வழி உரைவழிக்கே!
வகுப்பாக்கி, வானவர்கோன் வளரடிக்கே பணிமேற்கொள்
சிறப்பாக்கும் சிந்தனைகள் சிந்துவித்தார் தேசிகரே! (5)

அளப்பில்லா ஆரமுதாய், அமுதனையே தான்நினைந்து
துளக்கமில்லா தனிச்சுடராய் தகவுயர்ந்தார் தேசிகரே!

விளக்கொளிநல் தூப்புல்மிசை தான்தோன்றத் தண்ணிலவாம்
வளங்கொழிக்க வரதன்வரம் அருள்பெற்றத் திருவுருவே! (6)

வரதன்தன் வைபவங்கள் வார்த்தைகளில் வந்துநிற்கும்
வரந்தருநல் வைகாசியில் வாழ்நாட்கள் கழிவதற்காய்,
சிரங்குனிந்து கூப்பித்தொழும் கரங்களவை கோடிபெறும்,
மறவாதுதம் மனத்திருந்தும் மறைவிளக்கும் தேசிகரே! (7)

படைத்தமிழ்ப் பாவகைகள் படித்துணர்வோம் பாசுரங்கள்,
அடைவிக்க அமிர்தரஞ்சனி, சுவாதினி, நல்சோபானம்,
விடையெதிர்ப் பரமதபங்கம், அத்திகிரிக்கு, அருத்தமாகி,
மடைவைணவ தினசரி, சின்ன மாலைபன்னிரு நாமசுருக்கே! (8)

கண்ணன்தான் செப்பியருள் கீதையோடு அர்த்தங்களும்,
கனிகள்மும் மணிக்கோவை, நவமணி மாலைகூட்டிடும்,
அண்ணலாம் தேசிகராய், அதிகாரம், ஆழ்வார்கள்சாரம்
அன்னநியம்பாடும் அவரைப்பாடும் அவர்பிள்ளை யந்தாதியே! (9)

கணந்தோறும் கண்ணன் திருவடிகள் கவியெண்ண
மணந்தேறும் மலர்மங்கை தந்துநிற்பாள் மாலருளே!
தினந்தோறும் திருமொழிக்குள் தித்திக்கும் திருவருளாகி
மணந்தோறும் மன்னிமகிழும் நம்தேசிகர் நற்பதம்வாழி! (10)

சுபம்

ஸ்வாமி தேசிகனின் இராம காவியம்

கிருஷ்ணகுமார தாத தாஸன்

ஸ்வாமி தேசிகனின் சமஸ்கிருத உரைநடை காவியமான ஸ்ரீமஹாவீர வைபவம் பற்றி படித்து, கேட்டுக் கற்று அறிந்த சில விஷயங்களையே, இந்த வியாஸம் மூலமாக எழுதிப் பகிர்ந்து கொள்ள விழைகிறேன். சுவையாகவும் சுவாரஸ்யமாகவும் இருக்கும் என நம்பி ஸ்ரீராமன், தேசிகன் திருவடித் தாள்கள் பணிந்து மேற்கொள்கின்றேன். ஏதேனும் உகக்கும் பொருள்கள் தென்பட்டால் அதற்கு ஸ்வாமி தேசிகன் மற்றும் ஆசார்யர் பேரருளே காரணமாய் இருக்கக் கூடும். மாறாக, பிழைகள் காணின், அவை அனைத்தும் அடியேன் அஞ்ஞானமே, என்று மன்னித்தருளவும்.

இராமவதாரம் சிறப்பு:

திருமாலின் அவதாரங்கள் பலவென்று இருந்தாலும், இந்த உலகத்தில் மாந்தர்கள் சிறப்புடன் கொண்டாடிப் பார்த்து மகிழ்வது மனிதத் தன்மையோடு மிகவும் சிலாகிக்கும் இராம மற்றும் கிருஷ்ண அவதாரங்களே. அவற்றுள் இராமவதாரம் வாழ்வதற்கு வேண்டிய பல விஷயங்களை போதித்து இறைவனேயானாலும் மனிதனாய்ப் பிறந்து இன்னல்கள், ஏற்ற இறக்கங்கள், சுக துக்கங்களை அனுபவிப்பதும் கையாள்வதையும் தெள்ளத் தெளிவாக்கிடும் சிறப்புடையது ஆகும். அதனாலேயே, மனிதர்களாகிய நாம் எப்படிப் பார்க்கிறோமோ அப்படியே பார்க்கிறவர்களுக்கு தகுந்த வகையில் ஒரு உயர்வுத் தன்மையை எடுத்து வைக்கிறது. இராமாயணத்தில் இராமன் அன்றி அவரோடே இருந்து சேர்ந்த பலருமே சில வாழ்க்கைத் தத்தவங்களை, தர்ம விஷயங்களை எடுத்து நடத்திக் காட்டுகிறார்கள். தெய்வமே இறங்கி வந்து மனித வாழ்வு வாழ்ந்து நமக்கு காட்டித்தரும் போதனை இராமாயணம் ஆகும். வாழ்வில் நல்லவனாகவும், வல்லவனாகவும் இருந்து தர்மங்களை கைக்கொள்வது எங்ஙனம் என்று எடுத்துக்காட்டுவது இராமாயணம். ஆதிகாவியமென இப்பெருங்காதை வால்மீகி முனிவரால் இயற்றப்பட்டாலும், அதைத் தழுவி பல்வேறு மொழிகளிலும் உரைநடை, செய்யுள், போன்ற வடிவங்கள் கொண்டு மக்களின் மனதை மிகவும் கவர்ந்தது என்றே சொல்லலாம். தமிழில் கம்பராமாயணம் என்ற பெயரில் இக்காவியம் போற்றப்பட்டு இலக்கிய மற்றும் தெய்வத்தன்மையுடன் திகழ்ந்து கொண்டிருப்பது அனைவரும் அறிந்ததே. ஸ்வாமி தேசிகன் இராமவதாரப் பெருமையைப் பலவிதங்களில் சொல்லிப் போற்றியதை அனைவரும் அறிவோம். தசாவதார ஸ்தோத்ரம் தனி ஸ்லோகத்தாலும், அதிலே, இறுதியில் சுருக்கமாக இரண்டு வார்த்தைகளில் கருணா காகுஸ்த என்பதாலும், அவருடைய தமிழ்ப் ப்ரபந்த அதிகார சங்கிரகத்தில்,...”அத்திர வரக்கன் முடி பத்தும் கொத்தென உதிர்த்த திறலோன்..” என்பதாகவும் தெரிவிக்கின்றார். நவமணிமாலைப் பதிகத்திலும்,...”. பணிய இசைவில் தசமுகன் தன் முடிகள் பத்து உதிர்த்தனை..” என அவ்விதமே சொல்லி இராமன் பெருமையை சிறப்பிக்கின்றார்.. கோதை நாச்சியார் திருப்பாவையில் கூறும் விதமான ..”தலையைக் கிள்ளிக் களைந்தான்..”..என்பது போல தேசிகனும் “உதிர்த்த” என்ற பதத்தால் காட்டும் அழகை நாம் சுவைக்கலாம்.

கதையம்சம்:

இந்த இராமாயணத்தை வெறும் தர்மத்துக்கும் அதர்மத்துக்கும் இடையே எழுந்த போராட்டம் என்றும் ஒதுக்கி விட முடியாது. வாழ்க்கையின் மர்ம சுழற்சியில் தர்மத்துக்கும் தர்மத்துக்குமே போராட்டம் வந்து விடுகிறது. சொன்ன சொல்லைக் காப்பாற்ற பெற்ற மகனைக் காட்டுக்கு அனுப்புவதா அல்லது அதை விடுத்து ராஜநீதிப்படி நல்லவனான மகனை அரசமர்த்துவதா? தந்தை சொல்லைக் காப்பாற்றுவதற்காக காட்டுக்கு செல்வதா அல்லது தர்ம சாத்திரங்கள் சொன்னபடி இறந்து போன தந்தைக்கு ஈமக்கடன்களை தலைப்பிள்ளையாக இருந்து செய்வதா? அழுது அழுது ஏங்கி தவித்து அடைந்த மனைவியை சேர்ந்திருப்பதா அல்லது அதே அரசநீதிப்படி மனைவியை துறந்து நேர்மையை நிலை நிறுத்துவதா? என்று வெவ்வேறு விதமான தர்மங்கள் எல்லாமே ஒவ்வொரு வகையில் நல்ல நோக்கத்தைக் கொண்டிருந்தாலும் எதை பின்பற்றுவது என்ற குழப்பங்கள் எழுந்து அதில் நமக்கு வழிகாட்டுதலாக நல்ல எடுத்துக்காட்டுகளை அள்ளித்தருவது இராமாயணம் என்னும் இந்த மஹா காவியம். மேலும், அதர்மத்தின் வழி நடந்த பெரும் பேரரசான இராவண ராஜ்ஜியத்தை அழித்து தர்மத்தை நிலைநாட்டிய கர்ம வீரன் இராமன். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, ஒவ்வொரு சூழலிலும் ஒவ்வொருவர் அவனை அண்டி தன்னை காப்பாற்றுமாறு கேட்க அண்டியவர்களை ரட்சித்த ஏக வீரன் ஸ்ரீராமன். அதனாலேயே இராமாயணத்தை சரணாகதி சாஸ்திரம் என்று பெரியோர் கூறுவர்.

ஸ்வாமி தேசிகன் தந்த காவியம் :

இப்பேர்ப்பட்ட ஒரு வீர புருஷனின் சரித்திரத்தை சம்ஸ்க்ருதத்தில் சுருக்கமாக, அதே சமயத்தில் மிக கம்பீரமாக இயற்றப்பட்ட காவியம் என்பதைத் தெரிவிக்க வேண்டியே ஸ்ரீ வைஷ்ணவ குல திலகமான ஸ்வாமி தேசிகன் இதற்கு மஹா வீர வைபவம் என்றும் ரகுவீர கத்யம் என்றும் பெயரிட்டு ரகுலத்தில் ஒப்பற்ற வீரனான ராமனின் குணங்களையும் ராமாயணத்தின் முக்கியமான நிகழ்ச்சிகளையும் (காண்டம் வாரியாய்) தெரிவிக்கின்றார். இந்த ஸ்லோகங்கள், சூர்ணிகைகள் என்றே அழைக்கப் பெறும். இத்தகைய சூர்ணிகைகள் ஒவ்வொன்றிலும், சொல், பொருள், சொல்லின் ஒலியும் இவையாவுமே இணைந்து ஒரு தெய்வீக அனுபவத்தை ஏற்படுத்த வல்லதாக அமைத்துள்ளது ஸ்வாமி தேசிகனுக்கே உரிய மேதாவித்வம் அவருக்கே கைவந்த கவிச் சாதுர்யம்.

கத்யம் என்பதற்கு சம்ஸ்க்ருதத்தில் உரை நடையில் எழுதப்படும் செய்யுள் வகை. உரைநடையாக வாசித்த போதும் அதன் சொற்களின் ஓசை நயம் மிகுந்து சொல்வதற்கு மிக அழகாக இருக்கும். உச்சரிப்பு இதற்கு மிகவும் அவசியம் ஆகும். காரணம், அத்தகைய உச்சரிப்போடு வாசிக்கும் போதுதான், அந்த அந்த வார்த்தைகளின் உணர்ச்சியும் மனதிற்குள் நிச்சயமாக எழுந்து மேல் தோன்று பாத்திரத்திற்கும் நிகழ்ச்சிக்கும் அந்தந்த விதத்தில் கதையோடு நம்மையும் ஈடுபடுத்தும். இன்னும் சொல்லப் போனால், இராமாயணம் அந்தக் காவிய நாயகனின் சிறப்பான குணமான தன்னை அண்டி வந்தடைந்த எவருக்கும் சரணாகதி தருவோம் என்ற ஏக விரதனாக அவதரித்த விஷயத்தை வெளிக்காட்டுவது அல்லவா..? எவ்வாறு பகவத் ஸ்ரீராமானுஜர் சரணாகதி வேண்டி அரங்கனிடமும் தாயாரிடமும்

சரணாகதி செய்யும் முறை உயர்ந்த கத்யம் (உரைநடை) வகையில் பிரார்த்தித்தார் என்பதை ஸ்வாமி தேசிகனும் உணர்ந்திருக்கின்றார். அதனாலோ என்னவோ, ஸ்வாமி தேசிகன் இதே கத்ய வகையில் தமது காவியத்தைப் படைத்துள்ளார் என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது.. கத்யம் நடையில் வெளிக் காட்டப் படுவது மொழியின் செழுமை, வளமை, சிறப்பு மட்டும் அல்ல - இந்த வகையில் காவியத்தை அமைத்த கவியின் திறமையும் கூட. காவியம் முழுவதையும் ஒரே கட்டுரையில் சீர்தூக்கி முடித்தல் எளிதன்று. அதுவும், அடியேனால் இயலாத காரியம் என்பதால் தெரிந்த இரண்டு துளிகளைப் பருகி இரசித்து மகிழ அழைக்கிறேன்.....

மஹாவீரவைபவத்தில் இரு துளிகள்:

1. சூர்ணிகை: 25

ப்ரணத பரத மகுட தட பாதுகார்க்யாபிஷேக நிர்வர்தித
ஸர்வ லோக யோக சேஷமா |

இதன் பொருள் பார்த்தால், சரணமடைந்த பரதனுடைய விண்ணப்பம் ஏற்று மகுடம் தரிக்கும் திருமுடியில், நன்கு பொருந்தும்படி பாதுகைகள் அபிஷேகம் பண்ணவைத்த சகல லோகங்களுக்கும் யோக சேஷமங்களை அளக்க வல்லவன் இராமபிரான் என்கிறார் கவி. இராமபிரான் சரணாகதி செய்பவர் வேண்டியதை நிறைவேற்றுபவன் என்றாலும் இங்கே தன்னுடன் இராமனும் நாட்டிற்கு திரும்பி வந்துவிடக் கேட்டதை இராமன் மறுத்ததால் இராம பாதுகையை அளிக்க பரதன் வேண்டுகிறான். அதையே இராமன் தந்தருள்கிறான் என்று உள்ளடக்கித் தெரிவிக்கின்றார் ஸ்வாமி தேசிகன்..

2. சூர்ணிகை 60:::

அப்ரதித்வந்த்வ பெளருஷ

மேலோட்டமாக ஒப்பற்ற பராக்கிரமசாலி என்ற பொருள் வந்தாலும், பெரும் பலம் பொருந்திய சேனைகளோடு வந்து எதிர்த்த இராவணனை தனியொருவனாகவே பொருதி அழிக்க வல்லவன் இராமன் என்பதை எடுத்துக் காட்டுவதாகவும் பார்க்க வேண்டும். அப்ரதித்வந்த்வன் என்கிற பதம் மூலம் தனக்கு எதிராகவோ இல்லை சமமாகவோ போரிட பலம் கொண்டவர் எவருமே இல்லாத ஓர் வீரன் என்றே இராமனைக் கொண்டாடி மகிழ்கின்றார் தேசிகன்.

இவ்வாறு பெருமை படைத்த இராமனின் தைரியம், வீரம், புகழ், இரக்கம் போன்ற கல்யாண குணங்களைச் சிறுச்சிறு சூர்ணிகளாகப் படைத்து இராம காவியத்தைக் கவி புனைந்துள்ளார்.

தினமும், இராமாயணம் பாராயணம் செய்ய எண்ணுவோர், ஸ்வாமி தேசிகனின் இந்த மஹாவீர வைபவ ஸ்லோகங்களால் துதித்துப் பயன்பெறலாம். இராம சரித்தரத்தை கத்ய நடையில் வர்ணனை செய்வதில் சிறந்து விளங்குகின்ற தூப்புல் குலமணியை, அவருடைய திருவவதார நாளாம் புரட்டாசித் திருவோணத்தில் மனதாலும் வாயாலும் போற்றிப் புகழ்ந்து வணங்குவோம்.. ஸ்வாமி தேசிகனுக்கும், ஆசார்யன் திருவடிகளுக்கும் பல்லாண்டுகள் பாடி கட்டுரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாயநம: ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:
ஸ்ரீமதே ரங்கராமாநுஜமஹாதேசிகாய நம: ஸ்ரீமதே வராஹமஹாதேசிகாய நம:

ஸ்வாமி ஸ்ரீதேசிகன் விஷயமான வ்யாஸம்

“நான்” காட்டும் நல்ல வழி

காயார் கோமடம் சேஷாத்ரிதாஸன், காஞ்சீபுரம்

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எம்பெருமானின் அடியார்களாக இருப்பதிலே ஊற்றம் கொள்பவர்கள்.

“எந்நாள் எம்பெருமான் உன்தனக்கடியோம் என்று எழுத்துப்பட்ட அந்நாளே அடியோங்கள் குடில் வீடு பெற்று உய்ந்ததுகாண்!” என்ற ஸ்ரீபெரியாழ்வாரின் வாக்கினையொட்டியும், “உன்தன்னோடு உற்றோமே ஆவோம், உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம்!” என்ற ஸ்ரீகோதைப்பிராட்டியின் அருளிச்செயலை அனுஸரித்தும், ச்ரிய:பதியான எம்பெருமானுடைய சேஷபூதர்களாய் இருப்பதையே தங்களுடைய பாக்யவிசேஷமாகக் கருதுபவர்களாவர்.

மேலும், “பகவத்பக்தியின் எல்லைநிலம் பாகவதபக்தி” என்பதற்கேற்ப அவனடியார்களுக்கும் அடியார்களாக இருப்பதிலே மிகவும் விருப்பமுள்ளவர்கள்.

அத்வைதாசார்யரான ஸ்ரீசங்கரபகவத்பாதாளின் வழிவந்தவரும் ஸ்ரீகாஞ்சீ பரமாசார்யரென்று ஜகத்ப்ரஸித்தி பெற்றவருமான ஸ்ரீசந்த்ரசேகர ஸரஸ்வதி ஸ்வாமிகள் ஒரு முறை தம்முடைய சிஷ்யர்களிடம் “நீங்களெல்லாம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைப் பார்த்து அடியேன், தாஸன் என்று ஆசார்யரிடத்தில் விநயத்துடன் வார்த்தையாடுவதற்குக் கற்றுக்கொள்ளுங்கள்” என்று ஹிதோபதேசம் செய்ததாக அறிகிறோம்.

விஷயம் இப்படியிருக்க, ஆழ்வார்கள், ஆசார்யர்களுடைய வாக்கிலும் இத்தகைய நைச்யானுஸந்தானம் இருக்க வேண்டுமா, வேண்டாமா என்றதொரு ஸந்தேஹம் நம்முடைய மனத்தில் எழுவது ஸஹஜமே.

முதலாழ்வார்களில் ஒருவராகிய ஸ்ரீபூதத்தாழ்வார், “ஞானச் சுடர்விளக்கு ஏற்றினேன் நாரணர்க்கு ஞானத் தமிழ் புரிந்த நான்” என்கிறார்.

நகரங்களிற் சிறந்த காஞ்சீபுரத்தின் ஒரு பகுதியாகிய திருவெஃகாவில் திருக்கோயில் கொண்டருளிய ஸ்ரீயதோக்தகாரி என்னும் ஸ்ரீசொன்னவண்ணம் செய்தபெருமானை நோக்கி -

“கணிகண்ணன் போகின்றான் காமரு பூங்கச்சி
மணிவண்ணா நீகிடக்க வேண்டா - துணிவுடைய
செந்நாப் புலவன்யான் செல்கின்றேன் நீயும் உன்தன்
பைந்நாகப் பாய்சுருட்டிக் கொள் !”

என்று ஸ்ரீதிருமழிசைப்பிரான பாடியதாக ஒரு ஐதிஹ்யமுள்ளது. இப்பாசுரத்தில் உள்ள “செந்நாப் புலவன் யான்” என்ற வார்த்தைகளில் அஹங்காரம் தொனிக்க வில்லையா என்று தோன்றத்தான் செய்யும்.

திருமங்கைமன்னனோ, “கற்றார் பரவும் மங்கையர்கோன்”, “பார் அணிந்த தொல்புகழான்”, “காரார் புயல்கைக் கலிகன்றி”, “இருந்தமிழ் நூல் புலவன்” என்றெல்லாம் தம்முடைய அருளிச்செயல்களில் தம்மையே புகழ்ந்துகொள்கின்றார்.

“பாரணிந்த தொல்புகழான் பட்டர்பிரான்” என்று ஸ்ரீபெரியாழ்வார் தம்மையே சலாகித்துக்கொள்வதையும் ஸ்ரீபெரியாழ்வார் திருமொழியில் பார்க்க முடிகின்றது.

தம்முடைய ஸ்ரீஸூக்திகளாலும், நல்லபதேசங்களாலும் நம்மையெல்லாம் வழிதவறவிடாமல் ரக்ஷித்தருளிய ஸ்ரீஸ்வாமிதேசிகனோ இன்னும் ஒருபடி மேலே நிற்கிறார்.

“வெள்ளைப் பரிமுகர் தேசிகராய் விரகால் அடியோம்
உள்ளது எழுதியது ஓலையில் இட்டனம்...”

என்று தம்முடைய அதிகார ஸங்க்ரஹத்தின் இறுதிப்பாசுரத்தில் ஸாதிக்கின்றார். ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீஹயக்ரீவப் பெருமாளே தமக்கு உபதேசித்த விஷயத்தையே தாம் இவ்வதிகாரஸங்க்ரஹத்தில் எழுதியுள்ளதாகக் கூறுகின்றார் ஸ்வாமி தேசிகன்.

“சீராரும் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான்” என்றும் “கோதற்ற நான்மறை மெளலியின் ஆசிரியன்” என்றும், “சந்தமிகு தமிழ்மறையோன்” என்றும் “தூப்புல் தோன்றும் வேதாந்த குரு” என்றும் பலவிதமாகத் தம்முடைய பெருமையைத் தாம் அருளிய ப்ரபந்தங்களில் ஆங்காங்கே ஸ்வாமி ஸ்ரீதேசிகன் எடுத்துரைக்கின்றார்.

மேலும் ஸ்வாமி ஸ்ரீதேசிகன் தாம் அருளியுள்ள ஸம்ஸ்க்ருத ஸ்தோத்ரங்களில் தம்முடைய அருமை பெருமைகளைப் பலவாறு பறைசாற்றியுள்ளார்.

“கவிதார்க்கிக கேஸரிணா வேங்கடநாதேந விரசிதாம்” என்று ஸ்ரீஹயக்ரீவஸ்தோத்ரத்தின் பலச்சூதியில் கவிஞர்களுக்கும், வாதிகளுக்கும் தாம் ஒரு ஸிம்ஹம் போன்றவராக விளங்குவதாகக் கூறுகின்றார்.

ப்ராக்ருத மொழியில் தாம் அருளிய அச்யுத சதகத்தின் பலச்சூதியிலும் (இய கஇ தக்கிய கேஸரி) தம்மைக் கவிதார்க்கிக ஸிம்ஹம் என்றே கூறிக்கொள்கின்றார் ஸ்வாமி தேசிகன்.

“வித்யோ தன்வதி வேங்கடேச்வர கவெள ஜாதம் ஜகன்மங்களம்” என்ற ஸ்ரீதசாவதார ஸ்தோத்ரத்தின் பலச்சூதியிலோ தம்மைக் கலைகளின் கடல் என்றே புகழ்ந்துரைக்கிறார் ஸ்வாமி தேசிகன்.

“ப்ரபுத்த குரு வீக்ஷண ப்ரதித வேங்கடேச” அதாவது சிறந்த அறிஞர்களாகிய ஆசார்யர்களின் கடாக்ஷவிசேஷத்தால் இப்பூவுலகில் மிகுந்த புகழை பெற்றுள்ளவர் என்று தம்மைத்தாமே குறிப்பிடுகின்றார் ஸ்வாமி தேசிகன்.

ஸ்ரீதேஹளீச ஸ்துதியின் பலச்சுதியிலும் “நிகம ஸீம்நா வேங்கடேசேன கீதா இயம் தேஹளீச ஸ்துதி:” என்று கூறுகின்றார். அதாவது “வேதாந்தத்தில் கரைகண்ட வேங்கடேச கவி என்னும் அடியேனால் இயற்றப்பட்டது இந்த தேஹளீச ஸ்துதி என்னும் ஸ்தோத்ரம்” என்று ஸ்வாமி தேசிகன் தம்முடைய பெருமையையும் சேர்த்தே கூறுகின்றார்.

சரி. இப்போது விஷயத்துக்கு வருவோம்.

ஸ்வாமி தேசிகன் பெரிய கவி என்பதிலோ, கவிதார்க்கிக ஸிம்ஹம் என்பதிலோ, பற்பல கலைகளும் இடம்பெற்ற கடல் போன்றவர் என்பதிலோ, வேத வேதாந்தங்களில் கரைகண்டவர் என்பதிலோ, இவ்வுலகம் பூராவிலும் பெரும்புகழைப் பெற்றவர் என்பதிலோ நமக்கு யாதொரு ஸந்தேஹமும் இல்லை. ஆக்ஷேபணையும் இல்லை.

ஆனால்-

“ஆழ்வார்களோ,

ஸ்வாமி தேசிகன் போன்ற ஆசார்யச்ரேஷ்டர்களோ தாம் இயற்றுகின்ற ஸ்ரீஸூக்திகளில் தம்முடைய பெருமையைத் தாமே கூறிக்கொள்ளலாமா?” என்ற ஒரு கேள்வி எழுமானால் -

“ஆமாம். தாராளமாக அம்மஹாத்மாக்கள் ஆத்மஸ்துதி செய்துகொள்ளலாம்!” என்பதே நமக்குத் தோன்றுகின்ற பதிலாக இருக்கிறது.

உதாஹரணத்திற்கு, அடியேனைப் போன்ற அரைகுறை ஞானம் உடைய ஒரு வ்யக்தியிடம் யாராவது எந்த விஷயத்தைப் பற்றியாவது கேள்வி கேட்டால் பெரும்பாலும் அதற்கு பதில் தெரிவதில்லை. அப்படியே பதில் தெரியும் என்றாலும் அதை வார்த்தைகளாக வெளியிடுவதற்கு முன்னதாகவே ஸந்தேஹங்களும், குழப்பங்களும் தலையெடுக்கின்றன.

தப்பித்தவறி அடியேன் ஒரு கேள்விக்குச் சரியாக பதில் கூறிவிட்டாலும், அந்த பதிலை அடிப்படையாகக் கொண்டு எதிராளி வேறொரு கேள்வியை எழுப்பினால் உடனே கைகால்கள் உதற ஆரம்பித்துவிடுகின்றன. “இந்த வ்யக்தியிடமிருந்து எப்படியாவது தப்பித்துவிடவேண்டும்” என்ற எண்ணமே மேலோங்கிவிடுகிறது.

இத்தகைய காரணங்களினாலேயே முன்ஜாக்ரதையாக “மந்தமதியினனாகிய அடியேன்” என்ற பட்டத்தை அடியேன் ஒரு பாதுகாப்புக் கவசம் போல அணிந்துகொண்டு ஆதன் பிறகே பிறகு பதில் கூற வேண்டியிருக்கிறது.

ஆனால், அனைத்துவிதமான தத்வங்களையும் குறைவறத் தெரிந்துகொண்டிருப்பதுடன், ஆர்வத்துடன் விஷயங்களைக் கேட்டுணர விரும்புமவர்களுக்குத் தெளிவான விளக்கமளித்து வழிகாட்டுபவர்களாயும், குமதியாளர்கள் மற்றும் குத்ருஷ்டியாளர்கள் ஆகியோரின் கபடமான திசைதிருப்பும் கேள்விகளுக்கும் சரியான பதிலைக் கூறி வாயடைக்கச் செய்பவர்களாயும் ப்ரகாசிக்கும் தேசிகோத்தமர்கள் சற்றேனும் ஆத்மஸ்துதி செய்து கொள்வதில் தவறேதும் இல்லை என்பதுடன் அதுவே சரியான வழிமுறையும் ஆகும்.

எப்படிப்பார்த்தாலும் அத்தேசிகோத்தமர்கள் தங்களுடைய பெற்றோர்கள், மூத்தோர்கள், ஆசிரியர்கள், ஆசார்யர்கள், திவ்யதம்பதிகள் ஆகியோர் திறத்தில் ஸவிநயமாகவே கார்யங்களைச் செய்வார்கள் என்பதில் ஸந்தேஹமில்லை.

ஆனால், தங்களுக்குக் கீழ்ப்பட்டோரிடத்திலும், மாற்றுக்கருத்துடன் வந்து வாதம் புரிவோர்களிடத்திலும் “அடியேன் மந்தமதியினன்” என்று கூறிக்கொள்ளாமல் “நான் யார் என்று உனக்குத் தெரியுமா?” என்ற ரீதியில் பேசுவதே சாலச்சிறந்தது.

மாற்றுக் கருத்தினரை விடுங்கள். தமக்குக் கீழ்ப்படிந்த சிஷ்யவர்க்கத்தினரிடம் ஓர் ஆசார்யர், “அடியேனுக்கு அவ்வளவாக ஒன்றும் தெரியாது” என்கிற ரீதியில் நைச்யாநுஸந்தானமாக வார்த்தையாடினால் அவரிடம் சிஷ்யர்களுக்கு விசுவாஸமும் மதிப்பும் உண்டாவது மிகவும் கடினமானதாகிவிடும்.

இன்னும் ஓர் உதாஹரணத்தைப் பார்ப்போம்
ஓர் அடியார் கூட்டத்தினர் காஞ்சீபுரம் திவ்யதேசத்திற்கு செல்கின்றனர். அவர்கள் ஸ்ரீபேரருளாளனை ஸேவித்துவிட்டு நம் ஸ்வாமிதேசிகன் திருவவதாரம் செய்தருளிய தூப்புல் திவ்யதேசத்திற்குச் செல்வதற்காகக் காஞ்சீபுரவாசி ஒருத்தரிடம் வழிகேட்கிறார்கள். அவரோ, “இப்படியே நேராக மேற்குத்திசையில் கொஞ்ச தூரம் போக வேண்டும். அதற்குப் பிறகு எப்படிப் போவதென்று அடியேனுக்குச் சரியாகத் தெரியாது. வாருங்கள், வழியில் யாரையாவது கேட்டுத்தெரிந்து கொள்வோம்” என்று பதில்கூறுகிறார்.

இதே கேள்வியை அவ்வடியார் கூட்டத்தினர் இன்னொரு காஞ்சீபுரவாசியிடம் கேட்க, அவரோ “நான் தூப்புல்லைச் சேர்ந்தவன்தான். என்னுடன் வாருங்கள். வெகு சீக்ரமாக நாம் நடந்தே சென்று சேர்ந்துவிடலாம்” என்று சொல்கிறார்.

இப்பொழுது அந்த அடியார் கூட்டத்தினர் இவ்விருவரில் யார் பின்னால் செல்லத்துணிவார்கள் என்பதை சுலபமாகக் கூறிவிடலாம். ஸந்தேஹமாக பதில் கூறியவரை விடவும் நிஸ்சயமானதொரு பதிலைச் சொன்ன இரண்டாமவரைத் தொடர்ந்துதான் அவ்வடியார்கள் தூப்புல் திவ்யதேசம் நோக்கிச் செல்வார்கள்.

இது போலவேதான், இக்கலியுகத்தில் பிறவிப்பிணியில் சிக்கித்தவிக்கும் நமக்கெல்லாம் வழியையும் திசையையும் காட்டி ஆற்றுப்படுத்துகின்ற பெரும்பொறுப்பை ஏற்றிருக்கின்ற நம் ஆழ்வார்களும், தேசிகோத்தமர்களாகிய நம் ஆசார்யர்களும் “எல்லாம் தெரிந்த நாங்கள் இருக்கிறோம்” என்று கூறுவதன் மூலம் முதலில் தங்களிடம் நமக்கு நம்பிக்கையை ஏற்படுத்துகின்றார்கள். அதன் மூலம் தங்களைப் பின்தொடர்ந்தால் மிகவும் எளிதாக ச்ரிய:பதியாகிய எம்பெருமானின் திவ்யகடாக்ஷத்திற்குப் பாத்தர்களாகலாம் என்கின்ற மஹாவிசுவாஸத்தையும் நம்முடைய மனங்களுக்குள் விதைக்கின்றார்கள்.

நீர்நிலைகளில் இறங்குவதற்கு பயப்படும் குழந்தைகள், “நான் இருக்கிறேன், தைரியமாக வா!” என்று கூறும் தகப்பனாரின் வார்த்தைகளால் பயம் நீங்கித் தண்ணீரில் இறங்குவதைப் பார்க்கிறோம்.

“அஹம் த்வா ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மா ஸுச:” என்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் கூறியதால்தான் அர்ஜுனன் தன்னுடைய ஸந்தேஹங்களும் பயங்களும் நீங்கப்பெற்று தனது கூத்திரியக் கடமையைச் செய்யத் துணிந்தான்.

அதுபோலத்தான்-

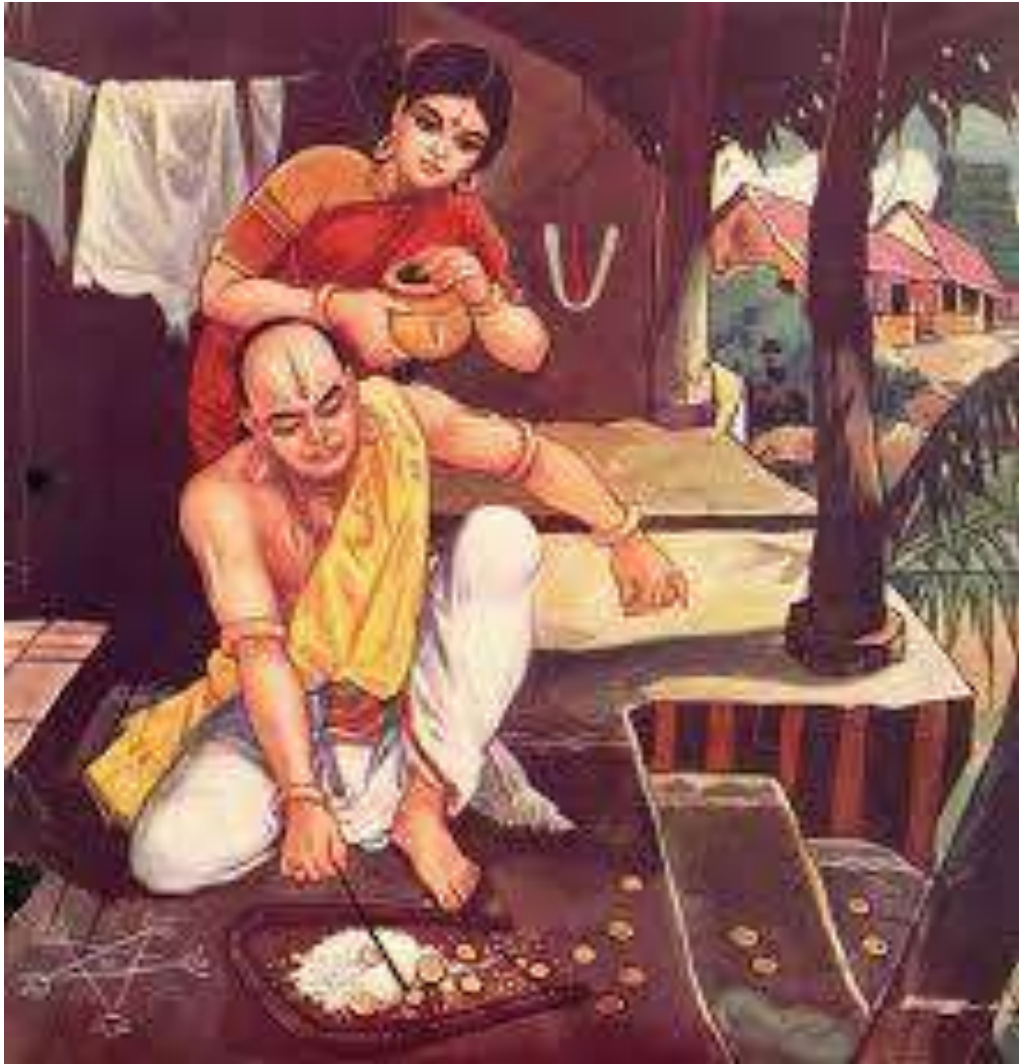
இப்படிப்பட்ட பெருமைகளையும் வேதாந்த ஜ்ஞானத்தையும் உடைய நான் சொல்கிறேன்” என்று கம்பீரமாக அருளும் நம் தேசிகோத்தமர்களின் வார்த்தைகளால் நாமும் நம் பயங்கள் நீங்கப்பெற்று எம்பெருமான் என்னும் மஹாஸாகரத்தின் ஸமீபத்தில் செல்லுகின்ற தைரியத்தைப் பெறுகிறோம்.

ஆகவே-

ஆழ்வார்களும்,

ஸ்வாமி ஸ்ரீதேசிகனைப் போன்ற ஆசார்யோத்தமர்களும் தம்முடைய ஸ்ரீஸூக்திகளின் பலசூதிகளில் ஆங்காங்கே அருளிய ஆத்ம ஸ்துதியையெல்லாம் நம் அனைவருடைய ஆத்மாக்களைக் கடைத்தேற்றுவதற்காக அவர்கள் அருளிய தைரிய வார்த்தைகளாகக் கொள்வதே சரியாகும் என்று மந்தமதியினனாகிய அடியேனுக்குத் தோன்றியதைச் சொல்லி அடியேன் இவ்யாஸத்தைத் தலைக்கட்டுகின்றேன்.

மின்னஞ்சல் முகவரி : sriduraiwriter@gmail.com

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீமதே ஸ்ரீவராஹ மஹாதேசிகாய நம

ஸ்ரீதேசிகளே இன்னுமொரு நூற்றாண்டிரும்!

இந்த புரட்டாசி மாத விசேஷமான சர்வணோத்ஸவம் ஜகதாச்சார்யனான ஸ்வாமி தேசிகன் காணும் 755வது திருவவதாரம் என்பதால், அவருடைய கீர்த்தி இன்னும் பல நூற்றாண்டும் கடந்து நிற்க, அவர் காட்டிய சம்பிரதாய நெறிகளை நாம் மேற்கொள்வோம். திருவவதாரத் திருநாளைக் கொண்டாடும் விதமாக, ஒரு குறுக்கெழுத்துப் புதிர் விடுவிக்கலாம். அவருடைய வாழ்க்கை சரித்திர சம்பவங்களோடு தொடர்புடையதும் மற்றம் பொதுவான வார்த்தைகள் சிலவுமாக மொத்தம் 70 க்கு மேலாக பதங்கள் கீழேயுள்ள கட்டங்களில் மறைந்து காணப்படுகின்றன. அவற்றைத் தேடிக்கண்டு பிடித்து ஸ்ரீதேசிகன் திருவடிகளைப் பற்றிக் கொள்வோம்.

தி	ல்	பு	ப்	தூ	ம்	ட	க	ங்	வே	ரு	தி
ரு	ரு	கா	மா	ஸி	கா	ஷ்	ட	க	ம்	க	லை
ச்	ப	வ	ர்	அ	ம்	ரு	தா	ஸ்	வா	தி	னி
சி	ர	கீ	யி	ன	ய	ஒள	ன்	த	நா	வ	தே
ன்	ம	தை	த	ந்	வே	ஷ	தி	ரு	க	போ	து
ன	த	கா	கு	கூ	தை	த	ரு	ம	ம்	ஸே	வா
மா	ப	து	க்	ரி	ன	கி	வோ	ன்	கா	ஞ்	சி
லை	ங்	பா	ரு	சை	வி	ரி	ண	வே	ளை	க	கை
வி	க	னை	சு	ரு	தி	பா	ம்	ர	தா	த்	தோ
அ	டை	க்	க	ல	ப்	ப	த்	து	யா	ளை	பா
ம	ணி	ஜ	ரா	தி	ய	க	வி	தா	ர்	கி	க

ஸ்ரீதேசிகன் திருவடிகளே சரணம்

புதிராக்கம்: க்ருஷ்ணகுமார தாத தாஸன், புண்யபுரி (பூனா)

புதிர்களுக்கான

சரியான விடைகள்--

அடுத்த பக்கம் பார்க்கவும்

ஸ்ரீதேசிகளே இன்னுமொரு நூற்றாண்டிரும் -விடைகள்

1. திருச்சின்னமாலை 2. மணி 3. தூப்புல் 4. பரமத பங்க 5. திருவேங்கடம் 6. காமாஸிகாஷ்டகம் 7. திருவயிந்தை 8. விடை 9. அடை 10. பாணன் 11. தனம் 12. பாதுகா 13. வினதை 14. ஓளவுதகிரி 15. திருவோணம் 16. அடைக்கலப்பத்து 17. சுனை 18. சுருதி 19. யதிராஜ 20. கவிதார்கிக 21. தோத்தாரம்பா 22. அம்ருதாஸ்வாதினி 22. தேவநாதன் 23. தருமம் 24. தருமன் 25. வேதா 26. வேகாஸேது 27. வாசிகை 28. காது 29. காஞ்சி 30. அனந்தசூரி 31. திசை 32. விசை 33. நாகம் 34. தாயார் 35. காளை 36. வேஷ 37. ஸேவா 38. கீதை 39. காதை 40. அணி 41. ஜடை 42. கிளை 43. லய 44. தோகை 45. கலை 46. கனி 47. கால் 48. தயிர் 49. கருதி 50. கதி 51. ஸேது 52. களை 53. போது 54. நாதி 55. சுருக்கு 56. தோளை 57. சிகை 58. விரி 59. பாரி 60. தாது 61. திரி 62. வேளை 63. பாளை 64. காம்ய 65. தாது 66. தேதி 67. கவனி 68. கருவி 69. கதி 70. வேக 71. விதி 72. கடை 73. புரு 74. பாதி 75. கார் 76. பசி 77. பாளை 78. சுருதி 76. சுக 77. பாகி 78. பாவி 79. விலை 80. அவி 81. கல்

சுபமஸ்து

தேசிகன் சரித்திரத்தில் நிகழ்ந்த வருத்தாந்தங்கள்

1. அக்ஷோப்யமுனி--- வித்யாரண்யர் வாதத்தில் நடுவராய் தீர்ப்பு கூறியது
2. அபசாரப்பட்ட கந்தாடை லக்ஷ்மணாசாரியாருக்கு அருளியது
3. அம்மாளால் அநுக்கிரஹிக்கப்பட்டது
4. உபாதாநத்ரவ்யத்துடன் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட பணத்தை குச்சியால் தள்ளிவிட்டது
5. கிணறு கட்டி போட்டிக்கு வந்த கொத்தனை வென்றது
6. ஸ்ருதப்ரகாசிகையை ஸம்ரக்ஷித்தது
7. தம் மதத்தில் சேருமாறு நிர்பந்தித்த குத்ருஷ்டி வித்வானை வென்று ஸ்ரீரங்கத்திலிருந்து ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை காத்தது
8. தன் விக்ரஹத்தை தானே நிர்மித்து போட்டிக்கு வந்த சில்பியை வென்றது
9. தேசிகனின் ஏகாதசி விரத நியமத்தை கெடுக்க முயன்றவர்கள் தோற்றது
10. தேசிகன் திருமாளிகை வாசலில் சிலர் பாதரக்ஷைகளை கட்டியது
11. தேசிகன் வைராக்கியத்தைக் குலைக்க முயன்ற வித்யாரண்யர் தோல்வி அடைந்தது
12. பிரம்மச்சாரிக்கு தனம் அளித்தது
13. பாதுகாஸஹஸ்ரம் அவதரித்தது
14. ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் தேசிகன் கனவில் தோன்றி தர்ஷன பிரவர்த்தக நூல்களை இயற்றும்படி நியமித்தது
15. பிதாவின் ஸ்ராத்ததிற்கு செய்யப்பட்ட தடங்கலை எம்பெருமான் போக்கி அருளியது
16. போட்டிக்கு வந்த பாம்பாட்டியை ஜெயித்தது
7. யாதவாப்யுதயம் அவதரித்தது
18. வாதில் தோற்ற மாயாவாதி ஸந்யாசி பருகிய மந்திரித்தநீரை கம்பத்தை கீறி வெளியேற்றியது
19. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம் அவதரித்தது
20. ஹயக்ரீவன் வெள்ளை குதிரையாய் வந்து கடலையை மேய்ந்த லீலை

வந்தே குரு பரம்பராம்//

அகிலத்து உயிர்களெல்லாம் அருள்பெற்று உய்யுமாறு /
அன்பினால் அவதரித்தாய் ஆரணதேசிக!-நின்/
திருவடிப் புகலடைந்து செம்மைசேர் வாழ்வுபெற்று /
உறுபயன் உலகமெல்லாம் உணர்ந்ந்திட உதவுவாயே!(1)

மாதவர் செய்தவத்தால் மாநிலம் காக்க நீயும் /
தூமணி விளக்கே என்னத் தூப்புலின் சுடராய் வந்தாய்!/
மனத்தெழில் ஞானத்தாலே மாற்றினை இருளையெல்லாம்!/
குணக்கடல் நிற்பதங்கள் நினைத்து,உனை ச'ரணடைந்தோம்!//(2)

அளவிலாப் பெருமைபெற்றாள் அன்னையாம் தோதாரம்மா!/
ஆனந்தமே அடைந்தார் அத்தனாம் அனந்தசூரி!/
அன்புடன் மறைகளோத அப்புள்ளார் அடிபணிந்தே,/
மன்பதை வியந்து போற்றும் ஞானமே பெற்றுயர்ந்தாய்!/(3)

அருளுடன் அளவிலாநல் வரந்தரும் அண்ணலோடு/
கரிகிரிமேவும்அன்னை கருணைகொண்டாளே நிற்பால்!/
கருதி நீ எளியவர்க்காய்த் தோத்திரம் செய்யக் கண்டே/
காஞ்சன மழை பொழிந்தாள் கச்சியம்பதி வியக்க!//(4)

காவிரிக்கரைகிடக்கும் கற்பகம் எங்கள் கோமான்/
சேவடி பற்றிநின்று திருமகள் அருளும் பெற்றாய்!/
வாதுயர்கூட்டமெல்லாம் வகையறச் செய்து வென்ற/
தேசிக,வைணவத்தைத் தூணெனத் தாங்கி நின்றாய்!//(5)

பிராட்டியும் எம்பிரானும் விருதுகள் தந்துவக்க/
வாட்டமே சிறிதுமில்லா வாழ்வினைக் காட்டிநின்றாய்!/
காட்டிலும் மேட்டிலும்நின் கவிகளே எதிரொலிக்கத்/
தோத்திரம் பலவுமீந்து துன்பங்கள் நீங்கச் செய்தாய்!//(6)

வேதமே வடிவமாகும் வினதையின் சுதனும் நிந்தன்/
மா தவம் கண்டு உன்முன் மகிழ்வுடன் காட்சி தந்தான்!/
யாதினும் மிக்க பேறாய் அயமுகன் அருளுமாறு/
ஓதினன் மந்திரத்தை நின்செவி குளிர ஆங்கே!//(7)

அயிந்தையில் ஆளும் தேவன் அருளுடன்,பக்தியோடு/
அயமுகன் அருளை வேண்டி அருந்தவம் ஆற்றினாயால்/
நயமுடன் முன்னே தோன்றி நாரணன் உபதேசிக்கச்/
செயமெலாம் வாய்க்கப் பெற்றாய்! வடி போற்றுகின்றோம்!//(8)

மாமகள் மகிழ்நன்பாதம் தானலால் ச'ரணமேது?/
யாமிதை உணரும் வண்ணம் மாமுனி உரைகள் தந்தாய்!/
தூமலர்த் துளபம்சூடும் மாறனின் பெருமை காட்டி/
ஆயிரம் பாக்களாலே அரங்கனைக் குளிர வைத்தாய்!//(9)

பாதுகைத்தேவிசீர்மை பாக்களில் மிளிர்ச்செய்தாய்!/
மாதவன் கருணையுள்ளம் கனிந்தெமக்காகி என்றும் /
தீதற அருளும்வண்ணம் செய்தனை தோத்தரித்து!/
யாதுள இவைதவிர்த்தெம் இருள்தனைக் கடியுமாறே?//(10)

கதியெவர் எமக்கென்றெண்ணிக் கலங்குவோர் மனங்கள் தேற்றும்/
நிதியென வந்துதித்தே நிலமிசைப் புகழ்படைத்த/
யதிகளின் இராசன் எம்மை உடையவர் உரைத்த யாவும்/
பதிதருக் கெளிமையாக்கிப் பகர்ந்தனை எங்கள் கோவே!//(11)

பல்கலை வல்லானென்று பாருளோர் மகிழ்ந்து ஏத்தப்/
பணியுமாம் பெருமை என்ற பழமொழிக்கேற்ப நீயும்/
எளிமையை வாழ்வில் ஏற்றி நிறைவுகண் டுயர்ந்தகாலை/
அருளொடு மொழிந்த யாவும் அற்புதம், விந்தையன்றே !//(12)

ஆரியர் முன்னோர்தந்த அற்புத வழிகள் காட்டிப்/ பாரினில் உய்ய
எம்மைப் பல்விதம் பயிற்றுவித்தாய்!/
ஆருளர் உந்தனைப்போல் மேன்மைகள் கருதவல்லார்?/
ஆதலின் எம்மையாளும் தேசிக, ச'ரணடைந்தோம்!//(13)

நீயலால் துணையெமக்கு வேறிலை என்று நித்தம்/
நினைபவர் நெஞ்சினுள்ளே கோயில்கொண் டருளுமெந்தாய்!/
இனிவருங் காலமெல்லாம் எம்மனோர் சிந்தையுள்ளே/
இனிதிருந் தருளுவாயே, புனித!எம் தூப்புல் தேவே!//(14)

நின்னருள் கதியென்றெண்ணி நின்பதம் சென்னிமேவ/
மண்மிசை வாழும் அன்பர் மனத்திலே ஒலித்து அவர்தம்/
புண்ணியம் மிகுத்து வாழ்வில் பொலிகவென்றருளும் தேவே!/
திண்ணிய மணியே எங்கள் தேசிக,வாழி!வாழி!//(15)

சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே ச'ரணம்!//

-ஹேமா ராகவன், வயநாடு.25-9-2023

ஸ்வஸ்திஸ்ரீ சோபக்ருத் புரட்டாசித் திருவோண நன்னாளில்
ஸ்ரீ தூப்புலம்மான் பதமாமலர்களைப் பணிந்து ஸமர்ப்பிக்கும்
அடியேனின் சொல்மாலை!

செல்ல வேண்டிய திசையை சரியாக காட்டுபவனே தேசிகள் தூப்புல் வேதாந்த மஹாதேசிகள்

- ❖ ஆசார்யன் என்பதும் இதை போலவே.
- ❖ சாரி என்றால் சஞ்சரிப்பவன்.
- ❖ பாத சாரி காலால் நடந்து செல்பவன்.
- ❖ கஜாச்சாரி யானைமேல் செல்பவன்.
- ❖ எனவே சரியான பாதையில் நடந்து சென்று மற்றவர்க்கு வழிகாட்டுபவன் ஆசார்யன்.

இவர் ஒரு மஹா ஆசார்யனாய் இருந்து வைணவ சமயம் காத்த உத்தமர்.

அனந்தசூரியார் - தோத்தாத்ரி அம்மை தம்பதிக்கு திவ்ய குமாரனாய் தொண்டைமண்டல காஞ்சி மாநகரில் பொய்கையாழ்வார் அவதரித்த விளக்கொளி எம்பெருமான் ஆலய பகுதியான தூப்புல் எனும் திருவிடத்தே திருமலை வேங்கடவன் கோயில் மணியின் அம்சமாக கி.பி. 1268ஆம் ஆண்டு, விபவ வருஷம், புரட்டாசி மாஸம், சிரவணம் நட்சத்திரம் கூடிய புதன்கிழமையில் அவதரித்தார்.

ஒரு வெண்கல மணியை பெருமாள் தனக்கு கொடுத்து அதை தான் விழுங்கியதாக கனவு கண்டாள் அவர் தாய்.

ராமானுஜரைப் போன்று இவரால் கணீரென்று வேத நாதம் எங்கும் ஒலிக்க பிரகாசிப்பார் என்று பெருமாளே அருளினார். அதனால் தான் பெருமாள் சந்நிதியில் மணி கிடையாது. திருவாராதனம் போது வெளியே உள்ள மணி மட்டும். இவருக்குப் பெற்றோர் இட்ட பெயர் வேங்கடநாதன் என்பதாம்.

பின்னாளில் இவர் 'சுவாமி தேசிகள்' ,

'தூப்புல் நிகமாந்த தேசிகள்' ,

'தூப்புல் பிள்ளை' ,

'உபய வேதாந்தாசாரியர்'

'சர்வ தந்திர சுதந்திரர்'

மற்றும்

'தூப்புல் வேதாந்த மஹாதேசிகள்'

என்னும் பெயர்களால் அழைக்கப் பெற்றார்.

இராமனுசரின் உறவினரான நடாதூர் அம்மாளின் நேரடிச் சீடரும் இவரது தாய்மாமனுமான கிடாம்பி அப்புள்ளாரிடம் வடமறையான வேதங்களும், தென் மறையான திவ்ய பிரபந்தமும், புராணங்களும் மற்றும் சாத்திரங்களையும் குறைவறக் கற்றார்.

ஏழாம் வயதில் கிடாம்பி அப்புள்ளாரினால் உபநயனம் செய்விக்கப் பட்டதோடு, கல்வியும் கற்றவர், தன் இருபத்தோராம் வயதில் திருமங்கை என்றழைக்கப்பட்ட கனகவள்ளி எனும் மங்கையை மணம்புரிந்தார்.

தன்னுடைய இருப்பத்தேழாம் வயதில் வைணவ குரு எனும் நிலையை அடைந்த இவர் தன்னுடைய குருவான கிடாம்பி அப்புள்ளாரின் ஆணைப்படி கடலூருக்கு அருகில் உள்ள திருவஹீந்தரபுரம் சென்று சில காலம் வாழ்ந்தார்.

திருப்பதி, மேல்கோட்டை, காஞ்சிபுரம், அயோத்தியா, பிருந்தாவனம், பத்ரிநாத், திருவரங்கம் உள்ளிட்ட எண்ணற்ற தலங்களுக்கு சென்று ஜெகத்குரு

இராமனுசரின் தத்துவங்களை பரப்பினார்.

இறுதியில் தன் மகனான குமார வரத தேசிகனோடு திருவரங்கம் வந்தவர் இப்புதியில் 101 வருஷங்கள் வாழ்ந்தார்.

இராமனுசரின் தத்துவங்களை பரப்புவதையே முழுப்பணியாக கருதியவர் சுமார் நூற்றிருப்பத்து நான்கு நூல்களை தமிழ், வடமொழி, பிராகிருதம், மணிப்பிரவாள நடையில் அருளியுள்ளார்.

அவர் தமிழில் :

அடைக்கலப்பத்து, மும்மணிக்கோவை, நவமணிமாலை, அதிகார சங்கிரகம், ஆகார நியமம், அம்ருதரஞ்சனி, அம்ருதஸ்வாதினி, அர்த்த பஞ்சகம், சரமஸ்லோக சுருக்கு, த்வய சுருக்கு,	கீதார்த்த சங்கிரகம், பரமபத சோபனம், பிரபந்த சாரம், ஸ்ரீவைஷ்ணவ தினசரி, திருச்சின்னமாலை திருமந்திர சுருக்கு, உபகார் சங்கிரகம், விரோத பரிகாரம், பன்னிருநாமம்
---	--

வடமொழியில் :

பாதுகா சஹஸ்ரம், கோதாஸ்துதி, யதிராஜ சப்ததி, வைராக்ய பஞ்சகம், அபீதிஸ்தவம், ஆதிகாரண சாராவளி, அஷ்டபுஜ அஷ்டகம், பகவத் தியான சோபனம், பூஸ்துதி, சதுஸ்லோகி பாஷ்யம்,	தசாவதார ஸ்தோத்திரம், தயாசதகம், வரதராஜ பஞ்சாசத், தெய்வநாயக பஞ்சாசத், திவ்யதேச மங்களாசனம், கருட பஞ்சாசத், ஹயக்ரீவ ஸ்தோத்திரம், தேசிக மங்களம்,
--	---

மணிப்பிரவாளத்தில் :

அம்ருதரஞ்சனி ரஹஸ்யம், அஞ்சலி பிரபாவம், ஹஸ்திகிரி மஹாத்மயம், குருபரம்பரா சாரம்,	முனிவாகன போகம், ஆராதன காரிகா, ஊசல்பா
---	--

ப்ராக்ருதத்தில் : அச்யுதசதகம் என பல நூல்களை எழுதியுள்ளார்.

மாமன் அப்புள்ளார் ஐந்து வயதில் அவரை நடாதூர் அம்மாள் பிரசங்கத்திற்கு அழைத்து சென்றபோது அவர் ஒரு கணம் சிறுவனைப் பார்த்து பிரமித்து " எங்கே பிரசங்கத்தை நிறுத்தினோம்" என்பதை மறந்து போனார். மீண்டு யோசிக்கையில், சரியாக அந்த ஸ்லோகத்தை எடுத்து சொன்னார் தேசிகர்.

20 வயதில் சகல சாஸ்திரங்களும் அறிந்தார். அப்புள்ளாரிடம் கருட மந்திர உபதேசம் பெற்றார்.

திருவஹீந்தரபுரம் என்ற பெயர் இப்போது சுருங்கி திருவந்திபுரம் ஆகிவிட்டாலும் தேசிகரின் சரித்திரம் கொஞ்சமும் சுருங்கவில்லை. இங்கு தான் ஒரு சிறு குன்றில் பலநாள் அன்ன ஆகாரமின்றி கருட மந்திரம் ஜபித்தார்.

ஸ்ரீ ஹயக்ரீவ மந்திரம் ஜபிக்வே எம்பெருமானும் திவ்ய தரிசனம் தந்து அவருக்கு ஹயக்ரீவ மந்திராபதேசம் செய்து ஸ்ரீ தேசிகன் விருப்பப்படி அவரது நாவில் குடிகொண்டார். தனது சிலா ரூபத்தையும் கொடுத்தார். அந்த ஹயக்ரீவ விக்ரஹத்தை இன்றும் தேவநாத பெருமாள் சந்நிதியில் காணலாம்.

காஞ்சி விஜயம் செய்து பிறகு பல திவ்ய தேச யாத்ரை சென்ற தேசிகன் "பிரபத்தி" எனும் சரணாகதி தத்தவத்தை விளக்கி வைஷ்ணவ சமூகம் பயன்பெற செய்தவர்.

நியாச விம்சதி, நியாச தசகம், நியாச திலகம் என்று வடமொழியிலும், அடைக்கலப் பத்து, அர்த்த பஞ்சகம் என்று தமிழிலும் அளித்த பெரிய ஞானி. சகல கலைகளும் கைதேர்ந்து சர்வ தந்திர ஸ்வதந்திரர் என்று அழைக்கப் பட்டார்..

திருப்பதி சென்று தயா சதகம் இயற்றினார். பெருமாளால் வேதாந்தாச்சார்யா என்று கௌரவிக்கப் பட்டவர்.

ஸ்ரீ ரங்கம் போகும் வழியில் ஸ்ரீ பெரும்புதூர் சென்று ஸ்ரீ ராமானுஜரை வழிபட அங்கே யதிராஜ சப்ததி என்ற ஸ்லோகம் உருவானது.

ஸ்ரீ ரங்கத்தில் ரங்கநாதர் மகிழ்ந்து அளித்த பெயர் தான் வேதாந்த தேசிகர் என்று நாம் இன்றும் அவரை அறிவது..
ரங்கநாயகி தாயார் அளித்த பெருமை தான் சர்வ தந்திர ஸ்வதந்திரர்.

1327ல் அலாவுதின் தளபதி மாலிக் காப்பூர் தெற்கே பல ஆலயங்களை அழித்தபோது ஸ்ரீரங்க பெருமாள் திருப்பதிக்கு எடுத்து செல்லப்பட்டும் ஸ்ரீ பாஷ்ய க்ரந்தங்கள் கர்நாடகத்துக்கும் எடுத்துச் செல்லப்பட்டது. இந்த பொறுப்பை தேசிகன் ஏற்றார். ஒரு இரவு செத்த பிணங்களோடு பிணமாக கிடந்து மிலேச்சர்களிடம் இருந்து அரிய வைஷ்ணவ செல்வங்களை காப்பாற்றியவர் ஸ்ரீ மஹா தேசிகன்

"ஸ்ரீ ரங்கம் மீண்டும் பழம் பொலிவை பெற நீ அருள்வாய்" என்று பெருமாளை அவர் பாடியதே அபிதி ஸ்தவம் என்ற ஸ்லோகம்.

தேசிகர் ஸ்ரீ ரங்கத்தில் தான் பெருமாள் திருவரங்கனை பாதாதி கேசம் வரை வர்ணித்த பகவத் த்யான சோபனம் ஸ்தோத்ரம் இயற்றினார். இதை படிக்கும் போது திருப்பாணாழ்வாரின் அமலனாதி பிரான் பாசுரங்கள் படிப்பதுபோல் எண்ணம் தோன்றுகிறது.

'நீரென்ன பெரிய ஞானஸ்தர், பண்டிதர் என்ற நினைப்போ? ஒரே நாளில் 1000 பாக்களை ரங்கநாதர் மேல் இயற்ற முடியுமா உம்மால்?' என்று சில பெரிய கனத்த தலைக்காரர்கள் சவால் விட "ரங்கநாதனைப் பாட முடியாமலா போகும் என்று தேசிகர் சவாலை ஏற்றாரே தவிர, அன்று முழுதும் சிஷ்யர்களுக்கு பாடம் கற்பித்ததில் போய்விட்டது.

அட்டா நாளை காலையில் 1000 பாக்களை இயற்றியதை காட்ட வேண்டுமே, என்று இரவு யோசித்தார். "தேசிகா, என் பாதுகையிலிருந்து ஆரம்பியேன்" என்று ஸ்ரீ ரங்கநாதனே எடுத்துக் கொடுக்க, விடிகாலை 4 மணிக்கு எழுத்தாணியை பிடித்தார்.

மூன்றே மணி நேரத்தில் 1008 பாதுகா ஸ்துதி ஸ்லோகம் உருவானது. அதை உச்சரிக்கவே குறைந்தது 7 மணி நேரம் ஆகும் நமக்கு.

மறுநாள் காலை பண்டிதர்கள் அனைவரும் மூக்கில் மேல் விரலை வைக்க மறந்தாலும் தேசிகரை "கவிதார்க்கிக சிம்ஹம்" என்ற பட்டத்தை அவருக்கு அளித்து கௌரவிக்க மறக்கவில்லை.

ஸ்ரீ வில்லிப்புத்தூரில் ஆண்டாளை வழிபட்டு கோதா ஸ்துதி உருவானது. ஆண்டாள் உத்சவத்தின் போது திவ்ய பிரபந்தத்துடன் ஆண்டாளின் விருப்பப் படியே, கோதாஸ்துதி ஸ்லோகங்கள் சொல்லப்பட்டு வருகிறதே.

காசு, தங்கம், நாணயம் இதெல்லாம் தேசிகர் பார்த்ததில்லை, வாங்கிக்கொள்ள மாட்டார். எனவே உஞ்சவ்ரித்தியில் வாழ்ந்த அவருக்கு அரிசியோடு தங்கமணிகளை கலந்து கொடுத்து, அதை அவர் மனைவியிடம் கொடுத்து சமைக்க சொல்ல, அவளோ இதெல்லாம் என்ன அரிசியோடு என்று கேட்க, ஏதாவது பூச்சி முட்டையாக இருக்கும் என்று கையால் கூட தங்கத்தை தொடாமல் தர்ப்பையால் அவற்றை ஒதுக்கி வெளியே எறிந்து விட்டார்.

தேசிகரின் பால்ய நண்பன் வித்யாரண்யன் விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தில் பெரிய பதவியில் இருந்ததால், "தேசிகா, நீ எதற்காக ஏழ்மையில் வாடுகிறாய், வா என்னிடம், இங்கு உனக்கு நிறைய பரிசு வழங்க ஏற்பாடு செய்கிறேன் என்றான்" வித்யாரண்யனுக்கு அவர் பதிலாக எழுதியதே நமக்கு பொக்கிஷமாக கிடைத்த "வைராக்ய பஞ்சகம்". வித்யாரண்யர் நமக்கல்லவோ மிகப்பெரிய பரிசை அளித்துவிட்டார்.

ஆதி சங்கரர் ஒரு ஏழைப் பெண்ணுக்கு பொன் மழை பெய்ய வைத்த கனக தாரா ஸ்தோத்ரம் தெரியுமல்லவா. அதே போல் இன்னொன்றும் காஞ்சியில் நடந்திருக்கிறதே. காஞ்சிபுரத்தில் தேசிகர் வாழ்ந்தபோது, அவரை அவமானப் படுத்த சில விஷமிகள்,

ஒரு ஏழைப்பையன் தனது திருமணத்துக்கு உதவி கேட்டபோது "தம்பி நீ தேசிகர் என்று ஒருவர் ரெண்டு தெரு தள்ளி வசிக்கிறார். பணக்காரர். யார் கேட்டாலும் பணம் தருவாரே, அவரைப் போய் கேள்" என்று அனுப்ப, அந்த அப்பாவி அவரது எளிய வாழ்க்கை நெறி தெரியாமல் அவரை நிதி உதவி கேட்க, அவனை அழைத்துக் கொண்டு நேராக வரதராஜ பெருமாள் கோவில் சென்று தாயாரின் சந்நிதியில் அவளை உதவி செய் என வேண்டினார் தேசிகர். அவரது மனதைத் தொடும் "ஸ்ரீ ஸ்துதி" தாயாரை உடனே அங்கே ஒரு பொன்மழை பெய்ய வைக்க காரணமானது..

ஒரு பாம்பாட்டி தேசிகரிடம் "என்னுடைய விஷ பாம்புகளை உங்களால் சமாளிக்க முடியுமா?" என்று சவால் விட, அவர் தரையில் ஒரு கோடு போட்டு "உன் பாம்புகள் இந்த கோட்டைத் தாண்டட்டும்" என்றார். சில விஷ பாம்புகள் கோட்டைத் தாண்ட முயன்றபோது தேசிகர் உச்சரித்த கருட மந்திர ஸ்லோகம் கேட்ட கருடன் வந்து அத்தனை பாம்புகளையும் அன்றைய காலை உணவாகத் தூக்கிக் கொண்டு போய் விட்டான்.

பாம்பாட்டி அவர் காலில் விழுந்து "என் பிழைப்பே இந்த பாம்புகள் தான்" தயவு செய்து அவற்றை திரும்ப தரவேண்டும் என்று கெஞ்சினதால், மீண்டும் கருட மந்திரம் சொல்லி கருடனை அந்த பாம்புகளை திரும்ப தர வைத்தார்.

"உங்களால் எல்லாமே செய்ய முடியும் என்கிறார்களே, என்னைப்போல் கட்ட முடியாவிட்டாலும் ஒரு சாதாரண கிணறு கட்ட முடியுமா உங்களால்?" என்று ஏளனமாக கேட்டானாம் ஒரு மேஸ்திரி.

“சரியப்பா கட்டுகிறேன்”

“நான் கொடுக்கும் கற்களை மட்டுமே கொண்டு அதைக் கட்டவேண்டும்”

“ஆஹா அப்படியே! என்ற தேசிகர் அவன் கொடுத்த அளவு சரியில்லாத கோணா மாணா கற்களைக் கொண்டே கட்டிய அந்த வினோத கிணறு இன்றும் திருவஹிந்திர புரத்தில் இருக்கிறது.

எங்கே நீர் வற்றினாலும் அந்த கிணற்றில் நீர் வற்றுவதில்லை. சுவையிலும் குன்றவில்லை.

மற்றொரு சிற்பி தனது பங்குக்கு அவரை சவாலுக்கு இழுக்க, அவன் விரும்பியவாறே, அவன் அமைத்த பீடத்தில் தனது உருவத்தையே தத் ரூபமாக சிலையாக வடித்துக் காட்டியபோது அசந்து போனான். அவனமைத்த பீடம் போதாததால் அங்கங்கே அவர் உருவச்சிலையை உளியால் வெட்டும்போது அவன் வெட்டிய பாகங்கள் அவருடைய உடலிலிருந்து ரத்தத்தை சிந்த வைக்க, பயந்தே போய் அவர் காலடியில் விழுந்து மன்னிக்க வேண்டினான் அந்த சிற்பி.

தனது உருவத்தை தானே தேசிகர் வடித்த சிலாரூபம் இன்றும் தேவநாதர் ஆலயத்தில் இருக்கிறதே.

மேலே சொன்ன அவர் கட்டிய கிணறையும் பார்க்க தவறவேண்டாம். கோவிலுக்கு அருகாமையில் சற்று தள்ளி ஒரு மண்டபத்தில் உள்ளது.

நமது தூப்புல் குலமணியும் ஸாக்ஷாத் திருமலைமால் கண்டாவதாரமும் ராமானுஜ முனி அபராவதாரமாவார்.

அவர் ஆழ்வார் மீது வைத்திருக்கும் பற்றை அளவிடமுடியாது, வேறு எந்த ஆசார்யனும் தன்னை “சந்தமிகு தமிழ் மறையோன்” என்று பறைசாற்றி கொண்டதில்லை. அவர்காலத்தில் அத்வைத சித்தாந்தம் தலைஓங்கி நிற்க அதை நிஷ்கர்ஷித்து உண்மைபொருளை நிலை நாட்ட இவர்களுக்கு ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூத்திகள் துணைபுரிந்தன. அதையும் நம் ஸ்வாமி “தெரியாத மறைநிலங்கள் தெளிகின்றோமே” என்றுசாதித்தார். ஆளவந்தார் இராமானுஜ முனிகாலம் தொடங்கி தேசிகறது காலம் ஏன் இன்றைய அளவிலும் ஆங்காங்கே பூர்வபகூடம் தலை ஓங்குகிறது அப்பொழுது அவர்கள் வேத வேதாந்தத்தை கொண்டேவாதம் செய்கிறார்கள்.

நமது ஆசார்யர்களோ ஆழ்வார்களோ திவ்ய பிரபந்தங்களைக்கொண்டு உண்மை பொருளை உணர்த்துகின்றனர். இது நமது சித்தாந்துக்கே உரிய சிறப்பு.

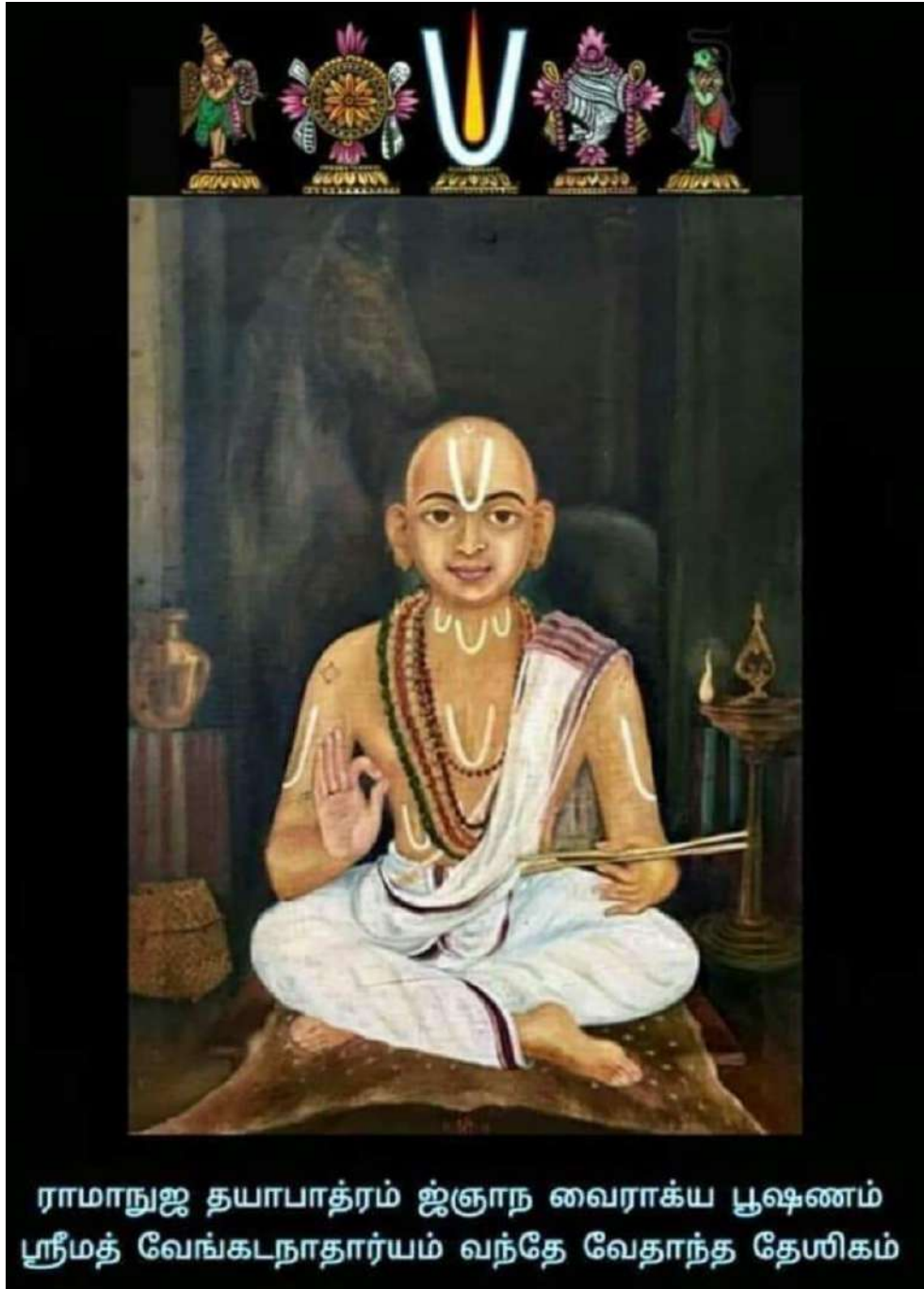
தேசிகர் 101 வருஷம் வாழ்ந்தார். தனது அந்திம நேரம் நெருங்கியதை உணர்ந்த தேசிகர் தனது குமாரர் குமார வரதாசாரியாரை அழைத்து அவர் மடியில் தலை வைத்து, அவரை “திருவாய் மொழி, உபநிஷத் எல்லாம் சொல்லப்பா.

கேட்டுக்கொண்டே செல்கிறேன்” என்றார். பரமபதம் அடைந்தார். தாயார் ரங்கநாயகி தன்னருகே ஒரு சந்நிதியில் தேசிகரை இருத்திக் கொண்டாள். வேறு யாருக்கும் இங்கு இடமில்லை என்ற அவள் ஆணை இன்றும் நிலுவையில் இருக்கிறது.

**வேதாந்த தேசிகரே ! வேதாந்தாசார்யரே !
சீரார் தூப்புல் பிள்ளையே ! இன்னும் ஒரு நூறாண்டிரும் !
இல்லை இல்லை... அது போதாது ! இன்னும் பல ஆயிரமாண்டிரும் .**

**ஜயதி யதிராஜ ஸூக்தி ஜெயந்தி முகுந்தஸ்ய பாதுகா யுகள்
ததுபயதன த்ரிவேதீம் அவத்யயந்த ஜெயந்தி புவி சந்த :**

**கவிதார்க்கிக ஸிம்ஹாய கல்யாண குண சாலிநே
ஸ்ரீ மதே வேங்கடேசாய வேதாந்த குரவே நம :**

- ❖ **Desika Mangalam** is a benediction and eulogium regarding Vedanta Desika, the author of the foregoing 28 stotras.
- ❖ The thirteen slokas ... are known as Vedanta Desika Mangalam (or Mangalaasaasanam), meaning wishes for a superior's welfare uttered by an inferior.
- ❖ Kumara Varadacharya, son and disciple of Desika, is the author of this Mangalam.
- ❖ This work shows to us not only the devotional fervour of the disciple towards the Acharya, but the contemporary recognition that the Acharya had earned in his lifetime, the titles conferred on him and the esteem in which he was held.
- ❖ Sloka 4 tells us how Desika was looked upon as a divine incarnation by his contemporaries.

Following the Desika Mangalam are six selected slokas from Saptati-Ratna-Maalika, a hymn in praise of Desika by a disciple's disciple, Prativadi Bhayankaram Annan by name.

ஸ்ரீ வேதா₃ந்த தேஸிக மங்களம்

ஸ்ரீமாந் வேங்கடநாதா₂ர்ய : கவிதார்கிக கேஸரீ |

வேதா₃ந்தாசார்யவரீயோமே ஸந்நித₄த்தாம் ஸதா₃ஹ்ருதி₃ ||

- ஸ்ரீமல்லக்ஷ்மண யோகீ₃ந்த்₃ர ஸித்₃தா₄ந்த விஜயத்₄வஜம்
விஸ்வாமித்ர குலோத்₃பூ₄தம் வரதா₃ர்ய மஹம்ப₄ஜே ||
- § ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ராயஸிம்ஹாய கவிவாதி₃நாம் |
வேதா₃ந்தாசார்ய வர்யாய வேங்கடேஸாய மங்க₃ளம் || 1
- நப₄ஸ்யமாஸி ஸ்ரோணாயாமவதீர்ணாய ஸூரயே |
விஸ்வாமித்ராந் வயாயாஸ்து வேங்கடேஸாய மங்க₃ளம் || 2
- பிதா யஸ்யாநந்தஸூரி: புண்ட₄ரீகாக்ஷ யஜ்வந: |
பௌத்ரோயஸ் தநயஸ் தோதாரம்பா₃யாஸ் தஸ்ய மங்க₃ளம் || 3
- வேங்கடேஸா வதாரோ₅யம் தத்₃க₄ண்டாம் ஸோ₅த₂வா ப₄வேத் |
யதீந்த்₃ராம்ஸோ₅த₂வேத்யேவம் விதர்க்யாயாஸ்து மங்க₃ளம் || 4
- ஸ்ரீ பா₄ஷ்யகார : பந்தா₂நம் ஆத்மநா த₃ர்ஸிதம் புந: |
உத்₃த₄ர்துமாக₃தோ நூநம் இதுக்தாயாஸ்து மங்க₃ளம் 5
- யோ பா₃ல்யே வரதா₃ர்யஸ்ய ப்ராசார்யஸ்ய பராம் த₃யாம் |
அவாப்ய வ்ருத்₃தி₄ம் க₃மித: தஸ்மை யோக்₃யாய மங்க₃ளம் || 6
- ராமாநுஜார்யாதா₃த்ரேயாத் மாதூலாத் ஸகலா: கலா: |
அவாப விம்ஸத்யப்தே₃ய: தஸ்மை ப்ராஜ்ஞாய மங்க₃ளம் || 7
- ஸ்ருதப்ரகாஸிகா பூ₄மௌ யேநாதௌ₃ பரிரக்ஷிதா |
ப்ரவர்த்திதா ச பாத்ரேஷூ தஸ்மை ஸ்ரேஷ்டா₂ய மங்க₃ளம் || 8
- ஸாம்ஸ்க்ருதீ₄ர் த்ராமிட₃பி₄: ப₃ஹ்வீ₄பி₄: க்ருதி₄ர் ஜநாந் |
யஸ்ஸமுஜ்ஜீவயாமாஸு தஸ்மை ஸேவ்யாய மங்க₃ளம் || 9
- ய: க்₂யாதி லாப₄ பூஜாஸு விமுகோ₂ வைஷ்ணவே ஜநே |
க்ரயணீய த₃ஸாம் ப்ராப்த: தஸ்மை ப₄வ்யாய மங்க₃ளம் || 10
- யஸ்மாதே₃வ மயா ஸர்வம் ஸாஸ்த்ர மக்₃ராஹி நாந்யத: |
தஸ்மை வேங்கடநாதா₂ய மம நாதா₂ய மங்க₃ளம் || 11
- § பித்ரே ப்₃ரஹ்மோபதே₃ஷ்ட்ரே மே கு₃ரவே தை₃வதாய ச |
ப்ராப்யாய ப்ராபகாயாஸ்து வேங்கடேஸாய மங்க₃ளம் || 12
- ய:க்ருதம் வரதா₃ர்யேணவேதா₃ந்தாசார்ய மங்க₃ளம் |
ஆஸாஸ்தே₅நுதி₃நம் ஸோ₅பி ப₄வேந் மங்க₃ள பா₄ஜநம் || 13

ஸப்ததி ரத்ந மாலிகா

பா₄த்ரபத₃ மாஸக₃த விஷ்ணுவிமலர்ஷேஷ
வேங்கட மஹீத்₄ரபதி தீர்த்₂த₃ திந பூ₄தே ।
ப்ராது₃ர ப₄வஜ் ஜக₃தி தை₃த்ய ரிபு க₄ண்டா₂
ஹந்த கவிதார்க்கிக ம்ருகேந்த்₃ர கு₃ருமுர்த்த்யா ॥

ஸஸங்க₂ சக்ர லாநஞ்ச₂ந: ஸதூ₃ர்த்₄வ புண்ட்₃ர மண்டி₄த:
ஸகண்ட₂லக்ந ஸத்துலஸ்ய நர்க்க₄ பத்₃மமாலிக: ।
ஸிதாந்தரீய ஸுத்திரீய யஜ்ஞஸுத்திர ஸோபி₄த:
மமாவிரஸ்து மாநஸே கு₃ரு: ஸ வேங்கடேஸ்வர: ॥

அநந்தஸுரி ஸுநவே₅பி₄நந்த்யமாந வைப₄வாத்₃
தி₃கந்தவாதி₃ ஹம்ஸ ஜைத்ர காலமேக₄ தே₃ஸிகாத்₁
உபாத்த ஸர்வஸாஸநாய ஹந்த வர்ஷ விம்ஸதௌ
புந: புநர் நமஸ்க்ரியா₅ஸ்து வேங்கடேஸ ஸுரயே ॥

கு₃ரௌ வாதி₃ஹம்ஸாம் பு₃தா₃சார்யஸிஷ்யே
ஜநா ப₄க்திஹீநா யதீந்த்₃ரா ப்ரியா: ஸ்யு: ।
யதீந்த்₃ரா ப்ரியா விஷ்ணு காருண்ய தூ₃ரா:
குதோமுக்தி வார்த்தா ஹி தாத்₃ருக்₃ விதா₄நாம் ॥

§ வேதே₃ ஸஞ்ஜாத கே₂தே₃ முநிஜந வசநே ப்ராப்த நித்யாவமானே
ஸங்கீர்ணே ஸர்வவர்ணே ஸதி தத₃நுகு₃ணே நிஷ்ப்ரமானே புரானே ।
மாயாவாதே₃ ஸமோதே₃ கலிகலுஷ வஸாச்சு₂ந்யவாதே₃₅விவாதே₃
த₄ர்மத்ராணாய யோ₅பூ₄த் ஸஜயதி ப₄கவாந் விஷ்ணு க₄ண்டாவதார: ॥

கவிதார்க்கிக ஸிம்ஹாய கல்யாணகு₃ணஸாலிநே
பூ₃மதே வேங்கடேஸாய வேதா₃ந்த கு₃ரவே நம: ॥

பூ₃மதே நிகமாந்தமஹாதேஸிகாய நம:

